

SUZUMU

ý tưởng 150P

Minh họa: Saine - Komine

Suigyō dịch

Quốn Sách của Sự Kết thúc

BẢO THỦ HỘI SINH

NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ

Sakurabooks

Mục lục

Mở đầu

Những anh hùng đời thường

Tuyên bố nhận trách nhiệm

Luật của Trò chơi của Sự Kết thúc

Chương I: Bí mật anD tìm kiếm

Chương I.2

Chương I.3

Chương I.4

Chương II: Quý giảm bóng

Chương II.2

Chương II.3

Chương II.4

Chương III: Cuộc gọi Byeb call trái đạo đức

Chương III.2

Chương III.3

Chương III.4

Chương IV: Bàn tay khi biến giấc mơ thành hiện thực

Chương IV.2

HỒI SINH - BÁO THÙ

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Mở đầu

"Lại một giấc mơ nữa...".

"Lần này cũng sẽ giống như những lần trước sao...?".

BẠN CÓ MUỐN TIẾP TỤC NỮA KHÔNG?

CÓ/KHÔNG

HỒI SINH - BÁO THÙ

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Những anh hùng đời thường

Trong dãy phòng học không một bóng người, tiếng bước chân vang lên.

Sàn nhà bằng gỗ phát ra những tiếng kẽo kẹt gai người.

Ngoài trời tối đen như mực.

Tõm -- Từ một vòi nước ở đâu đó, vọng ra tiếng nước đang nhỏ xuống từng giọt từng giọt.

Gió thổi qua, cửa sổ kêu lên từng tiếng lạch cạch.

Lúc nào cũng vậy.

Không hề thay đổi, thứ kết cục tôi đã nhìn thấy không biết bao nhiêu lần.

D-ne giết B-ko.

Rồi sau đó, D-ne cũng chết.

Sau đó nữa, A-ya giết C-ta.

Cuối cùng, tại đây, A-ya đã tự sát.

Không một ai sống sót.

Lần này cũng thế, không một ai sống sót.

Và như vậy, lượt chơi này cũng đã đến hồi kết thúc.

Game over.

Aa, mình lại thế nữa rồi.

Thật nhàm chán thật nhàm chán thật nhàm chán thật nhàm chán.

Tôi ngán thứ kết cục rẻ tiền này lắm rồi.

Này, hãy nhanh chóng kết thúc đi thôi.

Dù có làm lại bao nhiêu lần đi chăng nữa cũng vẫn vậy.

Đâu đó trong thân tâm, tôi vẫn luôn mong chờ thứ chắc chắn không thể nào xảy ra, một điều gì đó khác biệt.

Một điều gì đó trong cái kết cục của câu truyện trốn chạy đến thế giới song song cũ rích, tầm thường và vô cùng nhàm chán này.

—Và rồi, "như thường lệ", cánh cửa của căn phòng học nhạc nằm trong dãy phòng học cũ lại được mở ra...

HỒI SINH - BÁO THÙ

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Tuyên bố nhận trách nhiệm

Câu chuyện lại tiếp tục, tấm màn chưa từng được hạ xuống...

Bầu trời phủ đầy mây mù ngoài kia gieo vào trong lòng người một cảm giác bất an. Mùa hè vẫn còn chưa bắt đầu. Có một lời đồn chưa bao giờ biến mất.

Cụ thể thế nào, không một ai biết rõ. Mà không, đúng hơn là, không một ai được phép biết đến điều này.

Câu chuyện được lưu truyền duy nhất chỉ là nếu bạn có tìm thấy một cuốn sách trắng trơn và một chiếc thẻ kẹp sách hình mèo, đừng bao giờ động đến chúng.

__Đó chính là "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc".

HỒI SINH - BÁO THÙ

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Luật của Trò chơi của Sự Kết thúc

Trò chơi bắt đầu với một kẻ phản bội duy nhất, "Con Cáo".

Nếu muốn thoát khỏi trò chơi, bạn phải cân nhắc kỹ những điều dưới đây, sau đó tự tìm ra điểm Kết thúc.

__Vậy thì, cùng bắt đầu trò chơi đầy thú vị này thôi!

- Nếu muốn trò chơi Kết thúc, bạn phải giết được "Con Cáo".
- Nếu không tìm ra được "Con Cáo", tất cả những người còn lại sẽ phải chết.
- Trong khi vừa tìm kiếm "Con Cáo", bạn vừa thực hiện các mệnh lệnh mà Kokkuri-san đưa ra.
- Các mệnh lệnh của Kokkuri-san sẽ được gửi đến qua các lá thư.
- Thời hạn để thực hiện mệnh lệnh của Kokkuri-san là một tuần.
- Nếu không thực hiện được mệnh lệnh, bạn sẽ phải chết.
- Nếu cố tình không làm theo đúng chỉ thị, bạn cũng sẽ chết.
- Nếu nội dung mệnh lệnh bị người ngoài biết được, chính người đó sẽ chết.
- Cho đến khi Kết thúc, việc rút lui khỏi trò chơi là hoàn toàn không thể...Hoàn toàn không.

"Sau đây là mục điểm tin__".

HỒI SINH - BÁO THÙ

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương I: Bí mật anD tìm kiếm

Người thực hiện: D-ne

Bí mật anD tìm kiếm I

- Bản mẫu déjà vu -

"...Mà này, các cậu biết tin đồn nào như thế này không?"

Một dãy phòng học cũ hai tầng làm bằng gỗ đã có tuổi đời khá cao, hiện tại hầu như không còn được sử dụng nữa.

Trên tầng hai của dãy phòng đó có một căn phòng trước đây từng được dùng làm phòng học nhạc, đó chính là nơi bốn người chúng tôi tụ họp.

Déjà vu: là một từ tiếng Pháp với nghĩa "đã từng nhìn thấy". Déjà vu thực chất là hiện tượng mô tả cảm giác bạn đã từng nhìn thấy trước một điều gì đó, đã từng trải qua một điều gì đó mà bạn biết chắc chắn chưa từng trải qua.

"Tớ mới nghe được gần đây thôi, một câu truyện truyền thuyết đô thị có tên 'kẻ tự sát mỉm cười'".

Như thường lệ, người đang ba hoa về những câu chuyện đồn đại chẳng biết đã nghe được ở đâu là A-ya.

Mái tóc hơi dài vó vẻ chưa được chải cẩn thận, ở đâu đó vẫn còn vài cọng tóc vểnh ra. Dưới vành mắt còn mang theo quầng thâm, cho dù có muốn khen tặng đi chẳng nữa cũng thật khó có thể nói rằng cậu ta là một chàng trai tốt được.

Giữ trên môi nụ cười ranh mãnh, A-ya lại tiếp tục.

"Đó là câu chuyện về những gì mà một người thợ chụp ảnh đã chứng kiến. Ngày hôm ấy, vì muốn chụp được những bức ảnh phong cảnh thật đẹp, anh ta đã đi vào trong núi".

"Ừ".

"Phóng tầm nhìn ra xung quanh, anh ta thấy một vách đá xuất hiện ngay trước mặt mình liền mở máy ảnh lên, định bụng chụp lại ảnh của vách đá đó. Tuy nhiên, khi nhìn vào ống kính, có một thứ đã đập vào mắt anh ta".

"...Một thứ?"

"... Phải, ở trên vách đá, có một người đang đứng. Đó là một cô gái trẻ khoác trên người bộ váy màu trắng. Tuy cảm thấy có gì đó không ổn, người thợ chụp ảnh vẫn không thể nào rời mắt khỏi ống kính. Và rồi, trong lúc anh ta vẫn đang bấm máy liên tục__".

"... Lẽ nào".

"__Cô gái đó nhảy từ trên vách đá xuống".

"...!"

"Người thợ chụp ảnh cảm thấy rằng mình vừa chụp lại một thứ vô cùng kinh khủng. Bởi lẽ, từ lúc cô gái ấy đứng trên vách đá và nhảy xuống đến khi bóng dáng của cô ta biến mất khỏi tầm nhìn, anh ta vẫn không ngừng bấm máy. Thế nhưng câu chuyện chưa dừng lại ở đó. Khi người thợ chụp ảnh thật cẩn trọng kiểm tra lại những tấm ảnh mình đã chụp, anh ta phát hiện ra một tấm hình kì lạ lọt vào trong đó".

"... K,Kì lạ...là sao?"

"... Anh ta thử phóng to bức ảnh đó, và rồi..."

"...".

"__Quả đúng là như vậy, cô gái đó đang hướng về phía máy ảnh, nở một nụ cười".

"...Ư!!".

"...Mà, dù sao cũng chỉ là lời đồn đại mà thôi".

Nụ cười ranh mãnh trên môi càng thêm vắn vẹo, A-ya nói.

"Ha ha, câu chuyện của ngày hôm nay cũng đáng sợ quá nhỉ".

Người như thế chẳng hề bị ảnh hưởng bởi câu chuyện kinh dị ban nãy, vẫn vừa cười vừa nói với A-ya này tên là C-ta. Có thể nói cậu ta cũng khá điển trai với mái tóc mềm hơi nhạt màu và cặp mắt sụp xuống đầy vẻ thân thiện.

"Phải vậy không? Tớ thì nghĩ nó rất thú vị đấy chứ".

"C, Cậu...quả nhiên vẫn là thứ sở thích quái đản đó..."

Cô gái này là B-ko. Cuối cùng cô ấy đã có thể lên tiếng trở lại sau tiếng kêu sợ hãi vô cùng đáng yêu ban nãy của mình. B-ko là một mỹ nhân

đẹp nhất nhì trường với mái tóc ngắn nhạt màu được chăm sóc kỹ lưỡng cùng ngũ quan thanh tú. Bình thường cô ấy là một quý cô thanh lịch và trưởng thành, luôn hoà đồng với tất cả mọi người, thế nhưng, khi bước vào căn phòng này, cởi bỏ chiếc mặt nạ của một nữ sinh xinh đẹp ưu tú, cô ấy trở thành một cô nàng độc miệng với những biểu cảm bình thường không bao giờ thể hiện ra ngoài.

Tôi yêu những biểu cảm đó của cô ấy.

"... Nhưng mà, tớ nghĩ việc B-ko có hai nhân cách trái ngược nhau cũng là một loại sở thích quái đản đó chứ?".

Tôi nói, để lộ ra khuôn mặt đầy vẻ đùa cợt tinh nghịch.

"Hai nhân cách... Cậu đừng nói như thế tớ là người đa nhân cách thế chứ!".

"Thật lòng mà nói thì cũng đến mức độ khiến người ta phải nghi ngờ điều này rồi đấy?".

"...D-ne... Cậu đó...".

B-ko định nói tiếp gì đó, nhưng rồi lại thôi, trút ra một tiếng thở dài và ngồi lại xuống ghế.

__D-ne.

Đó là tên tôi.

Là một trong những thành viên của nhóm tụ tập trong căn phòng học này.

Mái tóc đen dài và dày hơn của B-ko. Những biểu cảm trên gương mặt không thể được tính là phong phú. Tôi cũng chẳng có đặc điểm gì nổi bật cả, chỉ đơn giản là một cô gái bình thường.

... Mà không, nếu nói đến đặc điểm, có lẽ tôi giống với A-ya, là một người có vẻ ngoài khá u ám và bi quan.

"Mà ngoài ra, tớ cũng biết một câu chuyện khác giống kiểu như vậy đấy".

A-ya nhếch miệng cười và tiếp tục.

"... V, Vẫn còn nữa cơ à?"

"Ừ. Câu chuyện có tên 'Cô gái bên cửa sổ'... Một cậu học sinh nọ trên đường từ lớp học thêm trở về nhà có đi ngang qua một con ngõ hẹp, trong lúc đi, cậu ta vô tình liếc lên một căn nhà nằm ngay bên đường và nhìn thấy bên cửa sổ có một cô gái đang nhìn về phía cậu ta và mỉm cười".

"Hừm, có vẻ là một câu chuyện khá thú vị đấy nhỉ?"

C-ta cười và nói vậy.

"... Ừ, quá thú vị luôn đấy chứ. Tiếp tục câu chuyện, ngày hôm đó cậu ta vẫn đi về nhà như bình thường, thế nhưng, ngày hôm sau, và cả ngày sau đó nữa, cậu ta lại thấy cô gái ấy đứng bên cửa sổ vào đúng khoảng thời gian ấy. Vậy nhưng, cho dù cậu có vẫy tay với cô gái, cô ấy vẫn không hề có phản ứng gì, chỉ đứng mãi bên cửa sổ..."

"...Ừ".

"Vào một ngày nọ, cậu học sinh không chịu nổi tò mò, đã thử đi qua con ngõ đó vào ban ngày. Và rồi, ngày hôm đó, cô gái ấy cũng lại đứng ở bên cửa sổ..."

"...Nghĩa là sao...?"

"cậu học sinh đó nghĩ rằng việc cô gái ấy cứ đứng suốt bên cửa sổ như vậy thật là kì lạ, bởi vậy cậu ta bắt đầu nhìn chăm chăm cô gái thật kĩ, và

rồi...".

"__Cô gái ấy, thực ra chính là một xác chết bị treo cổ".

"...!".

"Xác của cô gái ấy không được ai phát hiện ra, vẫn cứ giữ nguyên tư thế như vậy trong một thời gian dài và nhìn ra ngoài cửa sổ với ánh mắt vô hồn. Cảnh sát đã đến kiểm tra hiện trường do có thông báo của cậu học sinh và phát hiện thi thể đó đang trong tình trạng mục rữa đến mức không thể làm gì được nữa...".

Bầu không khí tĩnh lặng bao trùm lấy căn phòng trong thoáng chốc.

A-ya giấu khuôn mặt dưới lòng bàn tay, cố gắng kìm nén tiếng cười đang chực bật ra.

...Quả đúng là đáng ghét. Nhưng phải công nhận rằng những tin đồn của A-ya lúc nào cũng rất tuyệt.

Giống như vừa rồi, chúng tôi vẫn thường hay kể cho nhau nghe về các truyền thuyết đô thị hay những câu chuyện kiểu như vậy.

Mặc dù trông có vẻ giống một câu lạc bộ nghiên cứu về những thứ huyền bí, nhưng thực ra chúng tôi không phải câu lạc bộ hay hội nhóm gì cả, chỉ đơn giản là tụ tập lại với nhau và nói chuyện.

Và cho dù có quy định ngày họp cụ thể, ấy thế nhưng, chúng tôi cũng chẳng hề có mục tiêu nào, cần phải đạt được cả.

Thành thực mà nói, tôi không đặc biệt có hứng thú với mấy thứ hiện tượng huyền bí đó, vậy nhưng, khi ở đây, B-ko có vẻ rất vui, hơn nữa, chỉ có ở đây tôi mới có thể nói chuyện với người nổi tiếng trong trường là B-ko mà thôi.

Tôi chỉ đơn giản vì muốn ở cạnh B-ko mà đến đây.

Thực sự chỉ bởi vậy mà thôi.

"A, tớ sắp phải về rồi đây".

Một khoảng thời gian dài trôi qua, C-ta chợt nói vậy và cầm lấy cặp của mình.

"Tớ cũng sắp... Mà này, con búp bê đó của cậu thực sự quá bắt mắt người khác rồi đấy".

B-ko vừa nói vừa chỉ vào con búp bê treo trên cặp của C-ta.

"Hử__? Nó dễ thương mà? D-ne, cậu cũng thấy thế phải không?".

"Không, tớ chẳng thấy nó dễ thương chút nào cả".

Tôi trả lời, mỉm cười thật tươi.

Dấu vậy nụ cười của C-ta vẫn chẳng hề biến mất.

"A ha ha, quả đúng là D-ne nhỉ".

Cậu ta đáp lại

"...Nhắc đến búp bê, trong truyền thuyết đô thị 'Trò trốn tìm một người' cũng có sử dụng đến búp bê đấy".

A-ya có vẻ cũng sắp chuẩn bị đi về, cậu ta với tay cầm lấy chiếc cặp của mình.

"Trò trốn tìm một người?".

"Ừ, có vẻ như là một loại thuật sử dụng búp bê hoặc một con thú bông để gọi hồn. Và đến cuối trò chơi người chơi sẽ phải cắt nát con búp bê đó

thành nhiều mảnh".

"... Hừm, a, nhắc tới thú bông, tớ lại nhớ đến chuyện hồi nhỏ của tớ và A-ya".

"...Hừm?".

"Ừm. Chỉ là nếu cậu có ý định chơi 'Trò trốn tìm một người' đi chẳng nữa tớ cũng mong cậu đừng đụng đến con thú bông đó mà thôi".

"... Nghĩa là sao?".

"không có gì đâu?".

C-ta vẫn tiếp tục mỉm cười như vậy.

__Hồi nhỏ, búp bê...

Chuyện gì ấy nhỉ? Chắc chắn rằng hồi nhỏ, tôi từng có một con búp bê vô cùng, vô cùng quan trọng.

Phải rồi, tên của nó là Ririka. Là một người bạn của tôi. Tôi đã từng yêu nó, yêu nó nhiều đến như vậy...

__Bây giờ, nó đang ở đâu rồi?

"...D-ne? Cậu không về à?".

"!".

Khi tôi chợt tỉnh lại thì đã thấy B-ko đứng ở cửa phòng học từ lúc nào và gọi với vào.

"... A, tớ về đây__, xin lỗi cậu nhé".

"...?".

Nhấc chiếc cặp sách lên, tôi chạy từng bước ngăn ra ngoài hành lang.

Trên đường về, kể cả sau khi chia tay mọi người, tôi vẫn cứ suy nghĩ mãi.

Về thứ tôi vô cùng yêu thích hồi nhỏ, con búp bê đó...

Tại sao tôi lại thích Ririka đến vậy nhỉ?

Còn nữa , nó hiện giờ đang ở đâu?

... Tại sao tôi không còn chơi với nó nữa vậy...?

Tôi có linh cảm sẽ nhanh chóng nhớ lại được thôi, vậy nhưng vẫn không thể nhớ ra được.

Cảm giác rạo rức trong lồng ngực này rốt cuộc là ...?

Về đến nhà, tôi quyết định thử tìm kiếm tất cả những chỗ có thể cất giữ búp bê trong đó .

Góc tủ quần áo trong phòng, bên trong kho chứa đồ...

Thế nhưng, cho dù có tìm khắp nơi, tôi vẫn không thể tìm thấy nó.

__Ririka, không hiểu đã biến đâu mất rồi nhỉ...?

*

Ngày hôm sau, sau giờ học, tôi gặp B-ko rồi hai chúng tôi cũng lại đi đến dãy phòng học cũ.

Lên tới tầng hai của khu nhà và mở cánh cửa phòng học nhạc ra, tôi nhìn thấy một người khác đã ở đó trước chúng tôi.

"...Ồ? Hôm nay trông cậu có vẻ tức giận quá nhỉ?"

Là C-ta. Người tức giận mà cậu ta nhắc đến chắc hẳn là B-ko rồi.

Quả thực B-ko Vẫn luôn đứng ngồi không yên bởi tin đồn lan truyền trong trường học ngày hôm nay.

"... Cậu thực sự không thể chinh đốn lại tên bạn thời thơ ấu của cậu đi được hả?".

Tôi và B-ko để cặp sách của mình xuống và ngồi vào chỗ thường lệ, mặc dù chẳng hiểu sao lúc nào chúng tôi cũng chọn đúng chỗ này.

"A, là tin đồn đó hả? Quả là một kiệt tác đúng không? Vẫn tuyệt vời như mọi khi ấy".

"...Cậu...".

Đúng lúc B-ko vừa định đứng dậy thì cánh cửa phòng học nhạc lại một lần nữa được mở ra.

"...Chào".

__Là A-ya.

"Chào cái gì mà chào... Tôi chả quan tâm cậu có sở thích quái đản như thế nào nhưng đừng ngay việc biến người khác thành đề tài bịa chuyện của cậu đi!".

"... Cậu đang nói về cái gì ấy nhỉ?".

"... Là tiếp theo của vụ hôm qua, cậu đừng có giả vờ không biết! Tin đồn ngày càng trở nên tồi tệ hơn rồi đó".

B-ko đang cố gắng kiềm chế cơn tức giận.

"Này, không có lửa làm sao có khói? Tôi chẳng qua chỉ đùa một chút thôi mà".

"... Cậu thật là".

"Nếu để ai bắt gặp cậu lúc này thì nhất định sẽ cho rằng cậu là đồ giả mạo đấy".

"Tôi bảo là cậu thôi đi...".

"... Mà này, dạo gần đây có một việc khiến tớ phải suy nghĩ rất nhiều".

Vào lúc B-ko chuẩn bị tóm lấy A-ya thì cậu ta đột nhiên xem ngang bằng một câu như vậy.

"Không biết có phải chỉ là cảm giác của tớ không, hay nó có thể là một hiện tượng kì lạ nào đó, nhưng mà...".

"... Hiện tượng kì lạ?".

B-ko vừa đứng dậy khỏi ghế giờ lại ngồi xuống chỗ đối diện với A-ya.

"Đúng vậy... Gần đây khi tỉnh dậy vào buổi sáng lúc nào tớ cũng có cảm giác ai đó đang nhìn chăm chăm vào mình".

"Không phải là... người nhà cậu hay sao?".

"Ừm, vì bố mẹ tớ đều ra ngoài từ sớm rồi".

"Vậy thì, có khi là ai đó từ ngoài nhìn vào thì sao?".

"Cũng không phải như vậy, tớ cảm thấy đó là ánh nhìn từ một người thứ ba nào đó... Cảm giác như thể mình đang bị theo dõi bởi một ai đó từ bên ngoài thế giới này vậy... Tất nhiên khi tớ quay đầu lại thì chả thấy ai cả, và việc này cũng đã xảy ra rất nhiều lần rồi".

"...Hừm".

"Có phải là Zashiki-warashi hay thứ gì đó tương tự không...?".

"Nếu là Mearry-san thì sẽ phải có cuộc điện thoại nào đó nhỉ?".

"Ừm...".

A-ya hít một hơi, và tiếp tục câu chuyện.

"Còn một điều nữa tớ đang để ý đến".

"Gì vậy?".

"Trước kia bọn mình đã từng chơi trò Kokkuri-san đúng ko? Ba người tớ, B-ko và C-ta...".

"Ừ...".

"__Ngày hôm sau, tớ bắt đầu cảm thấy như mình đang bị người khác theo dõi... Thế nên tớ nghĩ rằng có lẽ hiện tượng này có liên hệ gì đó với 'Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc'...".

"...".

"...".

"...".

"...".

__"Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc".

Theo những gì A-ya biết được, ở đâu đó trong ngôi trường này giấu một vật có tên là "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc" và "Cuốn sách của Sự Kết thúc". Tất cả mọi tin đồn đều khẳng định sự tồn tại của cuốn sách đó trong

thế giới này và nếu có ai đó mở ra trang của cuốn sách có kẹp chiếc "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc" thì lời đồn đại sẽ trở thành sự thật.

Nếu câu chuyện này chỉ là một tin đồn thôi thì cũng chẳng có chuyện gì to tát. Thế nhưng, có lý do khiến nó trở nên đặc biệt đối với chúng tôi hơn tất cả tin đồn khác.

__Có vẻ như sự tồn tại của chiếc thẻ và cuốn sách đó là có thật.

Đúng mười năm về trước, chính vào thời điểm mà dãy phòng học cũ này bắt đầu bị đóng cửa, ở trong trường xảy ra một vụ giết người hàng loạt không thể lý giải.

Vào lúc bấy giờ, vụ việc này thậm chí còn được đăng tải trên mặt báo.

Chúng tôi đã hỏi tất cả các giáo viên trong trường nhưng lần nào cũng chỉ nhận được những câu trả lời vớ cùnng mơ hồ.

Vậy nhưng, đây là một câu chuyện được phổ biến trong trường mà bất cứ học sinh nào cũng đã từng nghe qua một lần.

Tại sao một câu chuyện từ rất lâu về trước như vậy mà hầu hết học sinh trong trường đều biết đến? Đó hẳn nhiên là vì câu chuyện đã được lưu truyền từ năm này qua năm khác dưới dạng một câu chuyện ma học đường.

__Vụ việc xảy ra vào năm đó...có lẽ là do những người đó đã có được "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc".

Vì lí do như vậy nên câu chuyện về "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc" thường được kể lại kèm theo vụ việc xảy ra vào mười năm về trước.

Thế nhưng, kể từ khi A-ya có một phát hiện mới, hoạt động nhóm của chúng tôi trở nên sôi nổi hẳn lên.

__Phát hiện đó chính là "Cuốn sổ nhật ký của mười năm về trước".

Đó là cuốn nhật ký trao đổi của những người, cũng giống như chúng tôi, là một nhóm học sinh thính sư tập "những câu chuyện ma quái" tại đây phòng học cũ này từ mười năm trước.

Những câu chuyện được bọn họ sưu tập lại phần lớn đều là những thứ trước giờ tôi chưa từng được nghe qua.

Hơn nữa, trong đó còn ghi chép lại về "Cuốn sách của Sự Kết thúc" và "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc", một câu chuyện truyền thuyết mà hiện nay vẫn còn được lưu truyền trong trường học.

Bọn họ đã có được hai thứ này, và sau đó...tất cả đều đã chết.

Trước đây chúng tôi cũng chỉ thỉnh thoảng tụ họp tầm một tuần một lần, lúc có lúc không, nhưng dạo gần đây hầu như ngày nào cũng có ít nhất một người ở đây.

Hình như vài ngày trước bọn họ cũng đã từng thử chơi trò Kokkuri-san theo hướng dẫn viết trong cuốn sổ.

Khi ấy tôi không ở đó, nhưng có vẻ sau khi thực sự bắt đầu trò chơi, bọn họ chợt cảm giác có gì đó lạ thường, và bởi quá sợ hãi, mọi người đều bỏ cuộc giữa chừng.

Hôm nay tất cả các thành viên của nhóm tụ tập ở đây phòng học cũ đều đang ở đây.

"... Dù sao thì, lần trước chơi 'Kokkuri-san' đã thất bại rồi".

A-ya đột nhiên thốt ra những lời này và tiếp tục câu chuyện.

"Thất bại là...".

"Chúng ta đều cho ai có được 'Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc' hay 'Cuốn sách của Sự Kết thúc' phải không nào?".

"... Đúng là chúng ta chưa làm theo đúng luật chơi nhưng mà...nhưng mà...".

Cả căn phòng rơi vào bầu không khí im lặng nặng nề.

Vừa dự đoán, những gì cậu ta định nói tiếp theo, tôi vừa nghĩ thầm: "Cậu ta quả thực là chướng mắt mà".

"... Hãy làm lại một lần nữa đi".

HỒI SINH - BÁO THÙ

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương I.2

Bí mật anD tìm kiếm II

- Cuộc sống thường ngày

không-theo-lệ-thường -

Ngày hôm sau, tâm trạng tồi tệ vẫn luôn đeo bám tôi từ sáng đến giờ.

"Việc đó" xảy ra ở dãy phòng học cũ vào ngày hôm qua đương nhiên cũng là một trong những lý do, vậy nhưng, vào lúc ấy, tôi vẫn hoàn toàn chưa nhận thức được hết sự khủng khiếp đằng sau nó.

*

"... Hãy làm lại một lần nữa đi".

Bởi A-ya đã nói vậy, chúng tôi bắt đầu trò chơi "Kokkuri-san" theo nhngx gì đã ghi trên cuốn nhật ký.

Cách thức chơi có vẻ giống với cách chơi trò Kokkuri-san thông thường.

Ngay chính giữa một tờ giấy khổ A3, vẽ hình một cánh cổng Torri, hai bên trái phải cánh cổng lần lượt ghi các chữ "Đúng" và "Sai". Ở dưới đó, ghi "a i u e o, ka ki ku ke ko..." tổng cộng 50 chữ theo chiều từ trái sang phải và viết thêm các số từ một đến mười.

Chúng tôi quyết định sử dụng đồng mười yên của A-ya cho trong chơi.

Đầu tiên, tất cả mọi người đặt ngón trỏ của mình lên đồng xu mười yên, bởi vì chúng tôi có nhiều người nên làm việc này có chút khó khăn.

Đóng hết rèm cửa lại, làm cho căn phòng hoàn toàn chìm trong bóng tối, dưới ánh sáng duy nhất phát ra từ chiếc tivi đang bật, trò chơi được bắt đầu.

"Kokkuri-san, Kokkuri-san, nếu ngài đang ở đây xin hãy đi chuyển tới chữ 'Đúng'".

Đồng xu liền từ từ di chuyển vị trí sang chữ "Đúng".

Hình như lần trước, do quá sợ hãi, bọn họ không dám tiếp tục nữa mà kết thúc trò chơi ngay tại đó.

"Kể từ bây giờ, từng người một sẽ đi ra câu hỏi. Trước tiên là về... D-ne...".

"Vậy thì, D-ne đã thích người nào chưa?".

"Cậu có chắc là muốn hỏi câu hỏi vô vị như vậy không?".

Trước câu hỏi vô cùng tinh quái của B-ko, tôi đáp lại, biểu cảm trên gương mặt vẫn không hề thay đổi.

"A, nó chuyển động rồi này".

"... Là 'Đúng'...".

"D-ne? Cậu có người mình thích rồi hả!?".

"Hử? Tại vì tớ thích B-ko mà".

Tôi trả lời với một nụ cười rạng rỡ. B-ko nhún vai, dường như không bằng lòng với câu trả lời đó.

"Ha ha ha, quả thật là D-ne lúc nào cũng là điểm yếu của B-ko nhỉ?".

"Im đi".

Trông chúng tôi có vẻ như chỉ đang đùa giỡn với nhau, vậy nhưng, thực ra đã sau đó lại là một bầu không khí căng thẳng đến không thể diễn tả bằng lời.

Tất cả mọi người có lẽ đều đang mang trong mình một cảm giác đầy mâu thuẫn, vừa mong rằng sẽ có chuyện gì đó xảy ra, lại vừa mong sẽ chẳng có gì xảy ra cả.

"Vậy B-ko đã thích người nào chưa?".

Hùa theo bầu không khí đùa giỡn ấy, tôi lấy câu hỏi vừa nãy đáp trả lại B-ko.

"Đợi đã! D-ne! Cậu hỏi cái gì thế hả!?".

"Phư phư phư, là trả thù cậu đó".

Đồng xu mười yên vừa quay trở lại chỗ cánh cổng Torri lại từ từ chuyển động.

"... A,a... Nó lại...".

Trông B-ko có vẻ rất quẫn bách.

Vừa nghĩ rằng bộ dạng quẫn bách của B-ko cũng thật đáng yêu, tôi vừa nhìn cô ấy.

Đồng xu dừng lại ở vị trí "Đúng".

... Mà, có lẽ đúng là như vậy rồi.

"Là 'Đúng' à...hừm...".

"Khoan đã A-ya! C, Cái thái độ chả có chút quan tâm của cậu là sao hả!?"

"... Không, chỉ là những câu hỏi kiểu vậy cũng chẳng thể nào biết được đáp án mà thôi".

A-ya ra vẻ thất vọng khi nói như vậy.

"...T, Thì đúng là như vậy nhưng...".

B-ko để lộ thoáng qua chút lúng túng, rồi như thể muốn chuyển đề tài, cô ấy ngay lập tức đưa ra câu hỏi tiếp theo.

"A, vậy, vậy thì, bữa tối hôm qua của A-ya có cá trong đó hả!?"

"... Câu hỏi kiểu gì thế?"

Trước câu hỏi đó, A-ya tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

"...T, Tại vì, câu hỏi như vậy thì sẽ biết được đáp án rồi mà, phải không?"

"... Ừm, cũng đúng nhưng mà..."

"A, nó chuyển động rồi này".

"... Là 'Sai'... Hôm qua cậu đã ăn gì vậy?"

"... Là hăm-bơ-gơ".

"Vậy, Vậy thì đúng rồi... Kokkuri-san, Kokkuri-san, xin ngài hãy trở về cống".

"Hăm-bơ-gơ à__? Hăm-bơ-gơ ở nhà A-ya ngon lắm, đột nhiên tự mình muốn ăn nó ghê...".

C-ta tự thì thầm rất nhỏ như vậy. Chẳng biết A-ya có nghe thấy hay không, nhưng cậu ta cũng chả có phản ứng gì đặc biệt.

"Nếu vậy thì, câu hỏi hỏi như thế này thì sao?".

Hơi cất cao giọng, C-ta nói trong khi đưa mắt về phía A-ya.

"... Còn thú bông trước kia ở nhà tớ là một con mèo phải không?".

"Hả?".

"Nghĩa là sao vậy?".

"... A, nó chuyển động rồi".

Câu trả lời của Kokkuri-san là "Sai".

"C-ta, thế này là...?".

"Tại chúng ta đều không biết liệu các câu trả lời của Kokkuri-san có chính xác hay không phải không? Bởi vậy, tớ nghĩ nên hỏi một câu mà A-ya cũng biết được đáp án. ... A-ya, còn thú bông ở nhà tớ hồi trước là con gì...cậu biết mà nhỉ?".

"...".

Sau khi suy nghĩ một lát, A-ya đáp lại.

"... Là một con thỏ".

Mặc dù không nhìn rõ lắm nhưng tôi có cảm giác dường như khuôn mặt của C-ta biến dạng đi một chút sau câu nói đó.

mặt tươi cười, bộ mặt thống khổ, bộ mặt buồn bã cùng bộ mặt tức giận cứ chuyển qua chuyển lại lẫn nhau.

__Và sau đó tiếp tục là bầu không khí im lặng.

"... Cá... Cái gì vậy...? Th... Thứ vừa nãy...?".

"... Không biết nữa".

"... 'Con Cáo'? 'Kẻ phản bội'...?".

"... L... Là một trò đùa ác ý của ai đó hả...?".

"...".

Tất cả đều nhìn nhau và giữ im lặng.

Trong căn phòng mờ mờ tối, khuôn mặt ai nấy đều mang theo một vẻ tái nhợt.

Cảm giác như một khoản thời gian dài đã trôi qua...mặc dù trong thực tế có lẽ vẫn chưa đầy một phút...sự im lặng vẫn còn tiếp tục. Sau đó, chẳng biết ai đã gợi ý một câu "... Trước hết hôm nay chúng ta cứ về nhà đi đã...", và như vậy, tất cả chúng tôi đều rời khỏi trường.

Cho dù về đến nhà rồi, tôi vẫn còn nhớ rõ cảm giác bất an không nói thành lời lúc đó, vừa ước rằng đây chỉ đơn giản là một giấc mơ, tôi vừa tiếp tục chìm sâu xuống chiếc giường bên dưới.

*

__Ngày hôm sau, tôi mới nhận ra rằng tất cả đều không phải là mơ, và nỗi sợ hãi thực sự đã bắt đầu.

Mà cũng không phải, hơn cả thế nữa, tôi lại càng có cảm giác như thể mình đang bị lạc trong một cơn ác mộng cứ mãi lặp đi lặp lại.

Buổi sáng, trong khi đang chợp mắt, tôi chợt nhận thấy có gì đó kì lạ trên giường mình.

Cảm giác giống như đang bị ai đó đè lên... Bóng đè? Không, không phải... Có cái gì ở bên trên tôi. Cũng không nặng đến như vậy.

Tôi dè dặt đẩy tấm chăn ra thì "cạch" - tiếng động của một vật nặng bị va chạm vang lên, thứ đó liền rơi xuống khỏi giường tôi.

Phần bìa toàn một màu đen tuyền.

Là bìa của một cuốn sách cũ, thậm chí còn to hơn cả một cuốn từ điển.

... Và, trong đó có kẹp một thứ... Một chiếc kẹp sách.

"... Á!".

Tôi ngay lập tức nhận ra rằng thứ này hẳn nhiên là "một thứ không tốt lành gì".

Cảm giác trên cơ thể đã cho tôi biết điều đó. Đây không phải là một trò chơi hay trò đùa gì cả.

— Là "Cuốn sách của Sự Kết thúc" và "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc".

"... Tạ, tại sao...!?"

Đó quá chấn động và sợ hãi nên tôi đã không thể thốt được gì hơn nữa.

Một khoảng thời gian trôi qua, tôi đông cứng trên giường, vẫn nhìn chăm chăm vào cuốn sách đó.

Không biết rốt cuộc đã bao lâu trôi qua rồi nhỉ?

Sau khi tinh thần đã ổn định trở lại, tôi cất cuốn sách vào trong cặp.

Nhanh chóng chuẩn bị xong mọi thứ, tôi rảo bước đến trường.

Chẳng biết có phải do đã từng trải qua một cơn chấn động mạnh hay không mà giờ tôi lại cảm thấy vô cùng bình tĩnh.

Tôi chắc chắn phải tìm cách nào đó để vớt cuốn sách này đi.

Vẫn chưa có bức thư nào được gửi đến cho tôi. Nếu tôi vớt được cuốn sách và chiếc thẻ này đi trước khi nhận đc thư thì chẳng phải trò chơi sẽ không thể bắt đầu được hay sao? Tôi đã suy nghĩ vô cùng đơn giản như vậy.

Cho dù có là cuốn sách này... Cho dù có là cuốn sách này đi chẳng nữa...!!

"A? D-ne, chào cậu!".

Bước vào chỗ tủ để giày, bỗng nhiên, có ai đó gọi tên tôi từ phía sau.

Là một cô bạn cùng lớp, thành viên câu lạc bộ điền kinh, một con người luôn luôn tốt bụng chan hoà đối với tất cả mọi người xung quanh, lúc nào cũng vui vẻ, luôn là tâm điểm trong lớp. Vì thế, ngay cả với tôi, cô ấy cũng có thể dễ dàng bắt chuyện.

Tôi vốn cũng chẳng đến mức ghét bỏ hay oán giận vô cớ trước sự tốt bụng này của cô ấy, chỉ là vẫn không thể không nghĩ rằng nó quả thực vô cùng giả tạo.

Trong suy nghĩ của tôi, hoàn toàn chẳng cần thiết phải bắt buộc bản thân đi nói chuyện với người khác trong khi thì ra chính bản thân mình ghét

bỏ điều đó, trong khi chính mình vẫn không hiểu nổi suy nghĩ của họ như cô ấy vậy.

"Cậu đến sớm vậy nhỉ! Tớ thì còn buổi tập sáng nên hôm nào cũng đến giờ này nhưng cậu...".

"... À, ừ... Tớ đang bận...".

Nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện, tôi mở tủ giày ra, chuẩn bị rời khỏi chỗ này.

Vậy nhưng, đập vào mắt tôi lại là một thứ đáng lẽ ra không nên có ở đó.

Là một lá thư, nằm sâu bên trong ngăn tủ.

Cùng với sự hiện diện của "thứ đó" là một cơn lạnh buốt thấu xương chạy dọc khắp thân thể tôi.

"... Ừ!".

"Hử? A? D-ne, lá thư đó là gì vậy? Đây, không lẽ là...thư tình?".

"Không xong rồi". Tôi chột nghĩ.

Với tính cách của cô ấy, hẳn sẽ rất muốn xem nội dung của bức thư đó, thế nhưng, đó là...

- Nếu nội dung mệnh lệnh bị người ngoài biết được, chính người đó sẽ chết.

Mà không, không thể nào có chuyện đó được. Nhưng không được, nếu như, nếu như những thứ đó là thật thì...!

Trong khi những ý nghĩ còn lại đang xoay vòng trong tâm trí tôi thì cô bạn ấy đột nhiên để tay ra cầm lấy bức thư.

"... A!".

"Được mà, được mà! Những việc như thế này cậu nên tham khảo ý kiến bạn bè mới phải!".

Không được, nhưng mà, chuyện đó...chuyện đó không thể nào là thật được... Cũng chưa chắc thứ này đã là "bức thư đó"... Vậy nhưng, nếu nó là thật thì...!!

"... Không được!".

"..... Cái gì thế này?".

"__A!".

Ngay sau khi đọc bức thư, tất cả mọi cảm xúc trên gương mặt cô bạn đó đều lập tức biến mất, với vẻ mặt vô hồn, cô ấy thở ra một câu như vậy.

Sau đó, ném cho tôi một cái nhìn ghét bỏ như thể vừa trông thấy một thứ gì đó bẩn thỉu, vẫn cầm lá thư trên tay, cô ấy lăm lăm điều gì đó và đi về phía phòng học.

Còn tôi, bởi vì quá sợ hãi, đã không thể nhắc nổi dù chỉ một bước chân ra khỏi chỗ đó.

*

Sau giờ học, vẫn chưa biết nội dung bức thư, cũng chưa thể rút được cuốn sách và chiếc thẻ đánh dấu, tôi đi đến dãy phòng học cũ. Tại đó, mọi người đều đã có mặt đầy đủ.

"...!".

B-ko thoáng liếc nhìn qua chỗ tôi rồi lập tức quay mặt đi chỗ khác.

Là sao nhi? Không lẽ đã có chuyện gì kì lạ xảy ra với cô ấy rồi?

Vừa cố gắng tỏ ra bình tĩnh, tôi vừa tham gia vào câu chuyện của họ.

"... Cuối cùng thì, chuyện xảy ra hôm qua...là cái gì vậy nhi?".

"... Tới giờ thì chưa thể biết được... Cũng có thể đơn giản chỉ là một trò lừa bịp vô cùng tinh vi... Thật đáng tiếc nhưng mà...".

Có vẻ an tâm hơn một chút trước câu nói của A-ya, B-ko ngấn đầu lên.

Không thể nói được. Tôi không thể nói với họ rằng "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc" đang ở chỗ tôi được.

"... Thế nhưng, nếu đó là sự thật thì, một người trong số chúng ta...".

"__Thôi đi!".

B-ko đột nhiên hét lên, ôm lấy đầu, cố gắng bịt chặt hai tai lại.

Tôi chợt cảm thấy bộ dạng đó của cô ấy thật dễ thương.

Có lẽ thần kinh của tôi không còn ổn định nữa rồi.

Hiện tại tôi không cách nào biểu lộ nỗi sợ hãi của mình ra ngoài. Bởi vậy, tôi có cảm giác đây chính là B-ko của tôi, người mà tôi yêu nhất, đang hoảng sợ thay cho mình, và điều này khiến tôi cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Khi hình ảnh của B-ko xuất hiện trên màn hình cũng vừa lúc hoàng hôn rơi vào từ cửa sổ phòng học tạo nên một khung cảnh ngược sáng tuyệt mỹ.

Tôi chuẩn bị bấm máy nhưng đột nhiên lại cảm thấy có điều gì đó bất thường.

__Bịch!!!

Tiếng động đột ngột vang lên, bóng của một vật lớn phản chiếu qua ô kính của sổ phòng học nhạc nơi chúng tôi đang tụ họp.

__Đó là một bóng người.

"Á á á á á á!!!".

Sau đó một chút, tớ nghe thấy tiếng hét của B-ko.

Quá kinh hoàng, tôi đã không thể rời mắt khỏi bóng người đó.

Đó chính là cô bạn ấy. Người đã đọc bức thư của tôi vào sáng nay, thành viên câu lạc bộ điền kinh...

Cơ thể cô ấy đang treo lơ lửng trên tầng hai của toà nhà, trông cứ như thể đang nhìn chăm chăm vào trong căn phòng này vậy.

Một sợi dây kéo dài từ nóc nhà quấn quanh cổ cô ấy, đôi mắt vô hồn ấy nhìn thẳng vào mắt tôi.

"... C, Cô gái bên cửa sổ..."

A-ya bị nỗi sợ hãi làm cho căng thẳng, cậu ta run lên bần bật nhưng vẫn thoág để lộ ra nét cười trên gương mặt.

"... Ph, Phải...gọi ai đó..."

C-ta cũng đang vô cùng hoảng sợ.

Thế nhưng bọn họ đều không hiểu. Tôi, tôi, nỗi sợ hãi mà tôi đang cảm nhận, không một ai trong bọn họ có thể hiểu...!!

- Nếu nội dung mệnh lệnh bị người ngoài biết được, chính người đó sẽ chết.

Hơn nữa, từ trên ban công tầng bốn của dãy phòng học mới có thể nhìn sang sân thượng bên kia, vào thời điểm diễn ra vụ việc, có vài thành viên của đội nhạc kèn đang ở đó nhưng bọn họ đều không thấy bóng dáng ai đi qua cả.

Sợi dây thừng được cố định chắc chắn trên đầu một cây cột cao khoảng ba mét nhô ra ngoài hàng rào bao quanh sân thượng.

Một vị trí khó có thể với tới được trừ phi người đó trèo lên cây cột từ bên ngoài hàng rào.

Nếu buộc dây ở một nơi như vậy ắt hẳn phải có người trong toà nhà bên cạnh phát hiện ra mới phải.

Nói cách khác, đây là một vụ giết người bất khả thi... Không, là một vụ tự sát bất khả thi.

Tối đến, trên vài chương trình có đưa tin về vụ việc bí ẩn này, và trường học sẽ bị ngừng hoạt động trong vòng một tuần tới.

Tôi cũng không nhớ rõ mình đã đi về bằng cách nào nữa, vậy nhưng, cho dù về đến nhà rồi tôi vẫn đâu đó cảm nhận được ánh mắt vô hồn ấy đang nhìn mình và không thể nào bình tĩnh lại được.

Não bộ hoàn toàn trống rỗng, tôi chuẩn bị đặt cặp xuống thì đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

... Cặp tôi bỗng trở nên nhẹ bẫng.

Tôi từ từ kiểm tra lại trong cặp thì, quả nhiên, "Cuốn sách của Sự Kết thúc" và "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc" đã biến mất tự lúc nào.

Thay vào đó, xuất hiện thứ mà cô bạn ấy đã cầm đi mất, "bức thư" đó.

"... U!".

- Các mệnh lệnh của Kokkuri-san sẽ được gửi đến qua các lá thư.
- Thời hạn để thực hiện mệnh lệnh của Kokkuri-san là một tuần.
- Nếu không thực hiện được mệnh lệnh, bạn sẽ phải chết.
- Cho đến khi Kết thúc, việc rút lui khỏi trò chơi là hoàn toàn không thể. ... Hoàn toàn không.

Không thể trốn thoát...

Tôi không thể trốn thoát khỏi "bức thư" này...

Sau khi đã chuẩn bị sẵn tinh thần, tôi lấy lá thư ra khỏi phong bì, chậm rãi mở nó ra.

__Trò trốn tìm một người

Người thực hiện: D-ne__

"... Quả nhiên..."

Đúng như dự đoán, nỗi tuyệt vọng lập tức ập đến.

Cô bạn đó là do tôi, là do tôi không thể kịp thời ngăn cản, mà bị "Con Cáo" giết chết.

Là lỗi của tôi, tất cả là lỗi của tôi...

Ký ức của vài giờ trước chợt hiện lại trong trí óc tôi.

Cô bạn ấy, một người sáng sủa, hoạt bát, cũng chưa bao giờ làm điều gì xấu cả, đã nhìn tôi lần cuối cùng với một biểu cảm đầy chán ghét.

Nhắm mắt lại, bịt chặt lấy hai tai, tôi cố gắng quên nó đi, thế nào, dù có làm cách nào đi chăng nữa cũng không thể xóa bỏ hình ảnh đó ra khỏi trí

óc được. Còn cả ánh nhìn chăm chăm từ bên ngoài cửa sổ của đôi mắt, đôi mắt vô hồn đó...!

Nắm chặt lấy điện thoại, tôi thấy mình cần phải thông báo cho B-ko và mọi người biết rằng cô bạn đó chết là do tôi.

Vậy nhưng, vừa mới nhận được thư đã lập tức thông báo cho người khác biết liệu có ổn không? Nghĩ vậy, tôi liền dừng lại.

Tôi không muốn liên lụy thêm nhiều người hơn nữa.

Có lẽ ngấm lại mấy bức ảnh chụp trộm B-ko sẽ làm tinh thần tôi ổn định hơn.

Mở máy ảnh lên, tôi tìm thấy những bức ảnh chụp B-ko trước đó.

Nhưng không hiểu sao, trong đó lưu lại đến tận năm bức ảnh trùng nhau.

Cảm giác kỳ lạ giống như những gì cảm nhận được khi chụp ảnh lại kéo đến. Chẳng hiểu tại sao mà máy ảnh của tôi lại để ở chế độ chụp liên tục.

Quyết định không nên để tâm quá nhiều đến vấn đề này, tôi phóng to, xem lại từng bức một.

... Nghĩ lại thì quả thật lúc đó khả năng phán đoán của tôi đã bị suy giảm đi rất nhiều.

Mỗi bức ảnh đều ghi lại hình ảnh sợ hãi vô cùng dễ thương của B-ko.

Như thế bị hút vào trong đó, hay bị một thứ gì đó ám thị, tôi lần lượt mở bức ảnh thứ nhất ra, rồi đến bức thứ hai, bức thứ ba, bức thứ tư, đến khi bức ảnh cuối cùng hiện ra thì tôi đã hoảng sợ đến mức không thể hét lên nổi nữa.

"...!".

Trên tấm hình đó, trước ống kính máy ảnh là một nụ cười của chính cô bạn cùng lớp, thành viên câu lạc bộ điền kinh.

Dù cho lúc đó thân thể đang rớt xuống, cô bạn ấy vẫn hướng về phía tôi mà mỉm cười.

Tay trái cô ấy...cầm theo một "bức thư".

Tôi chợt nhớ câu chuyện A-ya từng kể. "Cô gái bên cửa sổ", "Kẻ tự sát mỉm cười".

"... Khôngggggggggggggggggg!!".

Nỗi sợ ập đến, bóp nghẹt trái tim tôi, thảm kịch đó lại từ từ hiện về trong trí óc.

Não bộ không thể tiếp tục xử lý được nữa, còn tuyến lệ của tôi lại như thể bị kích thích khiến nước mắt cứ trào ra thốn thức.

*

Từ khi đó đã bao lâu trôi qua rồi? Tôi cũng chẳng rõ nữa.

Hiện thực... Thứ hiện thực xảy đến hết như diễn biến của một câu chuyện, nó vẫn không hề thay đổi, "bức thư" vẫn đang ở đó, ngay trước mắt tôi.

Không biết do trái tim tôi đã chịu đựng quá giới hạn của nó, hay do cuối cùng tôi cũng đã có thể hạ quyết tâm, mặc dù vẫn chưa thể thoát khỏi cảm giác bất an, nhưng tôi đã xác định được phương hướng hành động của mình.

Tôi đã hoàn toàn bị cuốn vào trò chơi này rồi.

Một lần nữa tôi nhớ lại luật chơi.

- Nếu muốn trò chơi Kết thúc, bạn phải giết được "Con Cáo".

Giết? Tôi chắc chắn không thể nào làm điều đó...

Thế nhưng, nếu không tìm ra "Con Cáo" thì chính tôi sẽ là người bị giết.

Tấm bi kịch cứ như một câu chuyện nào đó bỗng nhiên bất ngờ ập đến.

"... Tại sao...".

Nhưng mà, trước hết, phải nhanh chóng hành động nếu không thì...

Kẹt giữa cảm giác muốn chạy trốn và nỗi tuyệt vọng khi không thể chạy trốn được khiến nước mắt cứ không ngừng rơi, tuy vậy, tôi vẫn quyết định sẽ phải tìm cho bằng được "Con Cáo" đó.

HỒI SINH - BÁO THÙ

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương I.3

Bí mật anD tìm kiếm III

- Tin đồn lan truyền đầu mùa hạ -

Ngày hôm sau, tôi nhanh chóng bắt tay vào hành động.

Đầu tiên phải bắt đầu từ việc thu thập thông tin.

Thông tin cần thu thập là về "Vụ việc xảy ra mười năm về trước".

Theo những gì A-ya kể lại và những tin đồn lưu truyền trong trường học, thi thể kỳ lạ của bốn học sinh từng tụ tập tại dãy phòng học cũ này đã được phát hiện. Trong tin đồn có nhắc đến việc bằng họ đã có được "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc" và đây chính là nguyên nhân gây ra cái chết của họ.

Tuy nhiên, nếu đây là một vụ việc có thật thì ắt hẳn phải có những thông tin khác ghi lại về nó nữa.

Tôi bước ra ngoài phố, quyết định sẽ tới thư viện của trường trước tiên.

Bên ngoài, bầu không khí vô cùng ẩm ướt, tôi rảo bước đi, mồ hôi nhẹ rơi xuống khiến quần áo bám dính vào thân thể, tạo nên một cảm giác khó chịu kỳ lạ.

Khi đi ngang qua khu trung tâm thương mại nằm trên đường từ nhà đến trường, tôi nhìn thấy vài gương mặt quen thuộc ở đó.

Vụ tự tử của cô bạn cùng khóa hay cái chết không thể lý giải của cô ấy, đối với bọn họ, có lẽ cũng chỉ giống như những gì xảy ra trong một cuốn tiểu thuyết, chẳng hề có chút chân thật; còn việc trường hợp bị ngưng hoạt động, căn bản cũng chỉ là một kỳ nghỉ mà thôi.

Bên trong khu mua sắm, tôi trông thấy một đôi nam nữ, có vẻ là một cặp tình nhân.

Nhìn cảnh tượng đó, tôi chợt cảm thấy bức bối hơn bình thường.

... Thế nhưng, tại đó, tôi lại bắt gặp một người ngoài dự đoán.

Không thể nhầm được, thứ mà tôi vẫn luôn nhìn ngắm, dải nơ đó.

Cho dù có ở giữa đám đông, cô ấy vẫn nổi bật như vậy, vẫn đáng yêu như vậy.

__Là B-ko.

Tại sao cô ấy lại ở một nơi như thế này?

Tôi lập tức giấu mình vào một góc khuất, quan sát cô ấy.

Hình như cô ấy đang tìm kiếm ai đó.

... Không lẽ, đến cả B-ko, trong lúc này cũng...? Không thể nào có chuyện đó... Không phải! Nhất định không phải!

Hình như đã tìm thấy ai kia, cô ấy liền chạy lại chỗ đó.

Đúng lúc tôi đang định xem "ai kia" là ai thì một cơn gió thổi qua.

"... A!".

Dường như có thứ gì bay vào, mắt tôi chợt đau nhói bởi một mảnh rác lọt vào giữa mắt và kính áp tròng. Rời mắt khỏi B-ko chỉ trong chốc lát, tôi

gỡ một bên kính áp tròng ra.

Với chỉ một bên mắt còn đeo kính áp tròng, quả thật tôi cũng không còn nhìn được rõ như trước, thế nhưng, tôi lập tức nhận ra rằng B-ko và "ai kia" mà B-ko đang đợi đã không còn ở đó nữa.

"... B-ko?".

__Biến mất rồi? Không phải... Là chạy trốn? Tại sao? Vì lý do gì? Giả như, là vì phát hiện ra tôi đang theo dõi bọn họ?

Những ý nghĩ về "Con Cáo" kéo đến trong trí óc tôi.

Trong số những người ở dãy phòng học cũ, có ai đó là kẻ phản bội. Vậy nhưng có thể không chỉ là một người.

Thậm chí còn có khả năng ngoài tôi ra, tất cả những người khác đều là kẻ phản bội...

Lắc đầu, xua đuổi đi những ý nghĩ đó, một lần, nữa tôi bước vào khu trung tâm thương mại, tìm một phòng vệ sinh để lắp lại chiếc kính áp tròng.

Giờ có nghĩ gì đi chẳng nữa cũng chẳng thể tìm ra câu trả lời...

"... Được rồi".

Gắn kính áp tròng lên, tôi nhìn lại bản thân mình trong gương.

... Hửm? Màu mắt của tôi...

Trong thoáng chốc, chỉ trong thoáng chốc, tôi có cảm giác như thể mắt mình đã chuyển sang màu nâu nhạt, giống như đôi mắt của B-ko. Khi tôi thử nhìn lại thì quả là màu mắt cũ, màu đen...

... Là do tôi tưởng tượng ra à...?

Ra khỏi khu trung tâm thương mại, tôi tiếp tục đi đến trường.

Có lẽ do trường đang ngừng hoạt động mà dường như tôi không cảm thấy có ai ở trong đó.

Vài ngày trước còn có vài phóng viên hay nhiếp ảnh của cơ quan truyền thông đến đây nhưng hiện tại thì cũng chẳng còn nữa.

Bước qua cổng sau của trường, tôi đi về phía các dãy phòng học.

Tôi cũng đã nghĩ đến trường hợp toàn bộ các phòng học đều không mở cửa, nhưng kể cả trong thời điểm này có lẽ vẫn có vài giáo viên đang ở trường.

Trên đường đến thư viện và phòng tư liệu của trường, tôi chợt nhớ ra rằng mình phải mượn chìa khóa mới có thể vào được trong đó.

... Có khi nào, căn phòng đó đang mở cửa sẵn rồi không nhỉ?

Dù sao cũng sắp đến thư viện rồi, vừa nghĩ như vậy, tôi vừa quyết định sẽ thử ghé qua đó trước xem sao.

Lúc đó, tôi còn tự nghĩ thầm rằng "Hẳn là nó không mở đâu nhỉ", tuy nhiên, trái với dự đoán của tôi, cánh cửa dẫn vào thư viện lại đang mở toang.

... Thư viện mở cửa cả trong ngày nghỉ sao...?

Chậm rãi tiến vào trong, tôi bước tới chỗ tổng hợp các số báo địa phương nằm trong phòng tư liệu.

Tôi tìm kiếm từng xấp tài liệu được sắp xếp theo thứ tự các năm.

Các số báo không được bảo quản nguyên cả tờ mà hình như chỉ những trang nổi bật trong các tờ báo địa phương và các tờ báo trung ương mới

được cắt ra, sắp xếp lại theo thời gian rồi được giữ lại trong góc tổng hợp báo chí.

Nếu như trong trường thực sự xảy ra một vụ việc kinh hoàng giống như trong lời đồn đó thì hẳn các tin tức về nó sẽ được lưu lại ở đây.

Vừa tìm thấy xấp tài liệu của thời điểm đúng mười năm về trước tôi lập tức mở ra, để lên một mặt bàn gần đó và bắt đầu đi tìm bài báo có nội dung giống như những gì đã nghe được.

Vậy nhưng, dù có lật đi Lật lại bao nhiêu lần tôi cũng không thể tìm ra bài báo nào như vậy.

Không những thế, tôi còn tìm thấy dấu vết cho thấy một phần của trang báo được lưu trong này đã bị biến mất.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi cảm thấy phần bị mất trong này hẳn phải là bài báo về "Vụ việc xảy ra mười năm về trước".

Nó bị giấu đi sao? Hay là...?

"...!".

Đột nhiên cảm thấy như có ai đó đang nhìn mình, tôi đứng dậy. Thế nhưng, khi tôi đi tìm thì lại chẳng thấy ai cả...

Dù có tiếp tục ở đây cũng chẳng có ích lợi gì, nghĩ vậy, tôi quyết định đi tới thư viện thành phố.

Thư viện thành phố nằm hơi xa trường một chút. Bởi vì nơi này khá nhỏ, hơn nữa lại vào đúng thời điểm quá trưa của một ngày thường trong tuần nên ngoài tôi ra, có vẻ như không còn người nào khác sử dụng nó.

Có duy nhất một người thủ thư đứng tại quầy, thế nhưng tôi lại ngồi trong góc bị che khuất bởi những giá sách xung quanh nên nếu nói rằng chỉ

có mình tôi ở đó cũng không sai.

Vẫn như trước, tại đây, tôi cũng lại mở xem xấp tài liệu tổng hợp các bài báo địa phương.

Có vẻ như ở đây lưu trữ nhiều tư liệu phong phú hơn ở trường học, tôi phải mất khá nhiều thời gian mới thấy được trang mình cần tìm.

Tuy nhiên, trên trang báo đó vẫn còn giữ nguyên phần bài báo về sự việc mười năm trước.

"... Đây rồi..".

Tai nạn xảy ra trong lúc hoạt động câu lạc bộ tại một trường học, 4 người đã tử vong__.

Vụ việc đó quả nhiên thực sự đã xảy ra...

Cơn chóng mặt kéo đến từ việc nhận thức được sự thật ấy, thế nhưng, càng muốn biết cụ thể hơn về nó, tôi lại tiếp tục đi tìm những bài báo khác, do quá chăm chú vào việc tìm kiếm mà tôi đã không nhận thấy có bóng người đang đứng ngay sau mình.

__BỘP.

"... Á!".

Đột nhiên bị vỗ vai làm cho tôi giật mình quay lại, đứng đó là một người vô cùng quen thuộc.

B-ko. Không hiểu sao trên gương mặt cô ấy tràn ngập biểu cảm giống như là chán ghét.

"... C, Có chuyện gì vậy...? Nơi này__".

"Cậu đang làm gì thế?".

"... Hả?".

"Tớ hỏi cậu đang làm gì từ nãy đến giờ thế?".

"...".

Đối với tôi, B-ko là một người vô cùng đặc biệt. Thứ tình cảm tôi hằng ấp ủ với cô ấy thậm chí còn vượt trên cả tình bạn. Không thể kéo theo cả B-ko vào vụ việc này, chỉ riêng việc đó, riêng việc đó tôi nhất định không bao giờ làm.

Hơn tất cả mọi thứ, điều tôi không mong muốn nhất chính là bị cô ấy ghét bỏ.

"... A ha, có chuyện gì thế? B-ko, cậu đang giận gì vậy__".

"Lúc trước nữa! Cậu đang tìm ai ở khu trung tâm thương mại đúng không?".

"... Hả?".

"Là tớ sao...? Cậu ở đây cũng là để chờ sẵn đón đầu tớ phải không?".

"B-ko, cậu đang nói cái gì thế...?".

Đầu óc tôi trở nên hỗn loạn. B-ko đang lo sợ điều gì, cô ấy đang suy nghĩ cái gì vậy? Thái độ này của cô ấy, cứ như thể muốn nói rằng tôi__.

"Tớ đã nhìn thấy rồi!".

"... Hả?".

"... Ngày hôm đó, ở chỗ tủ đựng giày...".

Những dự cảm về tình huống xấu nhất có thể xảy ra chợt kéo đến trong trí óc. Làm ơn, chỉ có điều đó, chỉ có điều đó là không được!

"Lúc cậu cho cô bạn ấy xem "bức thư" đó... Chính cậu đã giết cậu ấy phải không!?"

"... Kh, Không...phải..."

"Thôi đi, cậu hãy thôi đi! Nếu như cậu là 'Con Cáo', nếu như cậu không phải là D-ne... Nếu như vậy, nếu thật là như vậy, hãy...làm ơn hãy kết thúc cơn ác mộng này đi...!"

"... B-ko, không phải vậy... Tớ là..."

Tôi định nói gì đó, nhưng rốt cuộc lại im lặng.

Cho dù tôi có nói gì đi chăng nữa cũng chẳng thể làm cô ấy yên tâm được.

Quả thật là tôi đã đi đến khu trung tâm thương mại...

Tôi chợt nhận ra rằng mình không thể làm gì hơn được nữa.

Bây giờ cho dù có nói gì đi nữa thì cô ấy cũng sẽ không tin tôi.

__Nếu đã vậy, chuyện tôi có thể làm chỉ còn duy nhất một việc.

"... B-ko".

"... C, Cái gì...?"

"Tớ đã nói rằng tớ thích B-ko mà, phải không...?"

"... Hả?"

Nói rồi, như thường lệ, tôi lại nở một nụ cười thật tươi với B-ko.

"... Tớ không nói dối cậu đâu... Về chuyện đó".

Bước qua B-ko vẫn còn đang đứng sững ở đó, tôi rời khỏi thư viện.

Từ giờ, cho dù có chuyện gì xảy ra, tôi cũng sẽ không tiếp tục băn khoăn nữa.

*

Trên đường về nhà, tôi lại bắt gặp một gương mặt quen thuộc khác bên cạnh khu đèn.

"...D-ne?".

Là C-ta. Vẫn như thường lệ, cậu ta khoác lên mình một bộ mặt tươi cười, nhưng hiện tại nụ cười đó chẳng còn chút sức sống nào.

Tôi bước gần vào ngôi đèn, cất giọng với C-ta.

"... C-ta, có chuyện gì vậy?".

"... Ừm, không...có gì cả...".

"...?".

"... Tớ muốn hỏi cậu một câu có hơi kỳ quặc, nhưng mà... hôm nay, cậu...chưa gặp 'tớ' lần nào phải không?".

"...? Có gặp bây giờ...chỉ vậy thôi nhưng mà...?".

"... Đúng là vậy nhỉ...".

Có vẻ yên tâm hơn một chút, C-ta tiếp tục.

"... Tất cả mọi người đều trở nên kì lạ...".

"... Làm sao vậy? Tớ vừa mới gặp B-ko...cậu ấy cũng khác so với mọi khi...cứ như thế, là một kẻ giả mạo vậy đó?".

Kẻ giả mạo... Có lẽ đó chính là tôi cũng nên?

Trong tình cảnh này, tôi không thể nào suy nghĩ bình thường được nữa.

"... Kẻ giả mạo...à?".

"Cậu thật sự ổn chứ?".

"... Ừ... Tớ ổn... Mặc dù rất muốn nói như vậy nhưng mà...".

"... Ừ, đúng vậy nhỉ...".

Khoảng im lặng kéo dài.

"... C-ta, cậu nghĩ 'Con Cáo' là ai?".

"... Không biết nữa...".

"Tớ, B-ko hỏi tớ rằng...có phải tớ là 'Con Cáo' hay không...".

"...B-ko hỏi...?".

"... Đúng vậy...".

"Cũng không phải vô lý... Tình trạng hiện tại làm ai cũng bất an... Tớ cũng từng nghĩ rằng có thể D-ne chính là 'Con Cáo', và B-ko, người nói ra những lời đó vô cùng kỳ lạ... Đến cả A-ya, tớ cũng không rõ nữa...".

Nói những lời này với tôi, C-ta trông có vẻ càng thêm khổ sở.

"... Thế nhưng, giả sử, chỉ là giả sử thôi nhé? Giả sử như D-ne biết được thân phận thật sự của 'Con Cáo'và có thể kết thúc trò chơi này... thì

đừng do dự, tớ muốn cậu ngay lập tức... chấm dứt nó".

Chấm dứt trò chơi này...

Tôi không biết thân phận thật sự của "Con Cáo" là ai.

Thế nhưng, nếu có điều gì tôi có thể làm thì đó chính là chứng minh cho mọi người thấy rằng tôi không phải là kẻ phản bội...

Đây chính là phương án mà tôi lựa chọn, sau khi hoàn thành, liệu tôi sẽ biết được điều gì đó hay là...?

"... Được".

Sau một khoảng dài im lặng, tôi trả lời.

Sau đó, không một ai nói lời nào, cả hai chúng tôi đều ở khu đèn.

__Phải thật nhanh chóng kết thúc trò chơi này.

HỒI SINH - BÁO THÙ

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương I.4

Bí mật anD tìm kiếm IV

- Kể từ bây giờ, tớ sẽ... -

Về đến nhà, bước vào phòng, tôi đặt "bức thư" lên trên bàn học.

Tôi quyết định sẽ bắt đầu thực hiện câu truyện truyền thuyết đô thị ghi trong "bức thư" từ bây giờ.

- Thời hạn để thực hiện mệnh lệnh của Kokkuri-san là một tuần.
- Nếu không thực hiện được mệnh lệnh, bạn sẽ phải chết.
- Nếu cố tình không làm theo đúng chỉ thị, bạn cũng sẽ chết.

Theo như luật chơi, cho dù có thực hiện được mệnh lệnh của Kokkuri-san đi chăng nữa cũng chưa chắc đã nhận được thông tin gì về "Con Cáo".

Thế nhưng, tôi có cảm giác rằng việc hoàn thành mệnh lệnh này sẽ đẩy tôi đến gần hơn một bước tới chân tướng thật sự của "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc".

Cho dù luật chơi có vô lý đến thế nào, tôi cũng chỉ còn cách phải làm theo.

Nội dung "bức thư" là một truyện truyền thuyết đô thị mang tên "Trò trốn tìm một người" và người thực nó chính là tôi.

Trên đường về nhà, tôi đã thử tìm thông tin về truyền thuyết đô thị được nhắc đến trong thư. A-ya có nói rằng đó là một loại thuật gọi hồn, nhưng có vẻ như câu chuyện về nó nổi tiếng đến mức tôi thậm chí còn tìm ra được cả chi tiết cách thực hiện thuật đó như thế nào.

"Được rồi...".

Tôi hạ quyết tâm, tháo kính áp tròng ra thay bằng một gọng kính thường.

Toàn bộ thế giới nhoè đi trong chốc lát. Và rồi, vào lúc mọi thứ trở lại bình thường...

__Bịch!!

"...Á!".

Có thứ gì đó rơi từ trên giá xuống.

Đó là thứ tôi đã từng tìm kiếm khắp mọi nơi nhưng vẫn không thể tìm thấy, con búp bê đó... Ririka.

Với một sợi dây ruy băng quấn quanh cổ, Ririka ở trong trạng thái bị treo lơ lửng trên chiếc giá.

Hiện thật khó tin xảy ra ngay trước mắt khiến cho lông tơ trên toàn cơ thể tôi dựng đứng. Cặp mắt trống rỗng của Ririka khiến tôi liên tưởng đến cô bạn trong câu lạc bộ điền kinh, và tôi chợt nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó.

Não bộ tôi đình chỉ trong chốc lát, nhưng nhờ có sự hiện diện của Ririka, quyết tâm của tôi lại càng được thêm củng cố.

"... Mình... không phải là kẻ phản bội...!".

Cầm điện thoại di động lên, tôi gửi một tin nhắn đến B-ko.

"Kể từ bây giờ, tớ sẽ chứng minh cho cậu thấy rằng tớ không phải là kẻ phản bội".

Sau khi xác định tin nhắn đã được gửi đi, tôi liền bắt tay vào thực hiện "Trò chơi trốn tìm một người".

*

Đầu tiên, cần phải có một con thú bông hoặc một con búp bê đầy đủ tay chân. Tôi quyết định sẽ sử dụng Ririka, thứ đã được "cẩn thận chuẩn bị sẵn" cho tôi.

Quả thật tôi đã từng rất yêu cô búp bê ấy, cũng luôn luôn muốn được gần gũi hơn với cô ấy.

Mặc dù từ khi còn nhỏ, tôi đã là một đứa trẻ có suy nghĩ và tình cảm khá kỳ lạ, đối với tôi, Ririka vẫn luôn là một người bạn tốt.

Nhớ lại mỗi lần hai chúng tôi nói chuyện, nhớ lại những tình cảm tốt đẹp của chúng tôi ngày ấy khiến cho lòng ngực tôi nhói đau khi nghĩ đến những việc mà tôi sắp sửa phải làm với cô ấy.

Tiếp đến là gạo. Tôi bước xuống bếp, có vẻ như cả nhà tôi đều đã đi vắng hết.

Tôi tiếp tục pha một cốc nước muối rồi đi đến phòng khách.

Kế đó, kim vào một cuộn chỉ đỏ, kéo và dao rọc giấy cũng được chuẩn bị đầy đủ.

Tiếp theo là các bước chuẩn bị trước khi tiến hành trò chơi.

Thì thềm một câu "Xin lỗi..." với Ririka, tôi rạch phần bụng của cô ấy ra.

Sau đó, nhồi gạo và móng tay của mình vào trong đó, tôi khâu nó lại.

Toàn bộ quá trình tôi đều có cảm giác như thể có ai đó đang nhìn mình, và điều này làm tôi không thể bình tĩnh lại được.

Cả tay, chân và miệng cũng phải được khâu liền lại bằng chỉ đỏ. Sau khi đã hoàn thành, vẻ ngoài của cô ấy trở nên vô cùng chọn người.

"Trông cứ như là mạch máu vậy".

Lầm bầm một vài từ như vậy, tôi mang cốc nước muối đi đến góc tủ tường trong phòng ngủ của bố mẹ tôi. Trong chỗ trốn của mình nhất định phải có thứ này.

"... Tên của búp bê đã có sẵn rồi...".

Đến lúc này, toàn bộ các bước chuẩn bị đã được hoàn tất.

"... Bắt đầu thôi...".

Đèn trong nhà đã được tắt hết, tất cả rèm cửa đều được đóng lại, chỉ có duy nhất tivi vẫn còn đang bật. Tôi chuyển tivi sang màn hình nhiễu.

"Người đầu tiên là quý là D-ne. Người đầu tiên làm quý là D-ne. Người đầu tiên làm quý là D-ne__".

Giữ vẻ mặt vô cảm, tôi hô to ba lần để bắt đầu, bước đến phòng tắm và dìm Ririka vào chiếc bồn đầy nước.

Mặt nước phản chiếu vài tia sáng yếu ớt trong bóng tối, làm biến dạng biểu cảm đầy sống động trên gương mặt Ririka.

Biểu cảm ấy vừa như thể buồn bã, lại vừa như thể tức giận.

Tôi chợt cảm thấy có chút tội lỗi.

Đôi mắt của Ririka nhìn thẳng và tôi, tôi cũng nhìn thẳng vào mắt cô ấy.

Tiếp theo, quay trở lại phòng ngủ, lấy con dao rọc giấy đã được chuẩn bị sẵn, tôi nhắm mắt lại và đếm đến mười.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín...

Trong khi nhắm mắt, tôi cảm thấy như có một ai đó đang ở ngay đằng sau mình, số đếm ngày càng tăng thì thứ đó cũng càng đến gần hơn, nỗi sợ hãi quần quanh, trói chặt lấy tay, lấy chân, lấy cổ tôi.

__Mười.

"Đã xong chưa?".

Tôi hỏi và bước đến phòng tắm, nhắc Ririka lên khỏi bồn tắm...

__Đâm vào bụng cô ấy.

Một lần, thêm một lần nữa, rồi lại thêm một lần nữa...! Lẹp nhẹp, lẹp nhẹp, lẹp nhẹp.

Có vẻ như do bị khâu lại một cách vụng về, nước đã tràn vào bên trong qua khe hở trên bụng cô ấy.

Cùng với những tiếng động kỳ quái, vài dòng chất lỏng từ trong đó chảy ra.

Trong đêm tối, màu sắc trở nên vô cùng khó phân biệt, bởi vậy, vài dòng chất lỏng ấy trông bỗng giống hệt như những dòng máu vậy.

Nước đọng đầy trong đôi mắt trống rỗng của cô ấy, đôi mắt ấy nhìn vào tôi, sống động như thể đôi mắt của một con người, từ trong đó, một dòng nước chảy ra, thấm đẫm hai bên má.

"Tiếp theo đến lượt Ririka làm quý. Tiếp theo đến lượt Ririka làm quý. Tiếp theo đến lượt Ririka làm quý...!".

Nói xong điều đó bằng một giọng run rẩy, một lần nữa tôi quay về phòng bếp, để lại con dao rọc giấy rồi đi tới căn phòng ngủ nơi đặt cốc nước muối, trốn thật sâu vào trong góc của chiếc tủ tường ở đó.

Sau khi đợi một lúc, tôi sẽ phải ngậm một phần nước muối trong cốc, rồi phải đi ra, tìm còn búp bê, rồi đổ nước muối vào trong cốc và nước muối trong miệng tôi lên đó, cuối cùng, tuyên bố ba lần "Tôi thắng rồi" để kết thúc.

Ngồi trong góc tủ tường, tôi bắt đầu suy nghĩ về rất nhiều việc.

Về cô bạn cùng lớp, thành viên câu lạc bộ điền kinh ấy, về sự xuất hiện của Ririka.

Vẫn có khả năng bản tin được phát vào lúc chúng tôi cùng chơi Kokkuri-san ấy chỉ là một trò đùa, vậy nhưng...

Giả như, giả như... Thân phận thật sự của "Con Cáo" là...

Một khoảng thời gian dài trôi qua, đột nhiên, tôi nghe thấy một tiếng động đáng lẽ ra không thể có vào lúc này.

Cót két. Cót két.

Ngoài hành lang, tiếng bước chân vang lên.

Chắc chắn là hành lang không có ai vậy mà... Tại sao!?

"xxxxxxxx!!".

Từng lời nói lọt vào tai tôi, chúng nhanh chóng làm nguội đầu óc tôi, cũng rút đi hết chút sức lực còn lại trong thân thể tôi.

"xxxxxxxx của xxx xxx, xxx xxxxx chxxx xx ngxxx".

__Thốt ra câu nói ấy, cuối cùng, tôi nở một nụ cười.

HỒI SINH - BÁO THÙ

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương II: Quý giám bóng

Người thực hiện: C-ta

Quý giám bóng I

- Điểm nhìn C và móc khoá búp bê -

"... Tên bạn thời thơ ấu của cậu đó! Cậu thực sự không thể chinh đốn lại cậu ta đi được hả!?".

Từ trong phòng học nhạc nằm trên tầng hai của một dãy phòng học cũ hai tầng làm bằng gỗ, những âm thanh giận dữ phát ra.

Chủ nhân của thanh âm đó là một cô nữ sinh xinh đẹp được nhắc đến nhiều nhất trong các tin đồn ở trường học, B-ko.

Tài sắc vẹn toàn, xinh đẹp tuyệt trần, lại vô cùng thân thiện, đối với ai cũng dịu dàng... Tất cả hoàn toàn chỉ là vẻ bề ngoài, khi bước vào căn phòng này, cô ta chợt biến thành một con người với tính cách vô cùng ác liệt.

Cô gái đứng đằng sau B-ko, vừa ngắm nhìn khuôn mặt giận dữ của cô ta vừa nở nụ cười là D-ne.

Mái tóc dài, thân hình mảnh mai. Cô ta tạo cho người khác ấn tượng rằng mình là một người rất "bi quan".

B-ko và D-ne đặt đồ xuống và lại ngồi vào chỗ ngồi đã trở thành quen thuộc đối với bọn họ.

"A, là tin đồn đó hả? Quả là một kiệt tác đúng không?"

Tôi mỉm cười, giả ngơ trước câu nói của cô ta.

"... Cậu..."

Đúng lúc B-ko vừa định bước lại đi thì cánh cửa phòng học nhạc một lần nữa được mở ra.

"... Chào".

__Là A-ya.

A-ya là bạn thời thơ ấu của tôi, cũng là một thành viên của nhóm tụ tập trong dãy phòng học cũ này.

Mái tóc vểnh lên hơi lộn xộn, có vẻ như chưa hề được chăm sóc qua. Cậu ấy có một đôi mắt tam bạch, dưới vàng mắt còn có quầng thâm, gương mặt lúc nào cũng mang một vẻ vô cảm. Nhìn vào ngoại hình đó thì cho dù có muốn khen tặng đi chăng nữa cũng thật khó mà có thể nói rằng cậu ấy là một chàng trai tốt được.

"Chào cái gì mà chào... Tôi chẳng quan tâm cậu có sở thích quái đản như thế nào nhưng đừng ngay việc biến người khác thành đề tài bị chuyện của cậu đi!"

"... Cậu đang nói về cái gì ấy nhỉ?"

"... Đừng có giả vờ không biết!"

Cố gắng kiềm chế cơn tức giận, B-ko trừng mắt nhìn A-ya và tiến về phía cậu ấy.

Điều làm cô ta giận dữ đến như vậy chắc chắn là thứ A-ya đã truyền ra, một tin đồn.

Nội dung tin đồn đó là kẻ mạo danh B-ko đã xuất hiện, à mà không phải, nói chính xác thì là doppelganger của cô ta mới phải.

Dù sao đi nữa, sở thích của A-ya chính là tung các tin đồn như vậy, hơn nữa, cậu ấy còn rất giỏi trong việc lan truyền các tin đồn đó.

Chỉ có điều, nghĩ lại thì, A-ya chưa từng tạo ra tin đồn nào liên quan đến tôi.

Có phải do tôi là người bạn thuở ấu vẫn luôn ở bên cạnh cậu ấy không nhỉ...?

"... Ha... Tôi đã quen lắm rồi nên cũng chẳng sao nhưng mà...".

B-ko chuẩn bị bước lại chỗ A-ya nhưng rồi lại thở dài và ngồi xuống ghế.

"... Mà nà, doppelganger được nhắc đến trong tin đồn của cậu là thứ gì vậy?".

D-ne hỏi.

"... À".

Một bên khóe miệng hơi nhếch lên, A-ya trả lời.

"Từ đó trong tiếng Đức có nghĩa là "kẻ song trùng", đúng như nghĩa của cụm từ đó, nó là một hiện tượng siêu thực xảy ra khi một người xuất hiện cùng một lúc ở hai địa điểm hoàn toàn cách xa nhau...và điểm quan trọng là một trong hai người đó là kẻ giả mạo".

Kẻ giả mạo...à?

"Hiện tượng siêu thực này được chứng kiến và kể lại ở khắp các vùng trên toàn thế giới, và đã trở nên vô cùng nổi tiếng đấy. Nghe nói Lincoln và

Akutagawa Ryuunosuke cũng đã từng gặp phải hiện tượng tương tự. Còn một thông tin nữa cũng thường hay được nhắc đến đó là kẻ giả mạo sẽ thường xuất hiện ở các địa điểm có liên quan đến người thật, bản gốc của nó; nó cũng sẽ không bao giờ trò chuyện với những người xung quanh... Và rồi, khi người thật chặt được kẻ giả mạo của mình... người ấy sẽ bị giết chết...".

"... Bị giết, rồi...sau đó thì sao?"

"À thì, cũng có giả thuyết rằng kẻ giả mạo sau đó biến thành người thật và thay thế luôn người đó. Tuy nhiên, tất cả mọi người xung quanh đều không hề nhận ra... Kiểu như vậy ấy".

Bầu không khí tĩnh lặng bao trùm lấy căn phòng trong thoáng chốc.

"... Đợi...này, tôi là người thật đấy nhé! Mà, cậu đừng ngay mấy loại tin đồn kinh khủng đó đi... Nổi hết cả gai ốc!"

Với nhân vật chính trong tin đồn thì hẳn nhiên câu chuyện vừa này quả vô cùng đáng sợ.

Nhất là khi câu chuyện kết thúc bằng việc tất cả mọi người xung quanh đều không nhận ra. So với những câu chuyện khác, nội dung của câu chuyện này thực ra khá tầm thường. Tuy nhiên, so với kết cục thường thấy trong các câu chuyện kia, kết cục của nó lại có phần nào đó rất giống trong thực tế.

Mà, dù sao thì, chúng tôi chính là như vậy, luôn luôn thu thập các "tin đồn".

Tin đồn... Nói là vậy nhưng phần lớn trong số chúng đều là những lời đồn đại ma quái và những câu chuyện truyền thuyết đô thị.

Giống như câu chuyện về "Người đàn bà rạch miệng" hay "Con chó mặt người"...

Trong lúc kể cho nhau về những tin đồn như vậy, chúng tôi bắt đầu tụ tập lại ở dãy phòng học cũ này.

Chúng tôi không phải câu lạc bộ hay hội nhóm gì cả, chỉ đơn giản là tụ tập lại với nhau và nói chuyện.

Ngoài ra, phần lớn những tin đồn đó đều là do A-ya thu thập được.

Tôi và D-ne ngay từ đầu đã không quá hứng thú với mấy thứ hiện tượng huyền bí đó. B-ko thì, giống như những gì vừa thấy, là một người nhát gan đến không thể tin được, nên cho dù cô ta có tò mò đi chăng nữa cũng chẳng dám tự mình đi tìm những thứ đó.

"... Mà này, các cậu có biết tin đồn nào như thế này không? Tôi mới nghe được gần đây thôi, một truyền thuyết đô thị có tên là 'Kẻ tự sát mỉm cười'".

Với gương mặt phấn khích, A-ya lại bắt đầu kể tiếp câu chuyện thứ hai cậu ấy mới tìm được.

Bên ngoài, mặt trời dần lặn xuống, ráng chiều nhuộm đỏ cả bầu trời.

Đẹp là vậy, nhưng đồng thời, màu sắc ấy cũng thường mang đến những dự cảm không lành. Vừa nghĩ vậy, tôi vừa tiếp tục lắng nghe câu chuyện.

"A, tớ sắp phải về rồi đây".

Một khoảng thời gian dài trôi qua, tôi nói vậy và cầm lấy cặp của mình.

"Tớ cũng sắp... Mà này, con búp bê đó của cậu thật sự quá bắt mắt người khác rồi đấy".

B-ko vừa nói vừa chỉ vào con búp bê treo trên cặp của tôi.

"Hử__? Nó dễ thương mà? D-ne, Cậu cũng thấy thế phải không?".

Đó là một chiếc móc khóa gắn với con búp bê "Yaruki e no Kisan(1)", một nhân vật có hình dáng của cây nấm Enoki(2) nhưng trái với cái tên được đặt cho nó, biểu cảm trên gương mặt nó trông như chẳng có chút động lực làm bất cứ việc gì, vô cùng đáng yêu. Nhìn kỹ thì nó cũng khá giống với A-ya.

Cây nấm này cũng chẳng phải là nhân vật nổi tiếng gì, bởi vậy nên không chỉ ở trong lớp mà kể cả trong toàn trường ngoài bản thân ra, tôi chưa từng thấy ai khác đeo nó.

Tôi mua nó ở trong một cửa hàng tạp hóa khá xa lạ, khi tôi tìm thấy thì nó đã là con cuối cùng còn lại trong đó.

"Không, tớ chẳng thấy nó dễ thương chút nào cả". D-ne trả lời, mỉm cười thật tươi.

Dẫu vậy, nụ cười của tôi vẫn chẳng hề biến mất.

"A ha ha, quả đúng là D-ne nhỉ?". Tôi đáp lại.

"... Nhắc đến búp bê, trong truyền thuyết đô thị 'Trò chơi trốn tìm một người' cũng có sử dụng đến búp bê đấy".

A-ya chắc chắn cũng chuẩn bị ra về, cậu ấy với tay cầm lấy chiếc cặp của mình.

(1) Yaruki e no Ki-san: Người cây mang lại hứng khởi, đồng âm với Yaruki Enoki-san, nghĩa là cây nấm Enoki tràn ngập hứng khởi.

(2) Nấm Enoki: nấm kim châm.

"Trò trốn tìm một người?".

"Ừ, có vẻ như là một loại thuật sử dụng búp bê hoặc một con thú bông để gọi hồn. Và đến cuối trò chơi, người chơi sẽ phải cắt nát con búp bê đó ra thành nhiều mảnh".

"... Hừm, a, nhắc tới thú bông, tớ lại nhớ đến chuyện hồi nhỏ của tớ và A-ya".

"... Hừm?".

Tôi nhớ về con thú bông khi xưa tôi tặng A-ya.

Con thú bông chứng minh cho lời thề sẽ là bạn tốt của nhau cả đời giữa tôi và A-ya.

Nếu con thú bông đó mà bị cắt nát ra thì... Chắc chắn, tôi sẽ không đời nào chấp nhận điều đó.

"Ừm. Chỉ là, dù cho cậu có định chơi 'Trò trốn tìm một người' đi chăng nữa tớ cũng mong cậu đừng dùng đến con thú bông đó mà thôi".

"... Nghĩa là sao?".

"Không có gì đâu".

Tôi lại tiếp tục mỉm cười với A-ya, và cứ như vậy, để ngỏ câu trả lời cho câu hỏi ấy.

*

Sau giờ học ngày hôm nay, tôi lại đi đến phòng học nhạc nằm trong dãy phòng học cũ.

Có vẻ như những thành viên khác vẫn chưa đến, trong phòng chỉ có mỗi mình tôi.

Một lát sau, cánh cửa phòng học trò bị đẩy mạnh ra, và hai người đó bước vào.

"... Ồ? Hôm nay trông cậu có vẻ tức giận quá nhỉ?"

Là B-ko và D-ne. B-ko Có vẻ như còn giận dữ hơn cả hôm qua nữa.

Chắc hẳn là do tin đồn lan truyền trong trường hôm nay rồi. Vẫn là câu chuyện của ngày hôm qua, thế nhưng hôm nay có chuyện ấy lại được thêm mắm dặm muối, trở nên càng chân thực hơn, đáng tin hơn.

"... Cậu thật sự không thể chinh đốn lại tên bạn thời thơ ấu của cậu đi được hả?"

D-ne và B-ko để cặp sách xuống và ngồi vào chỗ thường lệ, chẳng hiểu sao lúc nào bọn họ cũng chọn đúng chỗ này.

"A, là tin đồn đó hả? Quả là một kiệt tác đúng không? Vẫn tuyệt vời như mọi khi ấy".

"... Cậu..."

Đúng lúc B-ko định đứng dậy thì cánh cửa phòng học nhạc lại một lần nữa được mở ra.

"... Chào".

__Là A-ya.

"Chào cái gì mà chào... Tôi chẳng quan tâm cậu có sở thích quái đản như thế nào nhưng dừng ngay việc biến người khác thành đề tài bịa chuyện của cậu đi!".

"... Cậu đang nói về cái gì ấy nhỉ?".

"... Là tiếp theo của vụ hôm qua, cậu đừng có giả vờ không biết! Tin đồn đó ngày càng trở nên tồi tệ hơn rồi đấy".

B-ko đang cố gắng kiềm chế lại cơn tức giận.

"Này, không có lửa làm sao có khói. Tôi chẳng qua chỉ đùa một chút thôi mà".

"... Cậu thật là".

"Nếu để ai bắt gặp cậu lúc này thì nhất định sẽ cho rằng cậu là đồ giả mạo đấy".

"Tôi đã bảo là cậu thôi đi...".

"... Mà này, dạo gần đây có một việc khiến tớ phải suy nghĩ rất nhiều".

Vào lúc B-ko chuẩn bị tóm lấy cậu ta thì A-ya đột nhiên xen ngang bằng một câu như vậy.

"Không biết có phải chỉ là cảm giác của tớ không, hay nó có thể là một hiện tượng kỳ lạ nào đó, nhưng mà...".

"... Hiện tượng kỳ lạ?".

B-ko người đứng dậy khỏi ghế giờ lại ngồi xuống chỗ đối diện với A-ya.

"Đúng vậy... Gần đây khi tờ tỉnh dậy vào buổi sáng, lúc nào cũng có cảm giác ai đó đang nhìn chăm chăm vào mình".

"Không phải là... người nhà cậu hay sao?"

"Ừm, vì bố mẹ tờ đều ra ngoài từ sớm rồi".

"Vậy thì, có khi là ai đó nhìn từ ngoài vào thì sao?"

"Cũng không phải như vậy, tờ cảm thấy đó là ánh nhìn từ một người thứ ba nào đó... Cảm giác như thể mình đang bị theo dõi bởi một ai đó bên ngoài thế giới này vậy... Tất nhiên khi tờ quay đầu lại thì chẳng thấy ai cả, và việc này cũng đã xảy ra rất nhiều lần rồi".

... Cảm thấy bị người khác theo dõi... à?

"... Hừm".

"Có phải là Zashiki-warashi hay thứ gì đó tương tự không...?"

"Nếu là Meary-san thì sẽ phải có cuộc điện thoại nào đó nhỉ?"

"Ừm..."

A-ya hít một hơi, và tiếp tục câu chuyện.

"Còn một điều nữa tờ đang để ý đến".

"Gì vậy?"

"Trước kia bọn mình đã từng chơi trò Kokkuri-san đúng không? Tờ với B-ko và C-ta..."

"Ừ..."

"__Ngày hôm sau, tớ bắt đầu cảm thấy như mình đang bị người khác theo dõi... Thế nên tớ nghĩ rằng có lẽ hiện tượng này có liên hệ gì đó với 'Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc'..."

"...".

"...".

"...".

"...".

__ "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc"

Đây là một trong những "tin đồn" mà hiện tại A-ya đang dồn nhiều tâm huyết vào nhất. Mặc dù hiện tượng kinh dị thần bí này đối với tôi thì thế nào cũng được, vậy nhưng, nếu mười năm trước thực sự đã xảy ra sự kiện kỳ lạ đó thì tôi cũng cảm thấy có chút hứng thú với nó.

"... Dù sao thì, lần trước chơi 'Kokkuri-san' đã thất bại rồi".

A-ya đột nhiên thốt ra những lời này và tiếp tục câu chuyện.

"Thất bại là..."

"Chúng ta đều chưa ai có được 'Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc' hay 'Cuốn sách của Sự Kết thúc' phải không nào?"

"... Đúng là chúng ta chưa làm theo đúng luật chơi nhưng mà... Nhưng mà..."

Cả căn phòng rơi vào một bầu không khí im lặng nặng nề.

Trong khi dự đoán những gì cậu ấy định nói tiếp theo, tôi cũng chỉ đơn giản nghĩ rằng "Quả thật đúng là A-ya".

"... Hãy làm lại một lần nữa đi".

Cứ như vậy, chúng tôi đã bị cuốn vào trò chơi không khủng khiếp nhất mang tên "Trò chơi của Sự Kết thúc"...

"...".

Tất cả đều nhìn nhau và giữ im lặng.

Trong căn phòng mờ mờ tối, khuôn mặt ai nấy đều mang theo một vẻ tái nhợt.

Thứ vừa rồi là cái quái gì vậy...?

Liệu có phải là trò đùa của ai đó?... Tôi nghĩ vậy, nhưng cho dù là thế đi chăng nữa thì vẫn có quá nhiều thứ không thể giải thích nổi. Hơn thế nữa, cảm giác trên cơ thể báo cho tôi biết rằng những gì vừa xảy ra là một cơn ác mộng hoàn toàn có thật.

Bản khoăn không biết A-ya phản ứng thế nào, tôi nhìn sang và thấy trên khuôn mặt cậu ấy tràn ngập vẻ sợ hãi, thậm chí còn nhiều hơn tôi nghĩ. Tôi những tưởng rằng một người ưa thích những truyền thuyết đô thị như A-ya hẳn sẽ vui mừng trước tình huống này, nhưng lại không phải vậy. Ngẫm lại thì cậu ấy là người tin và những câu chuyện truyền thuyết đô thị hơn bất cứ ai, vì vậy hẳn nhiên cậu ấy lại càng cảm thấy nỗi sợ hãi rõ rệt hơn những người khác.

Cảm giác như một khoảng thời gian dài đã trôi qua... mặc dù trong thực tế có lẽ vẫn chưa đầy một phút... bầu không khí im lặng vẫn còn tiếp tục. Sau đó, chẳng biết ai đã gợi ý một câu "... Trước hết hôm nay chúng ta cứ về nhà đi đã...", và như vậy tất cả chúng tôi đều rời khỏi trường.

*

Cuối cùng, tôi và A-ya cùng đi về nhà, thế nhưng không ai trong chúng tôi nói một lời nào.

Vừa về đến nhà, bước vào phòng mình, tôi ngay lập tức mở chiếc máy tính bàn lên.

Trên màn hình nhanh chóng hiện ra một hình ảnh đã trở nên vô cùng quen thuộc.

__Ở trên đó, phản chiếu bóng dáng của người tôi vừa mới chia tay lúc này, A-ya.

Ban đầu nó đơn giản chỉ là một trò đùa.

Mọi thứ bắt đầu kể từ khi tôi lắp một chiếc máy nghe trộm nhỏ đến mức không ai có thể nhận ra ở góc sâu nhất trong một ngăn cặp của A-ya.

Với danh nghĩa nhằm bảo vệ A-ya, người luôn gặp khó khăn trong mối quan hệ với mọi người xung quanh, thứ sở thích nhóm ngó vào đời tư của người khác này được tiếp tục duy trì và ngày càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Hai gia đình chúng tôi vốn hay sang nhà nhau chơi, bởi vậy tôi biết rất rõ nơi cất giấu chìa khóa dự phòng.

Và cho dù tôi có bị bắt gặp trong nhà cậu ấy đi chăng nữa thì cũng chả có gì là lạ cả.

Đúng vậy đấy! Bởi tôi chính là người bạn thân duy nhất trên đời này của A-ya mà!

Với suy nghĩ như vậy, tôi đã lắp đặt máy ghi âm và máy quay trộm nhằm theo dõi toàn bộ hành động của A-ya.

"Cảm thấy bị người khác theo dõi... à?".

Có vẻ như A-ya hoàn toàn không nhận ra rằng một người đó chính là tôi.

Sau khi trở về phòng, A-ya nằm trên giường, của mình lại núp kín vào trong chăn trong khi thân thể thì run lên từng chập. Thế nhưng, rất nhiều

lần, cậu ấy lại chui ra khỏi chăn, kiểm tra xung quanh phòng, bật tivi lên rồi lại tắt đi, cứ như thế lặp đi lặp lại.

Thành thực mà nói thì, cho tới vừa nãy, tôi cũng không thể ngừng run rẩy.

Nhưng khi quan sát những hành động của A-ya và tự độc thoại với bản thân mình, chẳng hiểu sao tôi lại dần trở nên bình tĩnh lại.

"... Quả thực là...hết cách với cậu mà, A-ya".

Phải rồi, sau khi bình tĩnh suy nghĩ lại thì điều này không thể nào thực sự xảy ra được.

Chết và giết chết... Đó đâu phải là việc dễ dàng như vậy?

Tôi phải vững vàng lên, bởi người có thể cứu được A-ya, chỉ có duy nhất mình tôi thôi.

... Nói là vậy, nhưng quả thật cảm giác mệt mỏi trong tôi đã gần chạm đến ngưỡng giới hạn của nó.

Tôi tắt máy tính và leo lên giường của mình.

*

Ngày hôm sau, khi các tiết học đều đã kết thúc, tôi gặp A-ya và hai chúng tôi cùng đi đến dãy phòng học cũ.

B-ko đã đợi sẵn ở đó từ trước.

"...!".

Nhìn thấy chúng tôi, như thể muốn nói điều gì đó, B-ko khẽ mở miệng.

"... Có chuyện gì vậy? B-ko".

"...".

"... B-ko?".

"... C, Chuyện hôm qua là... một trò đùa... phải không...?".

B-ko có vẻ đang rất chấn động. Sự việc xảy ra hôm qua quả thật là một cú sốc, nhưng kể cả thế thì phản ứng này cũng quá bất thường rồi.

Không lẽ đã có chuyện gì xảy ra?

"... U".

__Cạch.

"...".

Vừa đúng lúc B-ko chuẩn bị nói gì đó thì cánh cửa phòng học trò mở ra và D-ne bước vào.

B-ko liếc nhìn D-ne chỉ trong giây lát rồi lại quay đi, không tiếp tục nói thêm một lời nào.

"... Cuối cùng thì, chuyện xảy ra hôm qua... là cái gì vậy nhỉ?".

Dường như không nhận ra điều đó, D-ne bắt đầu trò chuyện.

"... Tới giờ thì chưa thể biết được... Cũng có thể đây đơn giản chỉ là một trò lừa bịp vô cùng tinh vi... Thật đáng tiếc nhưng mà...".

Có vẻ an tâm hơn một chút trước câu nói của A-ya, B-ko ngẩng đầu lên.

"Thế nhưng, nếu đó là sự thật thì mọi người trong số chúng ta...".

"__Thôi đi!".

B-ko đột nhiên hét lên, ôm lấy đầu, cố gắng bịt chặt hai tay lại.

Và rồi, chính vào lúc ấy__

__Bịch!!!!

Tiếng động đột ngột vang lên, bóng của một vật lớn phản chiếu qua ô kính cửa sổ của căn phòng học nhạc nơi chúng tôi đang tụ họp.

__Đó là... một bóng người.

" Á á á á á á á!!!!".

Sau đó một chút, tôi nghe thấy tiếng hét của B-ko.

Quá kinh hoàng, não bộ của tôi lập tức đình chỉ hoạt động.

Tôi quay sang nhìn A-ya, có vẻ như nỗi kinh ngạc tột độ đã khiến cậu ấy mềm nhũn hai chân, ngồi sụp xuống không đứng dậy nổi.

Bóng người ấy treo lơ lửng trên tầng hai của tòa nhà, trông cứ như thể đang nhìn chăm chăm vào trong căn phòng này vậy.

Một sợi dây từ nóc nhà kéo xuống, quấn quanh cổ người đó.

"... C, Cô gái bên cửa sổ...".

A-ya bị nỗi sợ làm cho căng thẳng, cậu ấy run lên bần bật nhưng vẫn thoáng để lộ ra nét cười trên gương mặt.

"... Ph, Phải...gọi ai đó...".

Cuối cùng cũng nhận thức được tình huống hiện tại, tôi thốt lên, lập tức chuẩn bị chạy ra ngoài.

Vậy nhưng, mọi người đều biết rõ ràng cho dù có làm gì đi chăng nữa thì cũng đã quá muộn.

Gọi người ư...? Phải gọi ai mới được?

Bởi trạng thái tinh thần quá hoảng loạn, rốt cuộc tôi đã không thể làm bất cứ điều gì.

Ký ức của tôi kể từ đó bỗng trở nên gián đoạn.

Các giáo viên từ đâu đó chạy đến, sau khi tường thuật lại mọi chuyện với cảnh sát, chúng tôi được thả ra về.

Từ những thông tin ít ỏi có được từ phía cảnh sát kết hợp với những gì tôi nghe được sau đó thì vụ việc lần này có rất nhiều điểm còn chưa sáng tỏ.

"... Chuyện này, không thể nào...".

Từng lời thì thầm ấy của A-ya, chẳng hiểu sao, lại đọng lại trong trí nhớ của tôi vô cùng rõ ràng.

*

Về đến nhà, không biết có phải do cuối cùng tôi cũng đã bắt đầu nhận thức được sự thật vừa xảy ra hay không, nỗi sợ hãi liền nhanh chóng ập tới.

Thì ra tất cả những gì từ trước đến giờ tôi đã tưởng là nỗi sợ thực chất chỉ là nỗi kinh ngạc, đến khi cảm nhận rồi mới biết, nỗi sợ hãi thực sự là khi mình lạnh hay nóng, đau hay ngứa cũng không phân biệt nổi, não bộ hoàn toàn trở nên hỗn loạn.

Tôi trùm chăn, co rúm lại trên giường.

"... Đôi mắt đó, đôi mắt đó đang nhìn thẳng vào mình...!"

Một người luôn cảm thấy thích thú với việc nhìn trộm người khác như tôi giờ lại cảm thấy như chính mình đang bị một ai đó từ trên cao nhìn xuống. Cảm giác bị nhìn chăm chăm ấy thật đáng ghét và khó chịu.

Tôi không thể nào xóa bỏ hình ảnh về thi thể của cô nữ sinh ban nãy ra khỏi đầu.

Không lẽ chỉ có mình tôi cảm thấy sợ hãi đến thế này hay sao?

Nỗi sợ này chỉ để riêng mình tôi chịu đựng hay sao...?

Đứng ngồi không yên, tôi lại bật máy tính lên.

A-ya, A-ya bây giờ đang làm gì nhỉ...?

Màn hình sáng lên, hiển thị khung cảnh quen thuộc trong căn phòng của A-ya__

__Lẽ ra phải vậy.

Trong tích tắc, chỉ trong một tích tắc, hình ảnh của một ai đó khác không phải A-ya bỗng hiện lên trên máy quay rồi lại lập tức biến mất.

"...!?".

... Vừa nãy là ai vậy?

Không phải người nhà của A-ya, và ngoài tôi ra, A-ya không có một người bạn nào khác để rủ tới nhà cả, chắc chắn là vậy.

A-ya đang quay về phía bàn học làm gì đó, bởi vậy, tôi không thể nhìn thấy biểu cảm của cậu ấy.

Trong đầu tôi chợt tưởng tượng ra tình huống tồi tệ nhất, không lẽ A-ya là mục tiêu mà "Con Cáo" nhắm vào...!?

"... A-ya!".

Đúng lúc tên cậu ấy được thốt ra khỏi miệng tôi, A-ya đột nhiên quay lại...

__Về ngay phía này.

Vừa hay lại đối diện đúng chỗ tôi đặt máy quay, quay màn hình, ánh mắt của chúng tôi gặp nhau.

... Không lẽ, cậu ấy đã phát hiện ra máy quay...? Chuyện đó...không thể nào...

Tôi giữ im lặng suốt một lúc lâu chẳng vì lý do gì, cũng không làm ra bất cứ hành động nào dù chỉ là nhỏ nhất, cứ như vậy để mặc cho thời gian tiếp tục trôi đi.

A-ya vẫn nhìn về phía này, biểu cảm trên mặt không hề thay đổi, nhưng rồi sau khi đảo mắt nhìn một lượt quanh phòng, cậu ấy lại chui vào trong giường, cuộn mình lại và cứ thế ngủ thiếp đi.

... Là do tôi tưởng tượng ra sao? Cả bóng người lúc trước... cả ánh mắt của A-ya...?

Tôi tiếp tục quan sát A-ya một lúc lâu nhưng cũng chẳng nhận ra được điều gì đặc biệt.

Ngoài ra, vào lúc đôi mắt của A-ya nhìn về hướng này, chất lượng hình ảnh bỗng trở nên kém đi, điều này làm tôi cảm thấy hoảng sợ một cách kỳ lạ. Nó làm cho tôi nhớ đến đôi mắt đó.

Tắt máy tính và chuẩn bị đi ngủ, tôi đứng lên khỏi chiếc ghế đang ngồi.

__Và khi quay người lại__...

"Ư aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!".

Nằm trên giường là một vật tôi chưa từng thấy trước đây.

__Một cuốn sách cũ bên trong là một chiếc thẻ kẹp sách.

Cảm giác lạnh lẽo trên da thịt cảnh báo tôi.

__Rằng, cuốn sách, này là thật.

Chuyện này là sao! Thế là thế nào!!

Tại sao trong tất cả mọi người, nó lại đến chỗ tôi đầu tiên!?

Điều này không thể xảy ra được, điều này...!

Sợ quá! Sợ quá! Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ! Phải làm thế nào mới được!?

Nhịp tim của tôi đột ngột tăng mạnh.

Cố gắng dựa trên đôi chân run rẩy của mình, tôi nắm chặt lấy cuốn sách, không để cho các trang bên trong bị lật ra.

Trước tiên tôi phải tìm một chỗ nào đó để xử lý thứ này đã...

Trong lúc đó, nhét tạm nó vào sâu trong cặp, gọi giống hệt như A-ya ban nãy, tôi co mình trùm kín trong chăn, mắt nhắm nghiền lại trong khi thân thể thì run lấy bầy.

HỒI SINH - BÁO THÙ

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương II.3

Quý giẫm bóng III

- Hội nghị tác chiến của hai người -

Ngày mới lại đến.

Tôi hầu như không ngủ được, chỉ luôn nằm trong chăn nhìn chăm chăm và chiếc cặp có chứa vật đó.

Nghĩ rằng phải nhanh chóng giải quyết được cứ đó, tôi hạ quyết tâm chui ra khỏi chăn.

Cẩn thận cầm chiếc cặp lên, đột nhiên tôi lại cảm thấy bồn chồn không yên.

__Cặp sách của tôi bỗng trở nên nhẹ bẫng.

Thế nghĩa là... sao?

Nuốt nước miếng, tôi thận trọng mở cặp ra, bên trong đó, thứ tôi chắc chắn đã bỏ vào, "Cuốn sách của Sự Kết thúc" và "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc" đã biến mất.

Thay vào đó là một lá thư tôi chưa từng thấy qua.

- Các mệnh lệnh của Kokkuri-san sẽ được gửi đến qua các lá thư.

"...Ư!".

Chắc chắn tối hôm qua tôi vẫn luôn trông chừng nó, tuy rằng cũng có lúc con buồn ngủ kéo đến, thế nhưng, nếu có ai bước vào phòng thì hẳn tôi nhất định phải nhận ra mới phải.

Một sự việc không thể nào xảy ra trong thực tế. Đây là... Đây là...!

Tôi thô lỗ bỏ lại lá thư vào trong cặp.

Dù sao cũng chẳng có cách nào lý giải được chuyện này, việc tôi cần làm bây giờ là nghĩ xem nên làm gì với lá thư này đã.

Tôi không thể để người khác đọc được nó, vậy nên trước mắt, bằng cách nào đó, tôi phải nhanh chóng tống khứ nó đi.

Trong lúc đầu óc vẫn còn đang hỗn loạn, tôi thay quần áo chuẩn bị đi ra ngoài. Cầm lấy cặp sách và điện thoại, tôi bước ra khỏi cửa.

Chính vào lúc này.

__Tinh~~

"...!".

Đúng lúc tôi cầm điện thoại lên thì tiếng chuông báo chọt vang lên.

Tôi tắt chế độ yên lặng đi từ lúc nào vậy nhỉ?

Cảm thấy có chút kỳ lạ, tôi mở màn hình điện thoại lên, là một thông báo từ Twitter, báo có DM (1) mới từ một người bạn cùng lớp.

"Nhìn thấy C-ta rồi! Cậu làm gì ở đền vậy?".

...?

Cô ta đang nói cái gì vậy

"Bây giờ tớ đang ở nhà mà?".

Có lẽ cô ta đã nhầm tôi với ai rồi, nghĩ vậy, tôi gửi lại DM.

"Hừm? Nhưng mà, ở đó, a, không có nữa rồi?".

"Tớ nhầm sao? Xin lỗi nhé, hôm qua ấy mà, cậu chắc cũng cảm thấy khủng khiếp lắm, lại còn đi một mình nên tớ mới để ý đó. Nếu là do tớ nhầm thôi thì tốt rồi, xin lỗi nha__".

Tôi tắt màn hình Twitter đi.

Mặc dù vẫn nghĩ rằng đó chỉ là nhầm lẫn, nhưng tôi lại cảm thấy bồn chồn không yên.

(1) DM: viết tắt của direct message, tin nhắn trực tiếp.

Ở đền sao...?

Đền thờ năm rất gần trường học, quả thật tôi hay ghé qua đó. Nhất là hồi còn nhỏ, tôi và A-ya vẫn thường xuyên cùng chơi trong đền.

... Không, chẳng lẽ...?

~~~~~!!

"__!".

Chuông điện thoại lại một lần nữa reo vang. Lần này làm chuông báo có tin nhắn mới.

Chắc chắn là tôi đã chỉnh chế độ yên lặng rồi, vậy mà... Mà cũng không phải, khi tôi nhìn lại vào màn hình, điện thoại vẫn đang để ở chế độ yên lặng... Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế này...?

Nỗi sợ hãi trong lòng càng tăng lên làm cho biểu cảm trên khuôn mặt hơi biến dạng, tôi bật điện thoại lên, từng dòng chữ hiện ra, là những dòng chữ tôi không muốn nhìn thấy nhất.

"C-ta, cậu đang làm gì ở trường vậy?"

"...!!!".

Thế là thế nào? Lại từ một người khác, đến gần như cùng lúc?

Sau khi nhận tin hỏi kỹ lại, tôi mới biết cụ thể câu chuyện. Cậu ta đã nhìn thấy tôi ở gần trường khi đi ngang qua đó trên xe bố mẹ cậu ta. Mặc dù lướt qua rất nhanh nhưng cậu ta vẫn chắc chắn rằng người đó là tôi.

Không thể nào có chuyện cả hai người đều nói dối như vậy được.

Nhìn nhầm sao?

Hay là...

__Họ thực sự đã nhìn thấy "tôi"?

Cho dù cảm thấy ngày càng không ổn, tôi vẫn quyết định đi ra ngoài.

Bọn họ nói cái quái gì vậy!?

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra!?

Hình ảnh A-ya với một bên khóe miệng hơi nhếch lên chợt hiện lên trong đầu tôi.

Quả nhiên, thứ đó là doppelganger sao__?

"Từ đó trong tiếng Đức có nghĩa là 'kẻ song trùng', đúng như nghĩa của cụm từ đó, là một hiện tượng siêu thực xảy ra khi một người xuất hiện cùng một lúc ở hai địa điểm hoàn toàn cách xa nhau... và điểm quan trọng là một trong hai người đó là kẻ giả mạo".

Nhưng đó là tin đồn về B-ko cơ mà. Hơn nữa, từ trước đến nay, A-ya chưa từng tung tin đồn về tôi bao giờ!

"Hiện tượng siêu thực này được chứng kiến và kể lại ở khắp các vùng trên toàn thế giới, và đã trở nên vô cùng nổi tiếng đấy. Nghe nói Lincoln và Akutagawa Ryuunosuke cũng đã từng gặp phải hiện tượng tương tự. Còn một thông tin nữa cũng thường hay được nhắc đến đó là kẻ giả mạo sẽ thường xuất hiện ở các địa điểm có liên quan đến người thật, bản gốc của nó; nó cũng sẽ không bao giờ trò chuyện với những người xung quanh... Và rồi, khi người thật gặp được kẻ giả mạo của mình... người ấy sẽ bị giết chết...".

Bị giết chết?

Không lẽ...tất cả mọi chuyện, đều là do A-ya làm ra...?

Cả câu chuyện "Cô gái bên cửa sổ", cả "Doppelganger", kể cả việc muốn chơi Kokkuri-san, không phải tất cả đều là A-ya nói ra hay sao?

Nếu như hôm qua cậu ấy cũng đã phát hiện ra máy quay rồi thì sao?

Mà không, giả như A-ya đã biết điều đó từ lâu, nhưng lại vẫn tiếp tục là nó đi?

Giả như tôi, người vẫn luôn nhầm tưởng rằng mình đang theo dõi cậu ấy, thực ra, ngược lại, chỉ là một món đồ chơi bị cậu ấy lấy làm trò tiêu khiển...?

Không, chuyện đó...không thể, không thể nào như vậy được!

Thật vậy không? Tôi phải xác minh lại.

Tôi bước đi, hướng về phía nhà A-ya.

__~~~~~!!!

Đúng lúc đó, chiếc điện thoại lại một lần nữa phát ra những âm thanh không lấy gì làm tốt lành.

Lần này là chuông báo cuộc gọi.

Hết lần này đến lần khác là có ý gì đây!?

Cảm xúc của tôi từ sợ hãi giờ biến thành tức giận.

Tôi nhìn vào màn hình, là một cậu bạn học cùng trường gọi đến.

Cậu ta lúc nào cũng bám lấy A-ya, là loại người sẽ ngay lập tức lan truyền một tin đồn khi cậu ta có được nó.

Một lần nữa, trong đầu óc vẫn còn đang hỗn loạn, tôi nhận điện thoại.

"... A lô?".

"Này! C-ta! Bên này, bên này! Đằng sau...!".

__Cạch!

Điện thoại đột nhiên bị ngắt.

Tôi quay ra đằng sau nhưng lại chẳng thấy ai cả.

Đã sau...? Nghĩa là sao?

__~~~~~!!!

Lại vẫn là cuộc gọi từ cậu bạn đó.

"... Ủ?"

"Này! Đừng nhắc mấy chứ!"

"Không... Mà trước hết là..."

"À, bây giờ, mày đang ở trung tâm thương mại hả? Bây giờ tao cũng đang ở đó, vừa nãy nhìn thấy mày nên tao mới gọi điện đến đây".

"... Tại sao?"

"À không, tại lúc đó mày đứng hơi xa thôi".

"... Không phải, tại sao mày lại nghĩ người đó là tao?"

"... Hả?"

"Mày chỉ nhìn thấy đằng sau thôi phải không? Không phải là nhầm người đấy chứ?"

"Không đâu, không đâu! Đấy chắc chắn là mày mà, không thể nào nhầm được!"

"Thế nên tao mới hỏi là tại sao mày lại nói thế được...!?"

"__Tại tao nhìn thấy con búp bê gốm ghiếc đó á".

__Cạch!

Điện thoại lại một lần nữa bị ngắt.

Lần này không thấy cậu ta gọi lại nữa.

... Con búp bê gốm ghiếc?

Quả thực mỗi lần nhìn thấy tôi, cậu ta đều vừa gọi con búp bê đeo trên cặp tôi là gớm ghiếc vừa trêu chọc nó.

Thế nhưng, cậu ta nhìn thấy con búp bê đó?

Một người khác đeo nó ngoài tôi...?

Bình tĩnh lại nào. Cậu ta đã nói là khu trung tâm thương mại nhỉ?

Tôi sẽ tìm ra tên đó. Nếu thật sự thủ phạm có tồn tại thì tôi chắc chắn sẽ tìm ra tên đó.

Nếu như người thật sẽ bị giết chết khi gặp được doppelganger của mình thì chính tôi sẽ giết nó trước!

Tôi vốn định tới nhà A-ya nhưng lại quyết định chuyển hướng và đi về phía khu trung tâm thương mại.

*

Bước vào khu trung tâm thương mại, tôi lập tức tìm kiếm khắp mọi góc ngách xung quanh.

Quán cà phê, cửa hàng, cả quảng trường trung tâm, tôi đi vòng qua rất nhiều nơi.

Vậy nhưng, chẳng nhìn thấy người nào có vẻ giống tên đó cả.

Không biết là do đã quá mệt mỏi hay do thiếu ngủ, tôi chợt cảm thấy hơi lâng lâng, bèn quyết định ngồi xuống ghế nghỉ một lát.

"... C-ta?"

"...!"

Đang đứng đó là cậu bạn ban nãy vừa gọi điện cho tôi.

"Gì vậy!! Mà đúng là đang ở đây cơ mà!!".

"... Không ph...".

"Vừa nãy tự dừng cúp điện thoại, sau đấy còn không kết nối được nữa, làm tao hết cả hồn luôn!".

"... Xin lỗi...hiện tại tao đang hơi khó chịu....".

"__Mà này, mà không đi cùng A-ya hả?".

"... Hả?".

Vừa rồi cậu ta nói gì cơ?

"Hửm? Vừa nãy tao có cảm giác là có cả A-ya nữa nhưng mà... Là tao tưởng tượng ra à? A, ngoài ra...tao còn gặp...".

... Có cả A-ya? Ở trong khu trung tâm thương mại này?

Do quá hoảng loạn, những gì cậu ta nói sau đó cũng chẳng thể lọt vào tay tôi được nữa.

..... Quả nhiên...là A-ya?

"... Không, hôm nay tao chỉ đi một mình thôi".

Cười đáp lại như vậy, tôi đứng lên và rời khỏi chỗ đó.

*

Sau khi nghỉ tạm ở công viên, tôi đi về nhà.

Nếu có khả năng A-ya là "Con Cáo" thì tôi hẳn cũng có thể lập tức đến tra hỏi cậu ấy, vậy nhưng trước tiên phải có được chứng cứ trong tay đã.

Để làm được như vậy, tôi cần phải theo dõi thật A-ya sát sao.

Tôi hoàn toàn có thể làm điều đó tại nhà. Có thể cậu ấy đã phát hiện ra máy quay và gỡ nó ra rồi, tuy nhiên, máy nghe trộm hẳn là vẫn còn đó.

Tôi sẽ kết thúc trò chơi quái quỷ này...!

Trên đường về nhà, tôi đi ngang qua ngôi đền mà lúc trước có người nhắn trên Twitter rằng đã nhìn thấy tôi ở đây.

Quyết định thử kiểm tra qua chỗ này một chút, tôi bước vào trong, thế nhưng cũng chẳng thấy có chỗ nào đặc biệt khác thường cả.

Tôi quay đầu về phía cửa, đang định đi ra ngoài thì chợt thấy một bóng người vô cùng quen thuộc.

__Là D-ne.

"... D-ne?"

Nở nụ cười như thường lệ, tôi cất giọng.

D-ne bước gần hơn một chút vào trong công viên.

"... C-ta, có chuyện gì vậy?"

"... Ừm, không... có gì cả..."

"...?"

"... Tớ muốn hỏi cậu một câu có hơi kỳ quặc, nhưng mà... hôm nay, cậu... chưa gặp 'tớ' lần nào phải không?"

"...? Có gặp bây giờ... chỉ vậy thôi nhưng mà...?"

"... Đúng là vậy nhỉ..."

Nghe được câu trả lời đó, tôi lại tiếp tục.

"... Tất cả mọi người đều trở nên kì lạ..."

"... Làm sao vậy? Tớ vừa mới gặp B-ko...cậu ấy cũng khác so với mọi khi... cứ như thế, là một kẻ giả mạo vậy đó?"

Kẻ giả mạo... Kẻ giả mạo... của tôi.

Thứ "tôi" đi vòng xung quanh thành phố ngày hôm nay rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Việc này cũng có liên quan tới "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc" sao?

Và cả, người có lẽ đang đi cùng kẻ giả mạo, A-ya là...

Tôi cảm thấy biểu cảm trên gương mặt mình đang tối sầm lại.

"... Kẻ giả mạo...à?"

"Cậu thật sự ổn chứ?"

"... Ừ... Tớ ổn... Mặc dù rất muốn nói như vậy nhưng mà..."

"... Ừ, đúng vậy nhỉ..."

Khoảng im lặng kéo dài.

"... C-ta, cậu nghĩ 'Con Cáo' là ai?"

"... Không biết nữa..."

" Tớ, B-ko hỏi tớ rằng...có phải tớ là 'Con Cáo' hay không..."

"... B-ko hỏi...?"

"... Đúng vậy...".

"Cũng không phải vô lý... Tình trạng hiện tại làm ai cũng bất an... Tớ cũng từng nghĩ rằng có thể D-ne chính là 'Con Cáo', và B-ko, người nói ra những lời đó cũng vô cùng kỳ lạ. ... Đến cả A-ya tớ cũng không rõ nữa...".

Thân phận thật sự của "Con Cáo" rốt cuộc là ai...?

Bóng người tôi quay được trong phòng A-ya, người đó chính là thủ phạm? Hay chính A-ya mới là "Con Cáo", và cậu ấy còn có đồng phạm nào khác nữa...?

Nếu như A-ya thực sự là "Con Cáo", tôi... Liệu có thể chấm dứt trò chơi này không nhỉ?

"... Thế nhưng, giả sử, chỉ là giả sử thôi nhé? Giả sử như D-ne biết được thân phận thật sự của "Con Cáo" và có thể kết thúc trò chơi này... thì đừng do dự, tớ muốn cậu ngay lập tức chấm dứt nó".

Sau một khoảng thời gian dài im lặng, D-ne trả lời.

"... Được".

Kể từ bây giờ, tôi sẽ bắt đầu tiến hành kế hoạch nhằm kết thúc trò chơi này.

Trong trường hợp tôi không thể thành Công, vậy thì D-ne ắt sẽ phải hành động nếu không muốn bị giết.

Hẳn là D-ne cũng nhận ra điều gì đó.

Sau đó, không ai nói một lời nào, cả hai chúng tôi đều rời khỏi khu đền.

__Phải thật nhanh chóng, kết thúc trò chơi này.

HỒI SINH - BÁO THÙ

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương II.4

Quý giẫm bóng IV

- Đáp án đúng -

Về đến nhà, tôi lấy "bức thư" từ trong cặp ra.

Cho dù trong này có ghi gì đi chăng nữa thì tôi nhất định cũng sẽ không thay đổi quyết ý của bản thân đâu. Tự nhủ với mình như vậy, tôi từ từ mở "bức thư" ra.

__ Doppelganger Người thực hiện: C-ta__

Đừng chạm trán với Doppelganger.

Nội dung của "bức thư" chỉ có vậy.

Dù rằng đây rất có thể là một lời cảnh báo, vậy nhưng hiện tại tôi đã quyết định Phải ưu tiên tìm cách chấm dứt trò chơi chút đã.

Tôi bật máy tính lên

Vẫn như thường lệ, để giám sát căn phòng của A-ya.

Sau khi máy tính vừa khởi động xong, tôi ngay lập tức mở cửa sổ theo dõi ra.

Trên đó phản chiếu khung cảnh quen thuộc trong căn phòng của A-ya...

__Lẽ ra phải vậy.

"...!?"

Vậy nhưng hình ảnh hiện lên trên đó lại là một thứ phi hiện thực nhất từ trước đến giờ tôi từng thấy.

Trong phòng A-ya, ở ngay trước bàn học của A-ya...

__Chính là bóng lưng của tôi.

Tuy chưa từng nhìn thấy bản thân từ phía sau bao giờ, nhưng tôi lập tức nhận ra đó chính là mình.

Trên chiếc cặp của "tôi" được thu vào máy quay ấy, có treo một con búp bê "Yaruki e no Ki-san".

Kiểm tra lại cặp của chính mình trong phòng, tôi nhận ra rằng con búp bê chắc chắn vừa nãy còn treo ở đó giờ đã biến mất.

Hình như A-ya vẫn đang ngồi trên bàn học, thế nhưng do bị bóng lưng của "tôi" che mất nên tôi không thể nào xác nhận chuyện đó.

Nhìn kỹ lại thì, trong tay "tôi" còn đang nắm chặt một cây kéo.

".... A-yaaaaaaaaa!!!".

Tôi chạy vọt ra khỏi phòng, thẳng về hướng nhà A-ya.

Nếu như A-ya là thủ phạm thì sao? Và nếu đây chỉ là một cái bẫy?

.... Không phải vậy! Bây giờ tôi đã hiểu.

Thủ phạm... Nếu như đúng với những gì tôi nghĩ, "Con Cáo" chính là...!

"A-yaaaa!".

Tôi vẫn nắm đấm mở cửa nhà A-ya.

__Lạch cạch! Lạch cạch lạch cạch lạch cạch!!!!

Có vẻ như cửa đã bị khóa.

Nơi cất giữ chìa khóa dự phòng vẫn chưa từng bị thay đổi từ trước đến giờ, tôi lấy chìa khóa ở đó, mở cửa ra và bước vào trong.

"A-yaaa! Cậu ở đâu!?".

Vào trong nhà, tôi nhanh chóng kiểm tra tất cả các phòng và tiếp tục tìm kiếm.

Mặc dù cả quãng đường đến đây tôi đều chạy, nhưng lại chẳng chảy ra một giọt mồ hôi. Là do trạng thái tinh thần căng thẳng cực độ sao? Tôi không hề cảm thấy mệt mỏi hay sợ hãi. Thứ duy nhất tôi cảm nhận được bây giờ là một cảm giác có thể gọi là ý thức về sứ mệnh của bản thân mình.

Trong phòng bếp không biết tại sao lại có đặt một con dao rọc giấy.

Cầm lấy con dao trong tay, tôi lách cách đẩy lưỡi dao ra khỏi vỏ và nắm thật chặt nó.

Cứ như vậy, tôi bước đến phòng A-ya.

Nuốt nước bọt đánh ực một cái, chỉnh lại con dao rọc giấy trên tay, tôi đẩy cửa ra thật mạnh.

__Rầm!

... Chẳng có ai cả.

Người vừa nãy rõ ràng còn xuất hiện trên máy quay, kẻ giả mạo tôi, và cả A-ya nữa, đều không có ở đây.

Ở đâu rồi? Rốt cuộc bọn họ biến đâu mất rồi!?

Định bụng lật tung tất cả mọi góc ngách trong căn phòng này để tìm kiếm, tôi liền bước vào trong.

__~~~~~!!

"...!?"

Chính vào lúc đó chuông điện thoại của tôi đột nhiên vang lên inh ỏi.

Giật mình cơ thể tôi chợt đông cứng lại trong chốc lát, nhưng rồi ngay lập tức sau đó, tôi mở điện thoại lên.

Một tin nhắn mới được gửi đến.

"... Đây là...!"

Tôi lướt mắt qua nội dung tin nhắn. Những từ ngữ trong đó làm đầu óc tôi hoàn toàn hỗn loạn, vậy nhưng tôi ngay lập tức nhớ lại cảm giác dị thường đó.

__Trong căn phòng chắc chắn không hề có một bóng người, tôi lại cảm thấy khí tức của một ai đó.

Tôi chợt hoảng hốt quay lại phía sau.

"...!!!"

Cảnh tượng hiện lên đằng sau lưng tôi, cùng với tin nhắn này, cuối cùng, tôi đã hiểu ra mọi chuyện.

Mà không, tôi vẫn chẳng thể hiểu nổi chúng, vậy nhưng tôi biết rằng mình không thể không chấp nhận đáp án này.

"Thân phận thật sự của xxx xxx, qux nhxxx chxxx xx ngxxx".

__Thốt ra câu nói ấy, cuối cùng, tôi nở một nụ cười.

HỒI SINH - BÁO THÙ

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương III: Cuộc gọi Byeb call trái đạo đức

Người thực hiện: B-ko

Cuộc gọi Byeb call trái đạo đức I

- Ổn ào, ổn ào, ổn ào -

"... Tên bạn thời thơ ấu của cậu đó! Cậu thật sự không thể chinh đốn lại cậu ta đi được hả!?"

__Tôi, hiện tại, đang vô cùng tức giận.

Từ trong phòng học nhạc nằm trên tầng hai của một dãy phòng học cũ hai tầng làm bằng gỗ, những âm thanh giận dữ phát ra.

Chủ nhân của thanh âm đó, đương nhiên, chính là tôi.

"A, là tin đồn đó hả? Quả là một kiệt tác đúng không?"

Người vừa mỉm cười, vừa đáp lại lời tôi với vẻ giễu cợt này là C-ta.

Mái tóc mềm hơi nhạt màu và đôi mắt sụp xuống đầy vẻ thân thiện, cậu ta có một vẻ ngoài có thể nói là khá điển trai. Vậy nhưng tôi thực sự hơi chịu không nổi cậu ta.

"... Cậu..."

Đúng lúc tôi vừa định bước gần lại C-ta thì cánh cửa phòng học nhạc lại một lần nữa được mở ra.

"... Chào".

__Là A-ya.

"Chào cái gì mà chào... Tôi chẳng quan tâm cậu có sở thích quái đản như thế nào nhưng dừng ngay việc biến người khác thành dêvtaif bịa chuyện của cậu đi!".

" ... Cậu đang nói về cái gì ấy nhỉ?".

"... Đừng có giả vờ không biết!".

Cố gắng kiềm chế sự tức giận, tôi trừng mắt nhìn A-ya và tiến về phía cậu ta.

Điều làm tôi giận dữ đến như vậy là thứ A-ya đã truyền ra, một tin đồn.

Nội dung tin đồn đó là kẻ mạo danh tôi đã xuất hiện.

Mỗi lần cậu ta tung ra tin đồn đều làm tôi vô cùng tức giận, vậy nhưng, mỗi lần như vậy, cậu ta đều trưng ra một vẻ mặt bình tĩnh như thể mình chẳng làm gì nên tội khiến người tức giận là tôi lại chợt có cảm giác bản thân mình vô cùng ấu trĩ.

"... Ha... Tôi đã quen lắm rồi nên cũng chẳng sao, nhưng mà...".

Tôi thở dài và ngồi lại xuống ghế.

"... Mà này, doppelganger được nhắc đến trong tin đồn của cậu là thứ gì vậy?".

D-ne hỏi.

"... À".

Một bên khoé miệng hơi nhếch lên, A-ya trả lời.

"Từ đó trong tiếng Đức có nghĩa là 'kẻ song trùng', đúng như nghĩa của cụm từ đó, nó là một hiện tượng siêu thực xảy ra khi một người xuất hiện cùng một lúc ở hai địa điểm hoàn toàn cách xa nhau... Và điểm quan trọng là một trong hai người đó là kẻ giả mạo".

Kẻ giả mạo...à?

Đối với loại người sống bằng việc đoán biết sắc mặt của người khác như tôi, những tin đồn kiểu vậy quả thật là khủng khiếp. Mà, đây cũng chẳng phải tin đồn đầu tiên cậu ta tung ra về tôi, vậy nên tôi cũng chẳng kinh ngạc cho lắm, nhưng mà...

Mà, dù sao thì, chúng tôi chính là như vậy, luôn luôn thu thập các "tin đồn".

Trong khi đuổi theo tra hỏi cậu ta, giám sát để cậu ta không tiếp tục lan truyền những tin đồn kì quái nữa, tôi chợt nhận ra một điều.

Có vẻ như tôi rất có hứng thú với tất cả những thứ kì bí.

Một con người từ trước đến nay vốn chẳng hứng thú với bất cứ thứ gì như tôi, ấy vậy mà lại cảm thấy vô cùng háo hức khi được nghe kể về những câu chuyện ma quái.

Sau khi biết được rằng trước đây trong trường từng thực sự xảy ra những cái chết bất thường của một vài học sinh, nỗi sợ hãi kết hợp với niềm hưng phấn khiến cho toàn thân tôi sờn hết gai ốc.

"... Mà này, các cậu có biết tin đồn nào như thế này không? Tôi mới nghe được gần đây thôi, là một truyền thuyết đô thị có tên: 'Kẻ tự sát mỉm cười' ".

Với gương mặt phấn khích, A-ya lại bắt đầu kể tiếp, câu chuyện thứ hai cậu ta mới tìm được.

Bên ngoài, mặt trời dần lặn xuống, ráng chiều nhuộm đỏ cả bầu trời.

Đẹp là vậy, nhưng đồng thời, màu sắc ấy cũng thường mang đến những dự cảm không lành. Vừa nghĩ vậy, tôi vừa tiếp tục lắng nghe câu chuyện.

"A, tớ sắp phải về rồi đây".

Một khoảng thời gian dài trôi qua C-ta nói vậy và cầm lấy cặp của mình.

Cùng với đó, còn búp bê kì quặc treo trên cặp cậu ta cũng đung đưa theo.

Còn búp bê đó là một cây nấm Enoki với tư thế vô cùng khoa trương, vậy nhưng trên gương mặt nó lại mang một biểu cảm như thể không hề có động lực để làm gì, chẳng dễ thương chút nào.

Tên của nó là "Yaruki e no Ki-san", có vẻ là một kiểu chơi chữ với từ đồng âm, nhưng tôi cũng không thực sự hiểu rõ lắm.

"Tớ cũng sắp... Mà này, còn búp bê đó của cậu thật sự quá bắt mắt người khác rồi đấy".

Tôi vừa nói vừa chỉ vào con búp bê treo trên cặp của C-ta.

"Hử__? Nó dễ thương mà? D-ne, cậu cũng thấy thế phải không?".

"Không, tớ chẳng thấy nó dễ thương chút nào cả?".

D-ne trả lời, mỉm cười thật tươi.

Dẫu vậy, nụ cười của C-ta vẫn chẳng hề biến mất.

"A ha ha, quả đúng là D-ne nhỉ?". Cậu ta đáp lại.

"... Nhắc đến búp bê, trong truyền thuyết đô thị 'Trò trốn tìm một người' cũng có sử dụng đến búp bê đấy".

A-ya có vẻ cũng sắp chuẩn bị ra về, cậu ta với tay cầm lấy chiếc cặp của mình trong khi vẫn tiếp tục kể về truyền thuyết đô thị đó.

*

Ngày tiếp theo. Hôm nay tôi cũng lại vô cùng tức giận.

Mặc cho những lời hôm qua tôi nói với cậu ta, lời đồn vẫn càng ngày càng thêm tồi tệ.

Thậm chí còn có người nói rằng đã tận mắt thấy kẻ mạo danh tôi.

Mấy trò quỷ nào cũng cần phải có giới hạn thôi. Hôm nay tôi dứt khoát phải cho cậu ta một trận, nếu không thì tôi sẽ không thể nguôi được cơn tức này.

Sau giờ học, cùng với D-ne, tôi bước đến dãy phòng học cũ, đẩy thật mạnh cánh cửa phòng học ra.

"...Ồ? Hôm nay trông cậu có vẻ tức giận quá nhỉ?".

Là C-ta vẫn nở nụ cười như mọi khi, cậu ta lại bắt đầu trưng ra thái độ như thể không hề biết chuyện gì.

Rõ ràng là biết rất rõ lí do vì sao tôi lại tức giận, ấy vậy mà cậu ta còn dám giả ngơ với tôi.

"... Cậu thực sự không thể chinh đốn lại tên của cậu đi được hả?".

Tôi và D-ne để cặp sách của mình xuống và ngồi vào chỗ thường lệ, mặc dù chẳng hiểu sao lúc nào chúng tôi cũng chọn đúng chỗ này.

"A, là tin đồn đó hả? Quả là một kiệt tác đúng không? Vẫn tuyệt vời như mọi khi ấy".

... Tên chết tiệt này! Cũng giống như tôi, cậu ta lúc nào cũng tỏ vẻ tốt bụng trước mặt người khác vậy mà tính cách thực sự lại tồi tệ đến nhường này.

Đúng lúc tôi định đứng dậy thì cánh cửa phòng học nhạc lại một lần nữa được mở ra.

"... Chào".

__Là A-ya.

"Chào cái gì mà chào... Tôi chẳng quan tâm cậu có sở thích quái đản như thế nào nhưng đừng ngay việc biến người khác thành đề tài bịa chuyện của cậu đi!".

"... Cậu đang nói về cái gì ấy nhỉ?".

"... Là tiếp theo của vụ hôm qua, cậu đừng có giả vờ không biết! Tin đồn đó ngày càng trở nên tồi tệ hơn rồi đấy".

Tôi cố gắng kiềm chế lại cơn tức giận.

"Này, không có lửa làm sao có khói. Tôi chẳng qua chỉ đùa một chút thôi mà?".

"... Cậu thật là".

"Nếu để ai bắt gặp cậu lúc này thì nhất định sẽ cho rằng cậu là đồ giả mạo đấy".

Tất cả đều nhìn nhau và giữ im lặng.

Trong căn phòng mờ mờ tối, khuôn mặt ai nấy đều mang theo một vẻ tái nhợt.

Cảm giác như một khoảng thời gian dài đã trôi qua...mặc dù trong thực tế có lẽ vẫn chưa đầy một phút...bầu không khí im lặng vẫn còn tiếp tục. Sau đó, chẳng biết ai đã gợi ý một câu "... Trước hết hôm nay chúng ta cứ về nhà đi đã...", và như vậy, tất cả chúng tôi đều rời khỏi trường.

*

Về đến nhà rồi tôi vẫn không thể ngừng run rẩy. Tim đập nhanh rồi loạn trong khi hơi thở trở nên ngắn và dồn dập.

Giọng nói đó cứ mãi vang vọng trong tâm trí tôi, khiến nỗi sợ hãi ngày càng gia tăng.

"... Cứu với..."

Nhỏ giọng thì thầm gọi tên người đó, tôi nắm chặt lấy điện thoại.

Rất nhiều lần muốn nhắc máy gọi điện, vậy nhưng, cuối cùng, tôi vẫn chẳng thể có đủ dũng khí để làm việc đó.

... Và rồi, trong những tiếng nước nở của chính bản thân mình, tôi chờ cho màn đêm qua đi...

HỒI SINH - BÁO THÙ

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương III.2

Cuộc gọi Byeb call trái đạo đức II

- Cảnh báo về vụ thất cố -

Ngày hôm sau, tôi đi đến trường từ sáng sớm.

Phải ở một mình khiến tôi quá mức sợ hãi, bởi vậy, rốt cuộc tôi cũng không chịu đựng nổi nữa.

Nhanh chóng đi đến trường, tôi đã bước vào trong dãy phòng học, đúng lúc đó, một gương mặt vô cùng quen thuộc chợt xuất hiện trước mắt tôi.

__ Là D-ne.

Tìm được một người có cùng chung hoàn cảnh với mình khiến tôi cảm thấy an tâm hơn, tôi cất giọng gọi cô ấy.

"... D__".

Đúng lúc giọng nói vừa cất ra khỏi miệng thì tôi chợt nhận ra bên cạnh D-ne còn có một người khác nữa.

... Đó là một cô bạn cùng lớp với D-ne, thành viên câu lạc bộ điền kinh, hình như cũng là một người khá nổi bật trong lớp cô ấy.

Quan hệ giữa chúng tôi khá ổn, vừa đủ để cất tiếng chào hỏi mỗi khi thỉnh thoảng đi ngang qua nhau trên hành lang.

Không hiểu cô ấy đang nói chuyện gì với D-ne vậy nhỉ...?

Vừa giấu mình trong một góc khuất tầm nhìn bọn họ, tôi vừa tiến lại gần để nghe được rõ hơn.

"...m vậy... ...thì ...ng ...giờ này...".

"... À, ừ... Tớ...".

Tôi chẳng nghe rõ bọn họ nói gì cả. Không hiểu sao nhưng hình như D-ne có vẻ cảm hơn bình thường đối với mọi thứ xung quanh.

Tôi nín thở, tiếp tục quan sát hai người họ.

Đột nhiên, D-ne mở tú giày ra.

"... Ừ!"

Tôi dùng tay chặn lại những âm thanh suýt nữa thì vô ý phát ra.

Vì vị trí của tôi khá xa, hơn nữa, thứ đó lại chỉ thoáng qua trong giây lát nên tôi cũng không thực sự chắc chắn, nhưng nếu không phải nhầm lẫn thì thứ rơi ra từ trong đó chính là vật mà tôi không mong muốn nhìn thấy nhất.

Đó là...một lá thư.

Dù chỉ trong thoáng chốc nhưng thứ đó vẫn khiến cho bầu không khí xung quanh tôi trở nên vô cùng ngột ngạt, hẳn nhiên không phải là một bức thư thông thường.

Từ chỗ tôi không thể thấy được biểu cảm lúc đó của D-ne, nhưng tại sao trong tú giày của cô ấy lại có thứ này chứ?

Vẫn bị chặt tay lên miệng, tôi rướn người về phía trước hòng tiếp tục nghe lén bọn họ nói chuyện.

Khi làm vậy tôi chợt thấy lá thư đó đã chuyển qua tay của cô bạn thành viên câu lạc bộ điền kinh từ bao giờ.

Tôi bỗng nhớ tới giọng nói rùng rợn của phát thanh viên ngày hôm đó.

- Các mệnh lệnh của Kokkuri-san sẽ được gửi đến qua các lá thư.
- Thời hạn để thực hiện mệnh lệnh của Kokkuri-san là một tuần.
- Nếu không thực hiện được mệnh lệnh, bạn sẽ phải chết.
- Nếu cố tình không làm theo đúng chỉ thị, bạn cũng sẽ chết.
- Nếu nội dung mệnh lệnh bị người ngoài biết được, chính người đó sẽ chết.

Không lẽ, D-ne! Một chuyện như thế! Sẽ không phải vậy đâu nhỉ!?

Nếu lá thư đã được gửi đến chỗ D-ne, vậy thì nếu có người khác đọc nó, người ấy sẽ chết đó?

D-ne không thể nào làm những việc như vậy được...!

Không thể nào làm như vậy được nhỉ!?

Có vẻ như hoàn toàn không nghe được tiếng lòng của tôi, cô bạn thành viên câu lạc bộ điền kinh bắt đầu mở lá thư ra.

Động tác của cô ấy từ từ lọt vào mắt tôi như thể một thước phim quay chậm.

Không được đâu... Nhưng mà...chuyện đó...!

".....
..... Cái gì thế này?".

"__A!".

Trong một khoảnh khắc, gương mặt của cô bạn ấy quay về phía tôi.

Mọi biểu cảm và sức sống như thể đã bị rút hết khỏi gương mặt đó, trong đôi mắt cũng chẳng còn chút ánh sáng...

Cảnh tượng đó khiến cho tôi hoảng sợ đến mức phát khóc lên được.

__Rốt cuộc thì trong "bức thư" đó đã viết những gì vậy?

Sau đó, vẫn cầm lá thư trên tay, cô bạn thành viên câu lạc bộ điền kinh lăm bắm thứ gì đó trong miệng và đi về phía phòng học.

Bởi vì quá sợ hãi, tôi thậm chí còn không thể nhấc nổi một bước chân ra khỏi chỗ đang đứng.

D-ne cũng đứng như trời trồng ở đó một lúc lâu nhưng rồi cuối cùng cũng biến mất vào trong dãy phòng học.

Cả ngày hôm đó, tôi chẳng còn tâm trí đâu mà học hành nữa, bước lên sân thượng của dãy phòng học mới, tôi ngồi co mình lại, đợi cho thời gian qua đi.

*

Sau giờ học, mặc dù vẫn còn sợ hãi nhưng tôi vẫn quyết định đi đến dãy phòng học cũ.

Hình như tôi đến hơi sớm, trong phòng vẫn chưa có ai cả.

Nếu A-ya đến, tôi có nên kể cho cậu ấy về những gì tôi thấy sáng nay không nhỉ.?

Nhưng mà "bức thư" đó chưa chắc đã là thật.

Tôi phải làm thế nào mới được đây...?

Trong lúc đang suy nghĩ về việc đó, cánh cửa phòng học đột ngột mở ra.

__Cạch.

"...!".

Là A-ya và C-ta. Nghĩ đến việc sẽ không phải ở một mình cùng với D-ne làm tôi cảm thấy an tâm hơn một chút.

"... Có chuyện gì vậy? B-ko"

"...".

"... B-ko?".

"... C, Chuyện hôm qua... là một trò đùa... phải không...?".

Phải rồi, chuyện hôm qua có lẽ cũng chỉ là một trò đùa mà thôi.

Vậy nhưng biểu cảm trên gương mặt A-ya và C-ta cho thấy bọn họ lại có suy nghĩ khác.

Đó là nếu như tất cả đều là sự thật, vậy sau này...nhất định...

"... U".

__Cạch.

"...!".

Vừa đúng lúc tôi chuẩn bị nói cho bọn họ về chuyện của D-ne thì cánh cửa phòng học chợt mở ra và D-ne bước vào.

Đột nhiên tôi cảm thấy sợ hãi, tôi rời mắt khỏi D-ne, không tiếp tục nói thêm một lời nào.

"...Rất cuộc, chuyện xảy ra hôm qua... là gì vậy nhỉ?".

Dường như không nhận ra điều đó, D-ne bắt đầu trò chuyện.

"...Tới giờ thì chưa thể biết được... Cũng có thể đây đơn giản chỉ là một trò lừa bịp vô cùng tinh vi... Thật đáng tiếc nhưng mà...".

A-ya nói rằng đó chỉ là một trò đùa khiến tôi cảm thấy an tâm hơn một chút, tôi ngẩng đầu lên.

"...Thế nhưng nếu đó là sự thật thì... một người trong số chúng ta...".

Một người trong số chúng ta, chính là kẻ phản bội.

"__Thôi đi!".

Hét toáng lên hòng cắt đứt câu nói đó, tôi ôm lấy đầu, cố gắng bị chặt hai tai lại.

Tôi không muốn nghe những lời như vậy. Bởi vì, chẳng phải chúng ta vẫn chưa biết rõ điều đó hay sao.

Nếu như, nếu như cô bạn thành viên câu lạc bộ điền kinh lớp chết vậy thì...?

Không thể nào có chuyện đó được! Một người lại có thể dễ dàng chết và bị giết chết đến thế, một chuyện vô lý như vậy, không thể nào xảy ra__!

__Bịch!!!

Tiếng động đột ngột vang lên, bóng của một vật lớn phản chiếu qua ô kính cửa sổ của căn phòng học nhạc nơi chúng tôi đang tụ tập.

__Đó là, một bóng người.

"Á á á á á á á!!!".

Tôi hét lên, chậm hơn vài giây sau đó, não bộ tôi mới lý giải được tình hình trước mặt. Tất cả những tưởng tượng kinh khủng của tôi đã biến thành một sự thật còn tàn khốc hơn thế nữa, chúng khiến đầu óc tôi trở nên quay cuồng.

__Bóng người đó, chính là cô bạn thành viên câu lạc bộ điền kinh.

Quá kinh hoàng, tôi đã không thể rời mắt khỏi bóng người đó.

Cơ thể cô ấy bị treo lơ lửng trên tầng hai của tòa nhà, trông cứ như thể đang nhìn chăm chăm vào trong căn phòng này vậy.

Một sợi dây kéo dài từ nóc nhà quấn quanh cổ cô ấy, đôi mắt vô hồn ấy nhìn thẳng vào mắt tôi.

"... C, 'Cô gái bên cửa sổ'...".

A-ya bị nỗi sợ hãi làm cho căng thẳng, cậu ta luôn lên bần bật nhưng vẫn thoáng để lộ ra nét cười trên gương mặt.

"... Ph, Phải...gọi ai đó...".

C-ta cũng đang vô cùng hoảng sợ.

Thế nhưng bọn họ đều không hiểu. Tôi, tôi, nỗi sợ hãi mà tôi đang cảm nhận, không một ai trong bọn họ có thể hiểu...!

... D-ne...!!

• Nếu nội dung mệnh lệnh bị người ngoài biết được, chính người đó sẽ chết.

Trò chơi này hoàn toàn là thật.

Cho dù thứ này có vô lý đến thế nào đi chăng nữa, tất cả vẫn là sự thật.

Hoàn toàn không thể rời mắt khỏi đôi mắt vô hồn đang ở trước mặt, tôi đã không nhìn thấy biểu cảm của D-ne lúc đó.

Ký ức của tôi kể từ đó bỗng trở nên gián đoạn.

Các giáo viên từ đâu đó chạy đến, sau khi tường thuật lại mọi chuyện với cảnh sát, chúng tôi được thả về.

Từ những thông tin ít ỏi có được từ phía cảnh sát kết hợp với những gì tôi nghe được sau đó thì vụ việc lần này vẫn còn rất nhiều điểm chưa sáng tỏ.

Điều này cũng đúng thôi, bởi vì thứ này, vụ giết người này là...

*

Về đến nhà, tôi bước vào phòng, đúng lúc đó thì điện thoại di động đột nhiên rung lên.

Là tin nhắn trò chuyện trên điện thoại từ một người bạn thân cùng lớp tôi.

"B-ko, cậu ổn chứ? Thực sự quá kinh hoàng nhỉ?".

Có vẻ như cô ấy đã nghe được từ ai đó rằng tôi có mặt tại hiện trường vụ tự sát.

Vì lo lắng cho tôi nên cô ấy đã gửi tin nhắn tới.

Tôi ngồi lại lên giường và bắt đầu gõ tin trả lời.

"... Ừ, xin lỗi, tớ vẫn còn đang hơi sốc..."

Cô ấy cất công nhắn tin, lo lắng cho tôi, tôi cảm thấy vô cùng có lỗi, vậy nhưng, hiện tại tôi chẳng còn tâm tình nào để tám chuyện nhiều như vậy nữa.

"Vậy à, xin lỗi nhé, nhưng mà cậu vẫn khỏe chứ?"

"Ừ, cảm ơn".

"Có nghĩa hai người còn lại cũng như cậu thôi, cậu đừng quá chán nản nhé..."

... Hai người? Nghĩa là sao? Lúc đó ở cùng tôi trong dãy phòng học cũ còn có ba người nữa cơ mà?

"... Hai người? Ý cậu là sao?"

"Hả? À... Vì tớ tình cờ biết được là bốn người các cậu lúc nào cũng ở cùng nhau".

"Hả? Xin lỗi, thế nghĩa là sao vậy?"

"Thì là vì, lúc đó C-ta đang ở chỗ khác mà?"

...Nghĩa là sao?

"Tại vì các cậu lúc nào cũng có bốn người, vậy thì lúc đó tính cả B-ko vào sẽ là ba người mà, phải không?"

"... Vậy à?"

"...? Ừ, cậu thật sự ổn chứ? Có chuyện gì tớ làm được cho cậu thì cậu cứ nói với tớ bất cứ lúc nào cũng được nhé?".

"... Ừ, ừ, cảm ơn cậu".

"VẬY THÔI NHA".

Tôi để điện thoại xuống và bắt đầu suy nghĩ.

C-ta đang ở một nơi khác ư?

Cũng có thể chỉ là do cô ấy nhìn lầm, nhưng mà, rất cuộc... là như thế nào đây.

"__Trò chơi bắt đầu với một kẻ phản bội duy nhất, 'Con Cáo' ".

Chỉ duy nhất một kẻ phản bội.

Giả như, D-ne thật sự chỉ đơn giản là nhận được thư thôi thì sao.

Thế nhưng, dù biết rằng sẽ có chuyện gì đó xảy ra nếu để người khác thấy được nội dung trong thư, D-ne vẫn có thể dễ dàng cho cô bạn ấy xem như vậy ư?

Suy nghĩ càng nhiều thì tư duy lại càng như thể bị sa vào một bãi lầy.

Càng giãy giụa lại càng xuống sâu hơn, suy nghĩ của tôi cứ trôi xa dần khỏi mọi luân lý thông thường.

Khi tôi nhận ra thì từng tia nắng mặt trời đã xuyên qua khe hở trên rèm cửa rọi vào trong phòng.

Quá hoảng loạn, bất an và sợ hãi khiến tôi rơi vào một cơn mệt mỏi khủng khiếp hơn tất cả những gì từ trước đến nay.

... Này, cứu với...

Đến khi chính bản thân tôi còn không xác định được rằng mình còn đang tiếp tục suy nghĩ hay không nữa, nước nở thì trào như một đứa trẻ, tôi rớt cuộc cũng nhắc máy gọi đến số điện thoại của người đó...

HỒI SINH - BÁO THÙ

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương III.3

Cuộc gọi Byed call trái đạo đức III

- Tin đồn vô danh -

"... A lô?"

Và khoảnh khắc nghe được giọng nói quen thuộc ấy, tất cả những cảm xúc dồn nén trong Lòng tôi chợt tuôn trào ra.

"... A-ya..."

Bởi lúc nào cũng quá mức thận trọng với mọi thứ xung quanh nên có lẽ đây là lần đầu tiên tôi để người khác nghe thấy mình khóc như vậy.

Thế nhưng giờ tôi cũng chẳng còn tâm trí đâu mà cảm thấy xấu hổ về việc đó nữa.

"... Cứu với..."

Tôi kể lại cho A-ya tất cả những gì mình biết được.

Về việc D-ne nhận được bức thư đó về việc có người nhìn thấy C-ta ở một nơi khác...

Trước với những tiếng thốn thức của tôi, A-ya cũng không đáp lại, vẫn chỉ như mọi khi chăm chú lắng nghe những lời tôi nói.

Sau khi tôi đã kể xong tất cả mọi chuyện, A-ya vẫn tiếp tục sự im lặng một lúc lâu, và rồi, cuối cùng, cậu ấy thốt ra một câu:

"... Vụ việc lần này toàn tập hợp những điều không thể...".

Giọng cậu ấy dường như có chút tức giận.

"Nó sử dụng lần lượt từng truyền thuyết đô thị mà tôi đã kể. 'Kẻ tự sát mỉm cười', 'Cô gái bên cửa sổ'... Của C-ta thì chắc là 'Doppelganger' chẳng?".

"... Nghĩa là sao?".

"... Trên thế giới chỉ tồn tại 'những chuyện có vẻ là thật' và 'những chuyện có vẻ chỉ là lời đồn đại' mà thôi".

"... Há?".

"Chỉ có những nhà viết kịch hạng hai mới cảm thấy cần thiết 'trình diễn' thứ đó ra ngoài đời thực".

"... A-ya? Ý cậu...là sao?".

Mặc dù không thể nhìn thấy biểu cảm của cậu ấy qua điện thoại, cuối cùng tôi cũng nhận ra rằng A-ya đang nở nụ cười ở đầu dây bên kia.

"... Trò chơi này, tôi sẽ kết thúc nó cho xem...".

Giọng nói đầy mạnh mẽ của A-ya như thổi bay đi toàn bộ nỗi sợ hãi trong tôi.

Kết thúc nó? Nhưng mà? Làm thế nào mới được?

- Nếu muốn trò chơi Kết thúc, bạn phải giết được "Con Cáo".

Không lẽ nào, tôi vừa nghĩ như vậy thì, như thế đọc được suy nghĩ của tôi, A-ya tiếp tục.

"... Luật của trò chơi này có quá nhiều điểm vô lý. Vẫn chưa chắc chắn lắm nhưng theo tôi thì ngay từ đầu, thông tin rằng 'Con Cáo' nằm trong bốn người chúng ta là thực sự rất đáng nghi ngờ".

"... Hả?".

"... Nhất định có biện pháp khác ngoài luật chơi để tìm ra được thủ phạm".

"... Biện pháp...tìm ra...?".

Đây là điều mà tôi chưa bao giờ nghĩ đến.

Ngay từ ban đầu, tôi không hề nghi ngờ gì về việc "Con Cáo" nằm trong bốn người chúng tôi, thậm chí đến bây giờ tôi vẫn còn không chắc chắn về những gì A-ya vừa nói...

"... Nhưng mà, làm thế nào để điều tra ra được...".

"... Tôi thấy vụ án mười năm về trước rất đáng nghi. Nếu ta tiếp tục điều tra về vụ án đó, có thể sẽ hiểu ra được điều đó".

"... Mười năm về trước, vụ án đó...".

"... Cuốn nhật ký đó ngay từ đầu đã có gì đó kì lạ rồi... Chỉ cần biết được điều đó, có lẽ...".

A-ya vừa lẩm bẫm vừa bắt đầu suy nghĩ.

... Tôi, tôi rốt cuộc phải làm gì đây...?

Lại tiếp tục co rúm trong vỏ bọc của mình, chờ đợi A-ya giải quyết xong mọi việc, vậy cũng được ư...?

Tôi... Tôi không muốn như vậy. Vậy nhưng, tôi cũng chẳng thể nào giúp ích gì được cho cậu ấy...

Trong lúc tôi đang suy nghĩ những chuyện đó, A-ya chợt nói.

"... Cùng điều tra với tôi đi".

"... Há?".

"Cùng điều tra với tôi về vụ án mười năm trước...".

"... Nhưng mà...".

"Nếu chỉ có mình tôi chắc chắn sẽ chẳng làm ra nổi chuyện gì... Cậu hãy giúp tôi đi. Sau đó, cùng nhau kết thúc trò chơi này...!".

Quả là đáng mừng, ngay cả trong tình cảnh này, những lời đó của cậu ấy vẫn có thể khiến tôi nghĩ như vậy.

*

"... Phù...".

Kết thúc cuộc điện thoại đó, tôi rốt cuộc cũng có thể hưởng thụ cảm giác tắm rửa đã từ rất lâu rồi mới có lại được.

Những muện phiền trối chặt xung quanh cơ thể tôi như bị gột trôi đi, tâm trí tôi cuối cùng cũng được thả lỏng.

Sau đó, tôi nhớ lại một lần nữa những gì tôi và A-ya đã bàn bạc với nhau lúc trước.

Chúng tôi đã quyết định chia nhau ra tìm kiếm trong các thư viện xung quanh.

Để biết được thêm những thông tin cụ thể hơn về vụ việc mười năm về trước, chúng tôi sẽ phải tra cứu lại trong các tờ báo phát hành lúc bấy giờ.

Đầu tiên hai người chúng tôi sẽ gặp nhau để bàn xem nên thu thập những loại thông tin như thế nào.

Xung quanh đây chỉ có đúng hai thư viện là thư viện trường học và thư viện thành phố.

Nằm ở chính giữa hai chỗ đó là một khu trung tâm thương mại.

Chúng tôi hẹn nhau ở đó, và sau khi bàn bạc xong, từng người sẽ đi tới một thư viện mà mình đã được phân công.

Bước ra khỏi phòng tắm, thay quần áo, tôi bắt đầu đi đến khu trung tâm thương mại.

Bên ngoài, bầu không khí vô cùng ẩm ướt, tôi rào bước đi, mồ hôi rơi nhẹ xuống..

Khi đi ngang qua khu trung tâm thương mại nằm trên đường từ nhà đến trường, tôi nhìn thấy vài gương mặt quen thuộc ở đó.

Bên trong khu mua sắm, tôi trông thấy một đôi nam nữ, có vẻ là một cặp tình nhân.

Không hiểu vì sao nhưng tôi chợt cảm thấy phải giấu kín bản thân mình thật kỹ, vừa làm như vậy, tôi vừa di chuyển đến chỗ hẹn.

Sau khi đến được chỗ hẹn, tôi lấy chiếc điện thoại đã bị tắt nguồn ra.

Sáng nay lại có rất nhiều bạn cùng lớp và bạn bè thân thiết với tôi lo lắng gửi thư điện tử, tin nhắn hay DM đến hỏi thăm.

Bởi vì lượng thông báo gửi đến quá lớn nên tôi quyết định tắt nguồn điện thoại cho đến khi đến được chỗ hẹn.

Định chỉ nhận cuộc gọi của một mình A-ya, một lần nữa, tôi bật điện thoại lên.

"... Hử?".

Trên màn hình hiển thị số lượng thông báo mới nhiều đến mức không thể tin nổi. (Giống như khi bạn quên tắt thông báo mess nhóm trong 1 ngày vậy :))))

Hầu hết là tin nhắn của các bạn cùng lớp, vậy nhưng không hiểu sao trong đó còn có một DM trong Twitter gửi đến từ một tài khoản mà tôi không nhận ra.

Một tài khoản kì lạ đã bị khóa với tên người dùng là "mearry1317".

Nếu không được theo dõi thì chắc chắn người đó sẽ không gửi được DM cho tôi, vậy mà... Tài khoản hoàn toàn xa lạ này chỉ theo dõi một người và chỉ được một người theo dõi... nói cách khác, thứ này chỉ được liên kết với mỗi mình tôi.

Tôi thận trọng mở một tin nhắn trong số đó lên.

"Tôi lúc nào cũng theo dõi cậu đấy".

... Thế nghĩa là sao...?

Mặc dù quả thực vẫn còn vô cùng ghê rợn trước những hiện tượng không thể lý giải liên tiếp xảy ra xung quanh mình, tôi đã không còn dễ bị hoảng loạn như trước.

thay vào đó, tôi chỉ chăm chăm suy nghĩ muốn nhanh chóng kết thúc trò chơi này.

A-ya vẫn còn chưa đến sao...!?

"... A!".

Hơi ngẩng mặt lên, nhìn ra xung quanh, tôi chợt cảm thấy một ánh mắt vô cùng mãnh liệt.

Không thể nhầm lẫn được, ánh mắt đó chính là đang hướng vào tôi.

Vừa giả vờ như chưa nhận ra nó, tôi vừa quay sang nhìn theo phương hướng của ánh mắt đó.

"!".

—Trong một khoảng khắc, tôi có cảm giác như thể D-ne đang ở đó.

A-ya nói rằng vẫn chưa thể biết được, nhưng mà nếu như D-ne chính là "Con Cáo", vậy thì...?

Điện thoại di động lại một lần nữa rung lên, thông báo có DM mới.

Tôi từ từ mở nó ra.

"Bây giờ tôi cũng đang theo dõi cậu đấy".

"... B-ko...?".

"...!".

Đúng lúc tôi đang định xem xét lại chỗ phát ra ánh nhìn kia thì nghe thấy một giọng nói cất lên từ phía đằng xa... người đó là A-ya.

Nhận ra ánh nhìn ban nãy đã đột nhiên biến mất, tôi chạy lại chỗ A-ya.

"...Có chuyện gì vậy?"

"... Ừm, không có gì..."

"... Ừ"

A-ya gật đầu, không hỏi gì thêm nữa.

"Mà, bây giờ phải làm gì? Vào trong chỗ nào đó à?"

"Không, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện. Thực ra những chuyện cơ bản cần làm rất đơn giản, vụ án mười năm trước xảy ra vừa đúng vào mùa này. Tôi muốn tra cứu tất cả những tờ báo địa phương ra vào khoảng thời gian đó. Sẽ là rất tốt nếu chúng ta biết được thêm chi tiết cụ thể hơn về vụ án đó, dù chỉ một chút...tỉ dụ như nguyên nhân cái chết của bọn họ, hay thời điểm phát hiện ra thi thể..."

"...Ừ"

"Tôi sẽ đi đến thư viện trong trường học, B-ko, còn cậu sẽ đi đến thư viện thành phố"

"...Hiểu rồi"

"Sau đó, cho dù có thu thập được thông tin hay không, chúng ta vẫn sẽ lại họp mặt một lần nữa"

"Ừ...!"

__Tôi quyết định sẽ không suy nghĩ nhiều nữa, trước tiên bây giờ chỉ còn cách là phải làm hết tất cả những gì có thể mà thôi...!

Chia tay với A-ya xong, tôi ngay lập tức hướng đến thư viện thành phố.

Thế nhưng, khi tôi chuẩn bị bước ra khỏi khu trung tâm thương mại, một cậu bạn cùng trường nhận ra tôi và cất tiếng gọi.

"B-ko!".

Một giọng nói rất to và vang.

Tôi quay lại và nhìn thấy một cậu bạn cùng lớp với A-ya.

Cậu ta là một người rất năng nổ và hòa đồng, cũng là người thường xuyên giúp lan truyền những tin đồn của A-ya.

Tôi cảm thấy hơi khó chịu với cậu ta.

"B-ko, hôm qua quả đúng là khủng khiếp nhỉ... Cậu đã thấy ổn hơn chưa?".

"... À, ừm, tớ ổn rồi".

Kể cả trong lúc này, tôi vẫn không thể gỡ bỏ được chiếc mặt nạ của mình, khoác lên gương mặt tươi cười thân thiện, tôi đáp lại lời cậu ta.

"Không, tớ thực sự rất lo lắng cho cậu đó!".

Cậu ta cứ lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần những lời sáo rỗng đó.

Sắp sửa phải đi thôi, tôi nghĩ vậy và cắt đứt câu chuyện.

"... A, tớ sắp phải...".

"__Mà này C-ta có vẻ rất kì quái đấy".

... Hả?

"... Kỳ quái...á?".

"Ừ, hôm nay tớ nhìn thấy cậu ta từ đằng sau và đã gọi điện đến cho cậu ta. Bởi lúc đó tớ cũng đang đứng khá xa. Lúc đó, C-ta phản ứng rất quái lạ rồi đột nhiên ngắt máy luôn đó".

".. Chuyện này... là thật hả...?".

"Cậu ta còn mang theo con búp bê gốm ghiếc đó mà?".

Kẻ giả mạo của... C-ta?

Tôi vắt óc suy nghĩ.

Nếu, nếu như thực sự có kẻ giả mạo C-ta thì sao?

Liệu có liên quan gì đến việc kẻ giả mạo có là một trong bốn người chúng tôi hay không không...?

Và rồi, có thể thậm chí cả D-ne cũng có kẻ giả mạo cũng nên.

Nếu như người theo dõi, đuổi theo tôi cũng là kẻ giả mạo của D-ne thì sao?

"__Trò chơi bắt đầu với một kẻ phản bội duy nhất, 'Con Cáo' ".

Không, vẫn có gì đó không khớp.

Lịch sự cắt đứt cuộc trò chuyện, sau khi đi một vòng tìm kiếm kẻ giả mạo C-ta hoặc D-ne trong khu trung tâm thương mại, tôi bắt đầu đi đến thư viện thành phố.

HỒI SINH - BÁO THÙ

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương III.4

Cuộc gọi Byed call trái đạo đức IV

- Nhiệm vụ bí mật Side B -

Khi tôi đến được thư viện thành phố cũng đã là quá trưa rồi. Tôi tốn nhiều thời gian hơn dự tính ở khu trung tâm thương mại. Nhanh chóng, phải nhanh chóng tìm hiểu về vụ việc mười năm trước.

Thư viện thành phố nằm xa hơi trường một chút. Nơi này khá nhỏ, và chỉ có duy nhất một người thủ thư đang đứng tại quầy, ngoài tôi ra, có vẻ như không còn người nào khác sử dụng nó.

Tôi bước đến một dãy tư liệu nằm trong góc, ở đó có lưu lại những cuốn sách chuyên môn còn to và dày hơn cả những cuốn sách cổ hay những cuốn từ điển, ngoài ra còn có những tài liệu đặc biệt được bảo quản và sắp xếp thành các tập riêng.

Bởi có quá nhiều tập sách dày nên để tìm ra được thứ mình muốn hẳn sẽ phải tốn khá nhiều thời gian và công sức.

Sau khi đi vòng quanh xem xét từng giá sách một, tôi chợt chú ý tới một cuốn sách đặt trên một chiếc bàn nhỏ đặt trong góc.

Có ai đó đọc xong rồi vứt nó lại ở đây sao?

Nghĩ vậy, không hề cảnh giác, tôi liếc nhìn bìa của cuốn sách đó.

... Bìa cuốn sách toàn một màu đen tuyền, bên trong cuốn sách có một chiếc thẻ kẹp sách in hình mèo đen.

"...Ừ!".

Một dự cảm chẳng lành khủng khiếp nhất từ trước đến nay chợt kéo đến.

Nhịp tim đập mạnh và vang như thể những tiếng chuông, từng tiếng thờ đốc lớn đến mức tôi có cảm giác như chúng đang đập thẳng vào tai mình vậy.

Tôi vừa lao đảo tựa vào một giá sách ở gần đó thì bất chợt một vật gì đó rơi xuống.

... Đó là, một bức thư.

Cố gắng cưỡng lại cảm giác muốn chạy trốn để không nhìn thấy nó, tôi từ từ mở thư ra, mong muốn nhanh chóng kết thúc trò chơi này.

__ Nguyễn vọng của Mearry-san

Người thực hiện: B-ko__

Đừng nhận cuộc gọi từ Mearry-san.

Vào lúc tôi đang đọc bức thư đó, điện thoại di động chợt rung lên.

"... A!".

Ngăn lại tiếng hét suýt chút nữa thì vô ý thoát ra, tôi kiểm tra lại màn hình điện thoại.

Lại là một DM nữa từ tài khoản vừa này.

Khi thấy rằng đó không phải là một cuộc gọi, cảm thấy yên tâm hơn một chút, tôi mở DM ra xem.

"Vừa nãy tôi có ở khu trung tâm thương mại đó".

...Hả?

Tôi vừa đọc xong thì ngay lập tức một tin nhắn khác lại đến.

"__Còn bây giờ thì tôi đang ở trước thư viện rồi đó".

_!!!!!!

Đúng lúc đó, tôi chợt nghe thấy tiếng ai đó bước vào trong thư viện.

Tôi nín thở, trốn đằng sau một giá sách ở gần đó.

Mấy ngày gần đây, không biết đã bao nhiêu lần tôi bị nỗi sợ hãi này đeo bám.

Thế nhưng, trong lúc đó, một bước rồi lại một bước, tôi cũng ngày càng tiến gần hơn đến nỗi sợ hãi thật sự.

Người vừa bước vào thư viện, không hề chần chừ dù chỉ một giây, tiến thẳng đến dãy tư liệu này.

Sau khi xem xét giá sách một lúc lâu, người đó lấy ra vài cuốn tài liệu và đi về phía bàn đọc sách.

Cố nén nỗi sợ hãi, tôi hé mắt nhìn trộm người đó từ phía sau.

__Người đó chính là D-ne.

"... Là...".

Mặc dù từ đằng sau lưng không thể nhìn thấy biểu cảm của cô ấy, hình như D-ne đang tìm kiếm một cuốn tài liệu nào đó.

Quả nhiên cô ấy là "Con Cáo"...? Cô ấy đang định giấu kín những tư liệu về mười năm trước ư...?

Chuyện đó...không có chuyện đó đâu nhi...? D-ne...!

Tôi chậm, thật chậm tiến gần đến sau lưng cô ấy.

Dường như D-ne đang vô cùng chăm chú xem xét những tư liệu này nên đã không để ý thấy tôi.

Hạ quyết tâm, tôi cầu nguyện rồi vỗ vào vai cô ấy.

__Bộp.

"...Á!".

Đột nhiên bị vỗ vai làm cho D-ne giật mình quay lại phía sau.

KHi bước lại tôi đã nhận ra , quả nhiên thứ cô ấy đang tìm kiếm chính là thông tin về chuyện xảy ra mười năm trước, vụ án đó.

D-ne hơi ngả người về phía trước, muốn che thứ đó đi.

"...C, Có chuyện gì vậy...? Nơi này__".

"Cậu đang làm gì thế?".

"...Hả?".

"Tớ hỏi cậu đang làm gì từ nãy đến giờ thế?".

"...".

Tôi không nghĩ mình còn có thể che giấu sự chán ghét và nỗi tuyệt vọng của bản thân hơn được nữa.

"...A ha, có chuyện gì thế? B-ko, cậu đang giận gì vậy__".

Cho dù vậy, D-ne vẫn tỏ vẻ như không hề biết chuyện gì đang xảy ra.

"Lúc trước nữa! Cậu đang tìm ai ở khu trung tâm thương mại đúng không?".

"...Hả?".

"Là tớ sao...? Cậu ở đây cũng là để chờ sẵn đón đầu tớ phải không?".

"B-ko, cậu đang nói gì thế...?".

Tôi rất cuộc đang nói gì vậy, thái độ này của tôi, cứ như thể muốn nói rằng D-ne__.

"Tớ đã nhìn thấy rồi!".

"...Hả?".

"...Ngày hôm đó, ở chỗ tủ đựng giày...".

Nói ra điều này rồi thì mọi chuyện sẽ không thể quay trở lại như xưa được nữa.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng tôi vẫn không thể ngăn nỗi bản thân thốt ra điều đó.

"Lúc cậu cho cô bạn ấy xem 'bức thư' đó... Chính cậu đã giết cậu ấy phải không!?".

"...Kh, Không...phải...".

"Thôi đi, cậu hãy thôi đi! Nếu như cậu là 'Con Cáo', nếu như cậu không phải là D-ne, tớ... Nếu như vậy, nếu thật là như vậy, hãy...làm ơn hãy kết thúc cơn ác mộng này đi...!".

Đầu óc tôi hỗn loạn đến mức quả thực muốn phát điên lên rồi.

"...B-ko, không phải vậy...Tớ là...".

D-ne định nói gì đó, nhưng rốt cuộc lại giữ im lặng.

Khoảng thời gian đầy tĩnh lặng lại tiếp tục kéo dài. Tôi chợt nghĩ rằng có lẽ cũng chẳng sao nếu mình bị giết ngay tại đây vào lúc này.

Thế nhưng những lời mà D-ne nói tiếp sau đó lại là những điều mà tôi không thể nào ngờ đến.

"... B-ko".

"...C,Cái gì...?".

"Tớ đã nói rằng tớ thích B-ko mà, phải không...?".

"...Hả?".

Nói vậy, như thường lệ, D-ne lại nở một nụ cười thật tươi với tôi.

"...Tớ không nói dối cậu đâu...Về chuyện đó".

Bước qua tôi vẫn còn đang đứng sững ở đó, D-ne rời khỏi thư viện .

Mặc dù D-ne đã đi mất, rất lâu sau đó, tôi vẫn còn tiếp tục đứng lại ở chỗ ấy...

*

Bây giờ tôi lại cảm thấy hối hận.

Nếu như D-ne không phải là "Con Cáo", vậy thì quả thật tôi đã nói những điều vô cùng kinh khủng với cô ấy.

"Phải nhanh chóng kết thúc trò chơi này thôi".

Tôi đứng dậy bước đến chỗ tập tài liệu đã được D-ne mở ra.

Từ chỗ của tôi có thể nhìn thấy chiếc bàn nơi lúc trước có đặt "Cuốn sách của Sự Kết thúc", vậy mà thứ đó giờ đã hoàn toàn biến mất không một dấu vết... Hiện tại, cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng chẳng thể làm tôi yếu lòng được nữa.

Tôi đọc lướt qua phần tài liệu mà D-ne đang xem dở.

Trên đó có viết thông tin chi tiết về những cái chết bí ẩn xảy ra tại trường học mười năm về trước.

Cái chết bí ẩn của bốn học sinh, thành viên câu lạc bộ điện ảnh.

Là tai nạn xảy ra trong khi hoạt động trong câu lạc bộ? Cũng có khả năng là một vụ giết người.

...Câu lạc bộ điện ảnh?

Thật kì lạ, nội dung trong cuốn nhật kí mười năm trước hình như không phải vậy.

Bọn họ chắc hẳn phải giống chúng tôi, là một hội nhóm chuyên nghiên cứu về các hiện tượng huyền bí mới phải... Nếu vậy thì, rất cuộc...

Tôi bắt đầu tìm kiếm thêm những bài báo khác cụ thể hơn về vụ việc này.

Sau khi đọc và so sánh với một bài báo nữa, tôi nhận ra rằng cách trình bày nội dung của chúng đều rất kì lạ.

Phần lớn các bài báo này đều không hề nhắc tới nguyên nhân cái chết. Chỉ có đúng một dòng duy nhất "Hiện vẫn chưa rõ thông tin chi tiết về vụ án", rồi cứ như thể bị lãng quên mất, chẳng có thêm bài báo nào khác viết về vụ việc này nữa .

Nghĩ rằng vẫn nên thông báo cho A-ya việc này trước đã, tôi cầm điện thoại di động lên.

Vậy nhưng, mặc cho tôi đã bấm đi bấm lại nút gọi điện bao nhiêu lần đi chẳng nữa, điện thoại vẫn chỉ tiếp tục phát ra những âm thanh máy móc thông báo tình trạng sóng không ổn định.

Đứng ngơ không yên, tôi cầm luôn tập tài liệu đó lên và chạy ra khỏi thư viện.

Trước tiên tôi phải đi đến trường, đúng lúc tôi đang nghĩ vậy thì điện thoại lại rung lên.

Tưởng rằng A-ya đã gọi lại, tôi mở màn hình lên, nhưng đó lại là một tin nhắn từ D-ne.

Nội dung của tin nhắn đó chỉ có duy nhất một câu:

"Kể từ bây giờ, tớ sẽ chứng minh cho cậu thấy rằng tớ không phải là kẻ phản bội".

...D-ne...!

Tôi chợt có một cảm giác chẳng lành.

Nếu như cô ấy thật sự không phải là kẻ phản bội, và nếu như bức thư đã được gửi đến cho cô ấy. Nếu như, những gì cô ấy nói với tôi...không phải là dối trá...!!

__Tôi đang định đến trường nhưng rồi lại chuyển hướng, vội vàng chạy đến chỗ đó.

Thế nhưng, chính vào lúc đó, điện thoại của tôi lại rung lên.

Tôi vội vã mở màn hình lên...Đó là cuộc gọi từ **.

"Bạn có một cuộc gọi nhờ".

Nhìn vào màn hình, tôi thở ra một hơi. Cùng lúc đó điện thoại di động lại rung lên.

Ngón tay tôi cũng run lên, nhưng không phải bởi chiếc điện thoại ấy.

"Thân phận thật sự của xxx xxx, qux nhxxx chính là ngxxx".

__Thốt ra câu nói ấy, cuối cùng, tôi nở một nụ cười.

HỒI SINH - BÁO THÙ

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương IV: Bàn tay khi biến giấc mơ thành hiện thực

Người thực hiện: A-ya

Bàn tay khi biến giấc mơ thành hiện thực I

- Quyền lực tối cao của kẻ yếu thế -

Một giấc mơ, đây là câu chuyện về một giấc mơ mà trước đây tôi từng thấy.

Một giấc mơ khi còn nhỏ về việc cuối cùng tôi cũng được trở thành người mà mình hằng mong muốn.

Trong giấc mơ đó, tôi đã trở thành một vị anh hùng.

Quả là một giấc mơ trẻ con phải không?

Thế nhưng, kể từ khi còn nhỏ tôi đã luôn là một đứa trẻ khá nổi loạn, vậy nên kiểu anh hùng tôi muốn trở thành chính là một anh hùng thần bí.

Một người vô cùng thông minh và biết rõ rất nhiều bí mật, thường được người ta gọi là anh hùng bóng tối.

Câu cửa miệng sẽ là: "Ta sẽ giải đáp tất cả cho ngươi".

Xuất hiện với vẻ ngoài bảnh bao, phá giải mọi bí ẩn, đánh bại cái ác!

Rất ngẫu phải không?

...Vậy nhưng, thực tế lại không phải vậy.

Vào ngày mơ thấy giấc mơ đó, tôi đã đi học muộn.

Không những không phải là một anh hùng, tôi đơn giản chỉ là một thằng khờ.

Thình thoảng, tôi lại nghĩ cũng có thể thế giới này thực chất chỉ là giấc mơ của một ai đó khác, và trong giấc mơ đó, tôi chẳng qua chỉ là một nhân vật quần chúng không hơn.

Bởi vậy, tôi sẽ không bao giờ có thể trở thành nhân vật chính. Và cũng chẳng thể trở thành anh hùng.

Mà, dù gì thì, tôi cũng đã qua cái tuổi khao khát được làm anh hùng đó rồi, vậy nên cũng chẳng sao.

Không những thế, càng lớn, phần tính cách nổi loạn trong tôi lại càng phát triển mạnh mẽ hơn. Kết quả là, tôi trở thành một học sinh cấp ba lập dị chỉ có hứng thú với những thứ như tin đồn và những hiện tượng huyền bí.

Mà, dù sao thì đây cũng chỉ là một giấc mơ.

Nếu đã là một giấc mơ, một ngày nào đó rồi sẽ phải tỉnh dậy...

*

Tôi bước chầm chậm, hướng đến phòng học nhạc nằm trên tầng hai của một dãy phòng học cũ hai tầng làm bằng gỗ.

Do trong giờ học, tránh đi ánh mắt của thầy giáo, tôi cứ ngủ suốt nên đầu óc hiện tại có chút ngưng trệ.

Cũng bởi hôm qua tôi lại lên các trang mạng có liên quan đến truyền thuyết đô thị và đọc qua vài thông tin nữa.

Thở nhẹ một hơi, tôi mở cửa phòng học.

"...Chào".

—Trong phòng học, ngoài tôi ra, đã có sẵn ba người khác ở đó.

"Chào cái gì mà chào... Tôi chẳng quan tâm cậu ó sở thích quái đản như thế nào nhưng dừng ngay việc biến người khác thành đề tài bịa chuyện của cậu đi!".

"... Cậu đang nói về cái gì ấy nhỉ?".

"...Đừng có giả vờ không biết!".

B-ko trừng mắt và tiến về phía tôi.

Điều làm cô ta giận dữ đến như vậy chắc là do tôi đã truyền ra một tin đồn.

Thật là, dù cho tôi đã tung tin đồn như vậy không biết bao nhiêu lần, lần nào cũng như lần nào, cô ta vẫn cứ tức giận.

"...Ha... Tôi đã quen lắm rồi nên cũng chẳng sao nhưng mà...".

B-ko lườm tôi một lúc lâu nhưng rồi có lẽ thấy tôi chẳng có chút phản ứng nào nên cuối cùng cô ta thở dài và ngồi lại xuống ghế.

"... Mà này, doppelganger nhắc đến trong tin đồn của cậu là thứ gì vậy?".

D-ne hỏi.

"...À".

Với vẻ mặt đặc ý, tôi trả lời.

Chúng tôi chính là như vậy, luôn luôn thu thập các "tin đồn".

Nhìn thoáng qua thì chúng tôi có vẻ là một nhóm những người riêng biệt, chẳng thể nào hợp được với nhau, thế nhưng, chúng tôi có một điểm chung.

__Đó là, tất cả chúng tôi đều vô cùng thích những tin đồn.

Tin đồn... Nói là vậy nhưng phần lớn trong số chúng đều là những lời đồn đại ma quái và những câu chuyện truyền thuyết đô thị.

Giống như câu chuyện về "Người đàn bà rạch miệng" hay "Con chó mặt người"...

Trong lúc kể cho nhau về những tin đồn như vậy, chúng tôi bắt đầu tụ tập lại ở dãy phòng học cũ này.

Chúng tôi không phải câu lạc bộ hay hội nhóm gì cả, chỉ đơn giản là tụ tập lại với nhau và nói chuyện.

Và cho dù có quy định ngày họp cụ thể, thế nhưng, chúng tôi cũng chẳng hề có mục tiêu nào cần phải đạt được cả.

Người khác có thể cho rằng nếu chẳng thân thiết gì mà tụ tập lại với nhau thì thật là quái dị, thế nhưng, đối với tôi, chả có điều gì khác cần quan tâm ngoài việc tôi cảm thấy thoải mái khi ở đây.

"... Mà này, các cậu có biết tihn đồn nào như thế này không? Tớ mới nghe được gần đây thôi, là một câu chuyện truyền thuyết đô thị có tên là 'Kẻ tự sát mỉm cười' ".

Tôi lại bắt đầu kể tiếp một câu chuyện mà mình mới tìm được.

*

"A, tớ sắp phải về rồi đây ".

Một khoảng thời gian dài trôi qua, C-ta chợt nói vậy và cầm lấy cặp của mình.

"Tớ cũng sắp... Mà này, con búp bê đó của cậu thực sự quá bắt mắt người khác rồi đấy".

B-ko vừa nói vừa chỉ vào con búp bê treo trên cặp của C-ta.

Tôi luôn nghĩ rằng quan điểm về dễ thương của C-ta đã luôn khác người kể từ khi còn nhỏ.

"Hử__? Nó dễ thương mà? D-ne, cậu cũng thấy thế phải không?".

"Không, tớ chẳng thấy nó dễ thương chút nào cả?".

D-ne trả lời, mỉm cười thật tươi.

Dẫu vậy, nụ cười của C-ta vẫn chẳng hề biến mất.

"A ha ha, quả đúng là D-ne nhỉ".

"... Nhắc đến búp bê, trong truyền thuyết đô thị 'Trò trốn tìm một người' cũng có sử dụng đến búp bê đấy".

Vừa với tay cầm lấy chiếc cặp của mình, tôi vừa lẩm bẩm.

"Trò trốn tìm một người?".

Dường như nghe thấy tiếng lẩm bẩm đó, C-ta hỏi lại.

"Ừ, hình như là một loại thuật sử dụng búp bê hoặc một con thú bông để gọi hồn. Và đến cuối trò chơi, người chơi sẽ phải cắt nát con búp bê đó ra thành nhiều mảnh".

"...Hừm, a, nhắc tới thú bông, tớ lại nhớ đến chuyện hồi nhỏ của tớ và A-ya".

"... Hửm?"

C-ta tiếp lời.

"Ừm. Chỉ là, nếu cậu có định chơi 'Trò trốn tìm một người' đi chẳng nữa tớ cũng mong cậu đừng dùng đến con thú bông đó mà thôi".

"... Nghĩa là sao?"

"Không có gì đâu".

C-ta lại tiếp tục mỉm cười với tôi, và cứ như vậy, để ngỏ câu trả lời cho câu hỏi ấy.

*

Ngày hôm sau, vẫn mang theo tâm trạng cáu bẳn vì thiếu ngủ như mọi khi, tôi đi đến dãy phòng học cũ.

"... Chào".

Cũng giống tối hôm qua, trong phòng học, ngoài tôi ra, đã có sẵn ba người khác ở đó.

"Chào cái gì mà chào... Tôi chẳng quan tâm cậu có sở thích quái đản như thế nào nhưng đừng nagy việc biến người khác thành đề tài bịa chuyện của cậu đi!".

"...Cậu đang nói về cái gì ấy nhỉ?"

"...Là tiếp theo của vụ hôm qua, cậu đừng có giả vờ không biết! Tin đồn đó ngày càng trở nên tồi tệ hơn rồi đấy!".

B-ko cố gắng kiềm chế lại cơn tức giận, chuẩn bị đứng lên.

"Này, không có lửa làm sao có khói? Tôi chẳng qua chỉ đùa một chút thôi mà".

"...Cậu thật là".

"Nếu để ai bắt gặp cậu lúc này thì nhất định sẽ cho rằng cậu là đồ giả mạo đấy".

"Tôi đã bảo là cậu thôi đi...".

"... Mà này, dạo gần đây có một việc khiến tớ phải suy nghĩ rất nhiều".

Tôi đột nhiên đổi chủ đề câu chuyện và bắt đầu kể về những hiện tượng kì bí gần đây xảy ra với mình.

Quả thật dạo gần đây đã có rất nhiều hiện tượng kì lạ xảy ra xung quanh tôi.

Không chỉ thường xuyên cảm thấy ánh nhìn chăm chăm của ai đó, dạo này tôi còn cảm thấy như thể bị déjà vu vậy.

Kể cả cuộc trò chuyện này cũng vậy, tôi có cảm giác như mình đã trả qua nó rất nhiều lần rồi.

Việc này cũng là do "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc" sao?

Dù sao thì, sau khi nhắc đến câu chuyện về trò Kokkuri-san chúng tôi mới chơi hôm trước, cuối cùng, tôi đã thốt ra một câu như vậy.

"... Hãy làm lại một lần nữa đi".

Cứ như vậy, chúng tôi đã bị cuốn vào trò chơi khủng khiếp nhất mang tên Trò chơi của Sự Kết thúc...

*

Sau khi về nhà, cảm giác bị theo dõi của tôi thậm chí còn trở nên tồi tệ hơn trước.

Tôi lập tức chạy về phòng, cuộn mình lại núp kín vào trong chăn, tay vẫn nắm chặt chiếc điện thoại đang hiển thị tình trạng ngoài vùng phủ sóng trong khi thân thể thì run lên từng chập. Thế nhưng làm vậy, ngược lại khiến cho ánh mắt kia càng trở nên rõ ràng hơn, tôi bèn ra khỏi chăn để kiểm tra xung quanh phòng, bật tivi lên rồi lại tắt đi và cứ lặp đi lặp lại những hành động như thế.

__Trước khi tôi kịp nhận ra thì buổi sáng đã đến từ lúc nào.

*

Ngày hôm sau, khi các tiết học đều đã kết thúc, tôi gặp C-ta và hai chúng tôi đi đến dãy phòng học cũ.

B-ko đã đợi sẵn ở đó từ trước.

"...!".

Nhìn thấy chúng tôi, như thể mún nói điều gì đó, B-ko khẽ mở miệng.

"... Có chuyện gì vậy? B-ko".

"...".

"... B-ko?".

"... C, Chuyện hôm qua là... một trò đùa... phải không...?".

B-ko có vẻ đang rất chần chộn.

Liệu có thể cho rằng chuyện xảy ra hôm qua chỉ là một trò đùa được không? Quả thực điều đó cũng không phải là không thể thực hiện được,

nhưng để làm được như vậy hẳn người đó đã có sự chuẩn bị vô cùng kĩ lưỡng...

"... U".

__Cạch.

"...!".

Vừa đúng lúc B-ko chuẩn bị nói gì đó thì cánh cửa phòng học chọt mở ra và D-ne bước vào.

B-ko liếc nhìn D-ne chỉ trong giây lát rồi lại quay đi, không tiếp tục nói thêm một lời nào.

"... Rốt cuộc, chuyện xảy ra hôm qua... là gì vậy nhỉ?".

Dường như không nhận ra điều đó, D-ne bắt đầu trò chuyện.

Tôi nói ra những suy nghĩ hiện tại của bản thân mình.

"... Tới giờ thì vẫn chưa thể biết được... Cũng có thể đây đơn giản chỉ là một trò lừa bịp vô cùng tinh vi... Thật đáng tiếc nhưng mà...".

Nghe được câu nói của tôi, B-ko ngẩng đầu lên.

"... Thế nhưng, nếu đó là sự thực, thì một người trong số chúng ta...".

"__Thôi đi!".

B-ko đột nhiên hét lên, ôm lấy đầu, cố gắng bịt chặt hai tai.

Và rồi, chính vào lúc ấy__

__Bịch!!!

Tiếng động đột ngột vang lên, bóng của một vật lớn phản chiếu qua ô kính cửa sổ của căn phòng học nhạc nơi chúng tôi đang tụ họp.

__Đó là, một bóng người.

"Á á á á á á á!!!".

Sau đó một chút, tôi nghe thấy tiếng hét của B-ko.

Ngạc nhiên tột độ, tôi ngồi sụp xuống không đứng dậy nổi.

Bóng người ấy treo lơ lửng trên tầng hai của toà nhà, trông cứ như thể đang nhìn chăm chăm vào trong căn phòng này vậy.

Một sợi dây từ nóc nhà kéo xuống, quấn quanh cổ người đó.

"... C, Cô gái bên cửa sổ...".

Chính những câu chuyện mình đã kể bỗng trở thành sự thật, nỗi sợ hãi khi biết được điều ấy bao trùm lấy tôi.

Quá hoảng sợ, biểu cảm trên gương mặt tôi biến dạng đến mức khiến tôi không thốt ra nổi lời nào.

"... Ph, Phải...gọi ai đó...".

C-ta thốt lên, lập tức chuẩn bị chạy ra ngoài.

Vậy nhưng mọi người đều biết rõ rằng cho dù có làm gì đi chăng nữa thì cũng đã quá muộn rồi.

Cuối cùng, tuy rằng nói vậy, C-ta đã không thể làm bất cứ điều gì.

Một lát sau, các giáo viên từ đâu đó chạy đến, sau khi tường thuật lại mọi chuyện với cảnh sát, chúng tôi được thả ra về.

Từ những thông tin ít ỏi chúng tôi có được từ phía cảnh sát kết hợp với những gì tôi nghe được sau đó thì vụ việc lần này còn có rất nhiều điểm chưa sáng tỏ.

Một vụ án không thể xảy ra trong thực tế.

Sự sợ hãi và nỗi kinh ngạc cũng chẳng đến mức làm cho đầu óc tôi quay cuồng. Tôi có cảm giác rằng những mâu thuẫn sinh ra khi một việc không thể nào xảy ra cuối cùng lại thực sự xảy ra dường như đang thông báo cho tôi về một manh mối nào đó.

"... Chuyện này, không thể nào...".

... Tôi thì thào.

HỒI SINH - BÁO THÙ

Suzumu

www.dtv-ebook.com

Chương IV.2

Bàn tay khi biến giấc mơ thành hiện thực II

- Nhiệm vụ bí mật Side A -

Về đến nhà, không biết có phải do cuối cùng tôi cũng đã bắt đầu nhận thức được sự thực vừa xảy ra hay không, suy nghĩ của tôi bắt đầu trở nên rõ ràng.

Thì ra tất cả những gì từ trước đến giờ tôi đã tưởng là nỗi sợ còn kèm theo cảm giác ngạc nhiên trong đó, chúng đều không phải là nỗi sợ hãi đơn thuần.

Quả thực hình ảnh một tử thi lần đầu tiên xuất hiện trước mắt mình, cả đôi mắt của tử thi đó, giờ nhớ lại vẫn còn khiến thân thể tôi run lên bần bật, nhưng so với thứ đó, tôi lại càng cảm nhận rõ rệt hơn thứ cảm giác khó chịu đang ám ảnh từ sâu trong tâm trí mình.

Như mọi khi, tôi ngồi xuống bàn học, cầm lấy điện thoại di động và mở màn hình soạn tin nhắn.

Một thói quen chưa từng thay đổi.

Không nhằm để gửi cho ai cả, tôi chỉ đơn giản muốn lưu lại những suy nghĩ của bản thân ở mục thư nháp.

Bản tin xuất hiện sau trò Kokkuri-san.

Và cả, sự cố xảy ra, giống y hệt những câu chuyện mà tôi từng kể.

Dù có nghĩ thế nào đi chăng nữa, những thứ này được xây dựng quá mức hoàn hảo.

Tôi hết sức chăm chú gõ lại tất cả.

Chìa khóa để giải đáp được câu đố này là "Cuốn sách của Sự Kết thúc", "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc", và còn cả, sự tồn tại của "Con Cáo"...

Trong lúc đang miệt mài gõ tin nhắn điện thoại, tôi chợt cảm thấy một cơn buốt lạnh trên gáy như thể bị một vật sắc lạnh lèo dí vào vậy.

"... Ừ!".

Tôi lập tức quay lại phía sau.

Vậy nhưng, ở đó, hẳn nhiên chẳng có gì cả.

Tôi nhìn chăm chăm một lúc lâu về nơi vừa sinh ra cảm giác đó.

Ánh nhìn của tôi luôn luôn cảm thấy, cả cảm giác déjà vu đó nữa.

Không thể nào chỉ là cảm giác gây ra do bị ai đó nhìn trộm được. phải vậy không...?

Trong lúc chăm chú nhìn về một hướng, suy nghĩ của tôi cũng bắt đầu lạc dần vào mê lộ.

Nên nghĩ như thế nào mới ổn đây...?

Câu trả lời chính xác cho câu hỏi này, liệu thực sự có tồn tại hay không...?

Tôi cứ nghĩ mãi về những điều này rất lâu, rất lâu, nhưng rồi, nhận ra rằng mình sẽ chẳng đi đến được kết luận nào cả, tôi quyết định không suy nghĩ tiếp nữa.

Sau đó, để đề phòng, tôi đảo mắt nhìn một lượt quanh phòng rồi chui vào trong giường, cuộn mình lại và cứ thế ngủ thiếp đi.

*

"... A lô?"

Sáng sớm hôm sau, tôi nhận được điện thoại từ một người mà tôi không hề ngờ tới.

Vẫn với chất giọng cáu bẳn như thường lệ, tôi trả lời điện thoại.

"... A-ya..."

Là B-ko, giọng nói của cô ta hoàn toàn khác so với những gì tôi thường nghe thấy ở trường, bởi vậy, tôi cũng không nén nổi có chút ngạc nhiên trong giây lát.

Mặc dù có là "như thường lệ", nhưng nghĩ lại thì có lẽ đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với B-ko qua điện thoại. ...Dường như cô ta đang khóc.

"... Cứu với..."

Tôi vẫn như mọi khi, chỉ đơn giản chăm chú lắng nghe những lời B-ko nói.

Về việc D-ne nhận được bức thư, về việc có người nhìn thấy C-ta ở một nơi khác...

Mặc dù chen giữa những tiếng nước nở, B-ko vẫn cố gắng truyền đạt lại chính xác nhất những gì cô ta biết.

Sau khi B-ko đã kể xong tất cả mọi chuyện, tôi vẫn tiếp tục giữ im lặng một lúc lâu, và rồi, cuối cùng, tôi thốt ra một câu:

"... Vụ việc lần này, tập hợp toàn những điều không thể..."

Giọng nói của tôi có chút tức giận.

"Nó sử dụng lần lượt từng câu truyện truyền thuyết đô thị mà tôi đã kể. 'Kẻ tự sát mỉm cười', 'Cô gái bên cửa sổ'... Của C-ta thì chắc là 'Doppelganger' chẳng? "

"... Nghĩa là sao?"

"... Trên thế giới chỉ tồn tại 'những chuyện có vẻ là thật' và 'những chuyện có vẻ chỉ là đồn đại' mà thôi".

"... Hả?"

"Chỉ có những nhà viết kịch hạng hai mới cảm thấy cần thiết phải 'trình diễn' thứ đó ra ngoài đời thực".

"... A-ya? Ý cậu ...là sao".

Trước khi bản thân mình kịp nhận ra, khoé miệng tôi bất giác cong lên thành một nụ cười.

"... Trò chơi này, tôi sẽ kết thúc nó cho xem..."

Tôi có thể cảm thấy, ở đầu bên kia, B-ko đang vô cùng khiếp sợ.

Chắc hẳn cô ta đang nghĩ rằng tôi sẽ chuẩn bị giết một ai đó.

"... Luật của trò chơi này có quá nhiều điểm vô lý. Vẫn chưa hẳn chắc chắn lắm nhưng theo tôi thì ngay từ đầu, thông tin rằng 'Con Cáo' nằm trong bốn người chúng ta là thực sự rất đáng nghi ngờ".

"... Hả?"

"... Nhất định có biện pháp khác ngoài luật chơi để tìm ra được thủ phạm".

"... Biện pháp...tìm ra...?".

Đúng vậy, chúng tôi không nhất thiết phải tiến hành trò chơi con theo những luật lệ do người khác đặt ra. Trò chơi này diễn ra quá mức suôn sẻ, quả thật vô cùng đáng ngờ.

__ Nhân tố quyết định chính là vụ tự tử của cô nữ sinh đó.

Đó là minh chứng lớn nhất khiến cho chúng tôi thấy rằng luật của trò chơi phải được phục tùng tuyệt đối. Khi một trong các luật chơi được đề ra trở thành sự thật, chúng tôi sẽ tưởng rằng tất cả những luật lệ còn lại đều đúng, và đây chính là mục đích của kẻ đứng đằng sau vụ việc này.

Bị ảnh hưởng quá lớn bởi cú sốc đó, chúng tôi sẽ không còn khả năng phát hiện ra những mâu thuẫn khác xảy ra trong trò chơi này nữa, đây là một thủ thuật rất hay được sử dụng.

"... Nhưng mà, làm thế nào để điều tra ra được...".

Phải, đúng là vậy. Tôi vẫn chưa tập hợp đủ thông tin.

Ắt hẳn phải có một thông tin đóng vai trò quyết định đang được cất giấu ở đâu đó.

Và thông tin ấy cũng chính là bí mật về "Cuốn sách của Sự Kết thúc" và "Thẻ đánh dấu Sự Kết thúc".

"... Tôi thấy vụ án mười năm về trước rất đáng nghi. Nếu ta tiếp tục điều tra về vụ án đó, có thể sẽ hiểu ra được điều gì đó".

"... Mười năm về trước, vụ án đó...".

"... Cuốn nhật ký đó ngay từ đầu đã có gì đó kì lạ rồi... Chỉ cần biết được điều đó, có lẽ...".

Tôi vừa lẩm bẫm vừa bắt đầu suy nghĩ.

Dù có nghĩ cách nào đi chăng nữa thì kế hoạch này chắc chắn sẽ không thể thực hiện được nếu chỉ có một mình.

Hiện tại, B-ko có lẽ đang rất hoảng sợ.

Vậy nhưng, nếu chỉ mình tôi, có lẽ sẽ không thể nào kết thúc được trò chơi này.

"... Cùng điều tra với tôi đi".

"... Hat?".

"Cùng điều tra với tôi về vụ án mười năm trước...".

"... Nhưng mà...".

"Nếu chỉ có mình tôi chắc sẽ chẳng làm nổi chuyện gì... Cậu hãy giúp tôi đi. Sau đó, cùng nhau kết thúc trò chơi này...!".

Cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe có vẻ tích cực nhất có thể, tôi đề nghị với B-ko.

*

Sau đó, tôi và B-ko đã quyết định chia nhau ra tìm kiếm trong các thư viện xung quanh.

Xung quanh đây chỉ có đúng hai thư viện là thư viện trường học và thư viện thành phố.

Nằm ở chính giữa hai chỗ đó là một khu trung tâm thương mại.

Chúng tôi hẹn nhau ở đó, và sau khi bàn bạc xong, từng người một sẽ đi tới thư viện mà mình được phân công.

Tôi ngay lập tức chuẩn bị xong và đi ra khỏi nhà.

Bên ngoài, bầu không khí vô cùng ẩm ướt, hơi nước nhót nháp trói chặt xung quanh thân thể.

Mái đầu của tôi vẫn bù xù và đôi mắt vẫn thâm quầng như mọi khi.

Thế nhưng, khác với mọi khi, tôi không cúi gằm mặt xuống mà hướng về phía trước bằng những bước chân nhang và vững chãi.

Bước vào trong khu trung tâm thương mại, tôi nhận ra B-ko, người đang không ngừng để mọi thứ xung quanh với một dáng vẻ trong rất đáng ngờ.

Bởi B-ko đang giấu mình trong một góc tối nên phải mất khá lâu tôi mới tìm thấy được cô ta.

"... B-ko...?".

"...!".

Tôi cất giọng gọi cô ta từ một khoảng cách khá xa.

Dường như nhận ra điều đó, B-ko chạy lại chỗ tôi.

"... Có chuyện gì vậy?".

"... Ừm, không có gì...".

"... Ừ".

Cảm xúc của B-ko có vẻ đang rất hỗn loạn, Nhưng cô ta lại cố gắng hết sức tỏ ra như thể không có vấn đề gì.

"Mà, bây giờ phải làm gì? Vào trong chỗ nào đó à?"

"Không, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện. Thực ra những chuyện cơ bản cần làm rất đơn giản, vụ án mười năm trước xảy ra vừa đúng vào mùa này. Tôi muốn tra cứu tất cả những tờ báo địa phương ra vào khoảng thời gian đó. Sẽ là rất tốt nếu chúng ta biết được thêm chi tiết cụ thể hơn về vụ án đó, dù chỉ một chút... tí dụ như nguyên nhân cái chết của bọn họ, hay thời điểm phát hiện thi thể..."

"... Ừ".

"Tôi sẽ đi đến thư viện trong trường học, B-ko, còn cậu sẽ đi đến thư viện thành phố".

"... Hiểu rồi".

"Sau đó, cho dù có thu thập được thông tin hay không, chúng ta vẫn sẽ lại họp mặt một lần nữa".

"Ừ...!".

Dứt lời, chúng tôi chia tay nhau, B-ko trông có vẻ cũng sắp đến giới hạn rồi.

Theo những gì tôi được nghe kể thì chắc hẳn D-ne cũng đang rất hoảng loạn.

Và rồi, cả C-ta nữa, nếu như lá thư cũng đã được gửi đến cho cậu ta thì kẻ giả mạo có lẽ chính là kết quả của lá thư đó".

Cho dù hiện tại mọi người có ở trong tình cảnh thế nào đi chăng nữa, tôi có thể làm chỉ duy nhất một.

Trò chơi này, tôi sẽ kết thúc nó...!

__Bước ra khỏi khu trung tâm thương mại, tôi chạy thật nhanh đến trường học.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Mở đầu](#)

[Những anh hùng đời thường](#)

[Tuyên bố nhận trách nhiệm](#)

[Luật của Trò chơi của Sự Kết thúc](#)

[Chương I: Bí mật anD tìm kiếm](#)

[Chương I.2](#)

[Chương I.3](#)

[Chương I.4](#)

[Chương II: Quỷ giẫm bóng](#)

[Chương II.2](#)

[Chương II.3](#)

[Chương II.4](#)

[Chương III: Cuộc gọi Byeb call trái đạo đức](#)

[Chương III.2](#)

[Chương III.3](#)

[Chương III.4](#)

[Chương IV: Bàn tay khi biến giấc mơ thành hiện thực](#)

[Chương IV.2](#)